BAŞKOMİSER GALİP HİKÂYELERİ

BENİM CANIM AİLEM

ÇAĞATAY YAŞMUT

Macera Perest
kitaplar

Oğlak Yayınları
ISBN 978-975-329-813-1
9 789753 298131
oglak.com

Macera Perest kitaplar

ÇAĞATAY YAŞMUT

1968 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde Ekonometri okudu. Başta bankacılık ve finans olmak üzere, birçok sektörde uzun süre çalıştı. Maltepe Üniversitesi Felsefe bölümünde yüksek lisans yaptı.

2008 yılında Beyoğlu'nun arka sokaklarını anlattığı *Beyoğlu Çıkmazı* romanıyla yarattığı Başkomiser Galip tiplemesini, *Şarkılar Susunca*, *Beni Yavaş Öldür* ve *Kadıköy Cinayetleri* romanları ve yine Başkomiser Galip maceralarının anlatıldığı *Doktor Ceyda'yı Kim Öldürdü?* adlı hikâye kitabıyla sürdürdü.

Kadıköy Cinayetleri romanı 2012 yılında "Dünya Kitap Altın Sayfa Polisiye Roman Ödülü"ne layık görüldü.

Türkiye Polisiye Yazarları Birliği üyesi olan yazar, evli ve İstanbul'da yaşıyor.

Çağatay Yaşmut'un Maceraperest Kitaplar'daki Başkomiser Galip Polisiyeleri

Beyoğlu Çıkmazı
Şarkılar Susunca
Beni Yavaş Öldür
Kadıköy Cinayetleri
Dr. Ceyda'yı Kim Öldürdü? / Başkomiser Galip Hikâyeleri
Moda Cinayetleri
Benim Canım Ailem / Başkomiser Galip Hikâyeleri

Benim Canım Ailem

Başkomiser Galip Hikâyeleri

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Benim Canım Ailem / Çağatay Yaşmut
Yayına hazırlayan: Çiğdem Bakırcıoğlu

© Çağatay Yaşmut, 2019
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2019
Sertifika No: 12149

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Deniz Çorbacıoğlu
Dizgi düzeni: Melior 9,5 / 12,5 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
Sertifika No: 12148

Birinci baskı: 2019
ISBN 978 - 975 - 329 - 813 - 1

"Maceraperest Kitaplar" bir *Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.* ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
www.oglak.com
e-posta: info@oglak.com
www.twitter.com/oglakkitap
www.facebook.com/oglakyayinlari
www.instagram.com/oglakkitap

Benim Canım Ailem

Başkomiser Galip Hikâyeleri

Çağatay Yaşmut

Macera Perest
kitaplar

Esra Türkekul ile Celil Oker'in anılarına...

İÇİNDEKİLER

Benim Canım Ailem / **13**
Yabancılar / **87**
Can Sıkıntısı / **169**

Bu kitaptaki bütün olaylar ve kişiler kurmacadır. Herhangi bir ülke ve o ülkenin devlet kurumlarıyla ve yasal ya da yasadışı kişileriyle hiçbir benzerlik kurulamaz.

YAYINCININ NOTU

BENİM CANIM AİLEM

1

SARIKAMIŞ, 2000

Doğu Anadolu'yu esir alan ve yılın büyük bölümünde yerden kalkmayan beyaz örtü, ilkbahar geldiğinde istemeyerek de olsa yavaş yavaş erimeye başlar, yerini canlı bir yeşilliğe bırakır. Havaların ısınmasıyla birlikte çiçekler açar, her tarafı börtü böcek sarar. Kuşlar gökyüzünde özgürce uçar. Yaz mevsimi bölgeye canlılık getirirken, hiç kesilmeyen rüzgâr serinlik katarak yaz güneşinin yakıcı etkisini azaltır. Geceleri ortaya çıkan sert soğuk ise ısırmaya devam eder.

Yine böyle ayaz bir gecenin sabahına karşı, gün ağarmaya hazırlanırken, Mümtaz rayların üzerinde yürüyordu. Bu bölgedeki rayların kontrolünden ve trenlerin kazasız belasız yoluna devam etmesinden o sorumluydu. Büyük dikkat isteyen, zor ve yorucu bir işi vardı. Raylarda meydana gelen en ufak bir bozukluk, trenin raydan çıkmasına neden olabilirdi. Bu yüzden, gözlerini dört açmalıydı. Ayrıca, kar kış demeden onca yolu yürümek sıkı bir kondisyon gerektiriyordu. Olsun. İşini çok seviyordu. Dünyaya bir daha gelse, yine demiryolcu olarak rayların kontrolünü yapmaya talip olurdu. Kırk yaşındaydı ve gençliğinden beri aynı işi yapıyordu. Gücü el verdiğince de yapmayı sürdürecekti. Issızlığın ortasında tek başına kaybolmayı severdi Mümtaz. İnsanlarla iç içe olmayı istemezdi. Çocukluğundan beri hep yalnızlığı sevmişti. En yakın arkadaşı trenlerdi.

Yürürken doğayla bütünleşir, âdeta doğanın kendisi olurdu. Özgürce düşüncelere dalardı.

İlerideki Sarıkamış İstasyonu'nun peron ışıkları seçiliyordu. Oraya varınca, İstasyon şefi Muammer Abi'nin her sabah sobanın üzerinde demlediği çayını yudumlarken, sobanın yanına kedi gibi sokularak sigarasını tüttürmek en büyük keyfiydi.

Demiryolunun bitişiğindeki mezarlığın önünden geçerken Fatiha Suresi'ni okumayı ihmal etmedi. Özellikle, Satılmış Ağa'nın lösemiden evvelsi gün ölen on dört yaşındaki kızı Fadime için de dua mırıldandı. Şu en baştaki mezar onundu. Huzur içinde yatsın! *Allah, onu mutlaka yanına almıştır*, diye düşündü. Hayatlarının henüz çok başında bu dünyadan göçenler için yüreği sızlıyordu.

Saatine baktı. Yarım saat sonra ekspresin Sarıkamış'ta olması gerekiyordu ama her zamanki gibi yine gecikecekti. Çünkü bugüne kadar trenin rötarsız geldiğini gören olmamıştı. Bu sabah da olmayacaktı.

Demiryolunun kenarından istasyona doğru yürürken, az ileride ağaçların arasından raylara çıkan karartıyı fark etti. Hemen kendini raylardan kenara atarak bir ağacın gövdesine gizlendi. Ulan terörist falan olmasındı! Yoksa raylara bomba koyup tren geçerken mi patlatacaktı? Rayların üzerindeki adam bir süre çevreyi kolaçan ettikten sonra tekrar ağaçların arasına girdi, biraz sonra, bu sefer iki kişi birini taşıyarak raylara çıktı. Mümtaz dikkatlice bakınca, bu iki kişinin terörist olmadığını anladı. Bunlar, Ökkeş ile oğlu Hüseyin'di. Bu saatte burada ne halt ediyorlardı, kimi taşıyorlardı? Mümtaz merak içinde ağacın arkasından olan biteni izlemeye devam ederken, Ökkeş ile Hüseyin taşıdıkları kişiyi raya yatırdılar. Ökkeş saatine baktı. Ardından raylardan aşağıya inerek gözden kayboldular. Mümtaz bir süre daha bekleyip gittiklerin-

den emin olunca, gizlendiği ağacın arkasından çıkarak rayda yatanın yanına koştu. Ökkeş'in kızı Zeliha'yı kanlar içinde buldu. Başında koca bir yara vardı. Demek ki, Ökkeş ile Hüseyin, aile meclisi kararıyla Abdullah'tan sonra zavallı Zeliha'yı da öldürmüşlerdi. Kızı raylara yatırarak suçu trene atacaklardı. Sözüm ona, intihar süsü vererek ceza almaktan yırtacaklardı. Vay kurnazlar vay! Vay katiller vay!

Satılmış Ağa'nın kızı Fadime'den sonra aynı yaşta başka bir kız daha bu dünyadan göçmüştü. Bir mezar da bu zavallı, bahtsız kız için açılacaktı! Ökkeş ile Hüseyin'in cezasız kalmaması için hemen polise haber vermeli, tanık olduğu her şeyi anlatmalıydı. Ama önce ölü kızı raylardan indirmeliydi. Mümtaz kızın kollarından tutup onu kenara çekerken, birden donakaldı.

Vay canavarlar vay!

2

İSTANBUL, 2015

Hatice, akşamüstü kocası Hüseyin'i uyandırmak için dürtünce, her zamanki gibi bir araba dolusu küfür işitti. Hüseyin taksiciydi. Gece çalışıyor, sabah eve gelip küfeyi devirip akşama kadar zıbarıyordu. Sultanbeyli'de boktan bir mahallede oturuyorlardı. Bir kızı bir oğlu vardı. Kızı on bir, oğlu on iki yaşındaydı.

Hüseyin kalkar kalkmaz sigarasını dudağına yerleştirerek üzerinde beyaz atlet, tuvalete gidip işedi. Tuvaletten çıkınca çocukların odasında olmadıklarını gördü.

"Çocuklar nerede?" diye seslendi mutfaktaki Hatice'ye.

Hatice sokakta oynadıklarını söyledi.

"Yemek hazırla, birazdan çıkacağım."

Hatice'nin de yaptığı buydu zaten. Yemek hazırlamak ve ev işi yapmak. Hüseyin sabaha kadar dışarılardaydı. Sözüm ona çalışıyordu ama sabah eve geldiğinde alkol ve sigara kokusu üzerine sinmiş oluyordu. Bu nasıl çalışmaktı? Hatice kocasına nereye gittiğini soramazdı. Sorarsa, Hüseyin onun bütün kemiklerini kırıp eline verirdi. Yıllarca dövmüştü, yine döverdi.

Hüseyin mutfağa geçip masaya oturdu. Bardağı uzattı.

"Su koy."

Hatice söyleneni yaptı. Hüseyin önündeki yemeğe yumuldu. Yemekten sonra Hatice korka korka alışveriş için Hüseyin'den para bırakmasını istedi.

"Amına koyduğumun karısı, dün verdiğim parayı ne yaptın?" diye pis ağzını açtı Hüseyin.

Hatice ürkerek, çocuklara işportadan ayakkabı aldığını söyledi.

"Ulan iliğime kadar soydunuz beni!" diyerek parayı çıkardı, masaya fırlatıp kalktı. Giyindi, vurup kapıyı çıktı. Kapının önünde oynayan kızını yanına çağırdı. Kız, babasının yanına gelmeye çekinince, "Gel kız, harçlık vereceğim" diyerek kızını apartmanın içinde sıkıştırmaya kalkıp dudağına yumulacakken, merdivenlerden birinin indiğini işitti. Bir küfür savurup toparlandı, kız da babasının elinden kurtulup korkuyla sokağa kaçtı. Hüseyin kapının önünde duran taksisine atladı, otomobili bağırttırarak sokakta top oynayan çocukların üzerine sürdü, çocuklar sağa sola kaçıştılar. Telefonunu çıkardı, arkadaşı Selami'yi aradı.

"Selami, bugün kahveye gelmiyorum... tamam lan uzatma! Kapat."

Sultanbeyli'nin anacaddesinde, her zaman beklediği kavşağa geldi. Burası ilerideki alışveriş merkezine göre daha tenha ve gözlerden uzaktı. Motoru kapatıp bir sigara yaktı. Sağı solu kesmeye başladı. Teybi açtı. Arabesk otomobile yayıldı. Cep telefonunu çıkarıp Aysel'i aradı. Telefon bir süre çaldıktan sonra açıldı.

"Neredesin kız, niye açmıyorsun telefonu?" dedi sırıtarak. Karşı taraftan müzik ve gürültüler geliyordu. Konuşurken bir yandan da çüküyle oynuyordu. Aysel'le konuşurken Hüseyin'in eli hep çükünde olurdu.

"Ayol hazırlanıyorum aslanım, gelecek misin bu akşam?"

Aysel'in yüklü memelerini, koca kıçını düşününce çükü büyüdü.

"Geleceğim tabii, özledim seni."

"Demek özledin, ayı! Hadi bekliyorum, *bye.*"

Hüseyin telefonu kapatırken, pis pis gülümseyerek, "Seni kaltak seni" diye mırıldanırken, çükü de aynı fikirde olduğunu belli etti.

Telefon çaldı. Baktı. Şevki. Canı sıkılarak açtı telefonu.

"N'aber Hüseyin?"

Hüseyin bu heriften hiç hazzetmiyordu ama eli mahkûmdu; iş yapıyorlardı, ona muhtaçtı.

"Çalışıyorum Şevki Abi."

"Bu akşam mekâna gel, biraz konuşacağız."

Bu akşam mekâna Aysel için gidecekti. Şimdi bu herif zevkine ot tıkamıştı! Onu niye mekâna çağırıyordu ki?

"Hayırdır abi?"

"Hayır mı, şer mi anlayacağız. Hadi eyvallah!"

Hüseyin'in bütün keyfi kaçmıştı. Acaba, Şevki iti, olan biteni fark etmiş miydi? Hüseyin bu işi tereyağdan kıl çeker gibi hallettiği için, Şevki'nin bir şeyden kuşkulanmasına olanak yoktu. Ancak, birinin gidip ispiyonlaması gerekiyordu ki, bu da imkânsızdı. Çünkü Hüseyin azar azar maldan yürüttüğünden kimseye bahsetmemişti. Yine de canı sıkıldı. Motoru çalıştırıp pencereyi açtı, sigarayı fırlattı.

Beş dakika geçti geçmedi, iki apaçi taksiye bindi. On altı-on yedi yaşlarındaydılar. Hüseyin bu tipleri ilk defa görüyordu. Genelde, hep aynı sadık müşteriler binerdi taksiye ama tabii ki yeniler de geliyordu. Hüseyin'in yaptığı iş kulaktan kulağa yayılınca, yeni müşteriler düşüyordu. Bir parola vardı.

Apaçiler, "Kartal'a çek abi" dediler.

Yolda Hüseyin dikiz aynasından gençleri kesiyordu. Müşteriyse bunlar, parolayı öterlerdi.

Biraz sonra apaçilerden biri, "Şu müziği değiştirsene" dedi.

"Ne çalayım?"

"Müslüm yok mu?" diyerek güldüler.

"Var."

Parola tamamdı. Hüseyin taksiyi ormanlık bir alana çekti. Eğer hava kararmadıysa taksiyi bu gözlerden uzak ormanlık alana getiriyordu. Burada fark edilme ya da yakalanma tehlikesi yoktu. Hava karardıktan sonraysa müşteriyi nereye götürdüğünün pek önemi kalmıyordu. Tenha her sokakta alışveriş gerçekleşiyordu.

Arkaya dönüp ne istediklerini sordu. Hap istediler.

"Paraları görelim gençler."

Apaçiler parayı uzattı. Hüseyin parayı saydıktan sonra torpido gözünde zulaladığı haplardan ufak bir paketi apaçilere verdi. Sonra apaçileri Kartal Metrosu'nun önünde bırakırken, "Yine beklerim gençler" diyerek uzaklaştı. Tekrar Sultanbeyli'ye dönüp aynı yere park etti. Cebindeki koca tomar parayı keyifle sayarken bir keş daha düştü. Bu seferki herifin yaşı vardı. Hüseyin için yaş maş fark etmezdi. Yeter ki parayı saysınlar. Herif zayıflıktan kadavraya dönmüştü. Saç baş dağınıktı. Leş gibi ter kokusu otomobili sardı.

"Gazla" dedi yarım yamalak.

Hüseyin para tomarını cebine yerleştirdikten sonra yine dikiz aynasından herifi keserek motoru çalıştırıp kalktı. Pencereyi sonuna kadar açtı. Temiz hava içeri dolarak leş kokuyu bastırdı. Müziğin sesini de açtı. Arabesk dayanılmaz oldu. Çalan müzik insanı rahatlıkla intihara sürükleyebilirdi. Dikiz aynasından herifi kesmeye devam ediyordu. Herif terliyordu ve yerinde kıpır kıpırdı.

"Şu müziği değiştirsene" dedi sesi titreyerek.

"Ne çalayım?"

"Müslüm yok mu?"

Hüseyin hava karardığı için taksiyi bu sefer ormanlık alan yerine, daha yakınlarda, TEM çıkışındaki tenha bir sokağa çekti. Çevrede kamera mamera yoktu. Biliyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi dikiz aynasına bakarak.

Herif zangır zangır titriyordu.

"Kokain ver."

"Önce parayı görelim."

Herif titreyen elini cebine götürdü, para çıkarıp uzattı.

Hüseyin parayı saydı, eksik olduğunu görünce, kan beynine çıktı, arkaya döndü, "Bu ne lan?" diyerek gürledi parayı adama doğru sallayarak.

Herif yalvaran bir sesle, "Bu kadar param var. N'olur, mala çok ihtiyacım var. Gerisini sonra veririm" dedi.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan!" Parayı herifin yüzüne fırlattı.

"Çok kötüyüm, daha ucuz bir şey ver! Bonzai yok mu?" diye inledi herif.

"Bonzai'yi git sokak itlerinden al."

Bir hışımla otomobilden çıktı, arka kapıyı açtı, herifi yaka paça dışarı çekti. "Hayır kurumu mu ulan burası! Siktir git, başımı belaya sokma benim! Bana bak! Bir yerde ötersen, seni bulur, belanı sikerim" dedikten sonra otomobilin içine dağılmış paraları toplayıp bir kısmını cebine attı, "Bunlar bana zaman kaybettirdiğin için" dedi, kalanlarını herifin üzerine fırlattı, taksiye atlayıp topukladı. Herif yolun ortasında kıvranarak kaldı.

Hüseyin'in kafası bozulmuştu. Bu herif en az iki müşteriye mâl olmuştu. Keşke bütün parayı alsaydı. Sinirle direksiyona vurdu. Saatine baktı. Şevki ibnesi aklına geldi. Canı daha da sıkıldı. Süratini artırarak tekrar Sultanbeyli sapağından girdi ama müşteri beklediği kavşak yerine pavyonun önüne çekti. Otomobilden çıkıp bir sigara yaktı. Pavyonun kapısındaki korumaya selam

verip girdi. Bir kat aşağıya indi, duvarları kırmızı kadifelerle kaplı koridordan geçerken içeriden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Mekân küçük, basık ve havasızdı. Sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Bira ve anason kokusu mekâna çökmüştü. Masalar tıka basa doluydu. Çirkin ve tipsiz herifler masalarındaki kadınlarla gevrek gevrek gülüp içiyorlardı. Sahnedeki karı boktan karga sesiyle şarkı söylüyordu. Aysel bu karıdan sonra sahneye çıkıyordu. Şevki henüz mekâna teşrif etmemişti. Garson, Hüseyin'i görünce yanına koştu.

"Hoş geldin Hüseyin Abi."

"Hoş bulduk" dedi Hüseyin etrafına bakmayı sürdürerek. "Aysel'e geldiğimi haber ver."

Garson uzaklaşınca kuytuda boş bir masaya oturdu. Biraz sonra Aysel geldi. Sarılıp öpüştüler.

Aysel esmer, orta boylu, otuzlarında, etine dolgun, koca memeli, güzel bir hatundu. Şevki ve Hüseyin'in dışında kimsenin masasına oturmazdı. Çünkü Şevki'nin pavyon camiasında hatırı sayılır bir yeri vardı ve Hüseyin onun koruması altındaydı. Bu yüzden, Hüseyin'in Aysel'e asılmasına izin veriyorlardı. Garson masaya iki kadeh rakı, peynir, meyve, çerez getirdi. Kadehlere rakıyı doldurdu. Hüseyin hasretle Aysel'e sarılıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Aysel'in üzerinde kırmızı ince bir bluz vardı. Meme yarığı ortadaydı.

"Özledim seni kız" dedi.

"Demek özledin. Özlesen her gün gelirsin, ayı."

Rakılar tokuşturuldu.

Aysel ağzındaki sakızı bir o yandan bir bu yana çevirip duruyordu.

"İşin bitince gece dolaşalım mı?" dedi Aysel'in güçlü omuzlarına bir öpücük kondurarak. "Arabayı çekeriz sahile sonra..."

"Rahat dur hayvan!" dedi Aysel gülerek. Eliyle Hüseyin'in yüzünü itti.

"Geberiyorum kız senin için. Boşayacağım karıyı, alacağım seni."

"Bu lafları çok duyduk" dedi ve sakızı balon yapıp patlattı.

"Paraları sereceğim ayaklarının altına."

"Hahahahaha..." diye şuh bir kahkaha attı Aysel.

"İçelim."

Rakılar tokuşturuldu.

Sahnedeki şarkıcının sesi kulakları tırmalıyordu ama kimse onu dinlemediği için kaynayıp gidiyordu.

Biraz sonra kapıdan Şevki ile iki adamı girdi. Hüseyin, Şevki'yi görünce beti benzi attı.

Aysel, "Seninki geldi" dedi.

Şevki, masaya gelince Hüseyin ayağa kalktı.

"Hoş geldin abi."

Şevki başıyla selam verdikten sonra Aysel'i dudaklarından öptü. Hüseyin bu harekete çok bozuldu. Bunu başkası yapsa, oracıkta oyardı ama gel gör ki, Şevki itine elinden bir şey gelmiyordu. Şevki kaba saba görünümlü, orta boylu, sakallı, tekinsiz bir herifti. Tilki gibi kurnazdı.

Garson masaya ışınlandı. El pençe durdu.

"Hoş geldin Şevki Abi."

"Rakıyı çalıştır ulan!"

"Derhal abi."

Şevki'nin iki adamı bara geçip etrafı kesmeye başladılar. Barmen önlerine birer kadeh rakı koydu.

"N'aber Hüseyin?"

"Sağlığına duacıyım abi."

"Sen nasılsın Aysel?" dedi kadının yanağını okşayarak. Hüseyin sinirden dişlerini sıktı.

"Sayende iyiyim" dedi Aysel ağzını gere gere.

"Bu Hüseyin seni üzüyor mu?" dedi Aysel'e. "Üzüyorsa söyle, kafasına sıkayım!"

"Yok abi. Üzmüyor. Sıkma."

"Abi, hasılatı istiyorsan bu gece daha bir iş yaptım. Onu vereyim mi?" diyerek elini cebine atarken, Şevki eliyle gerek olmadığını işaret etti.

Garson rakıyı masaya getirdi. Rakısının suyunu doldurdu, içine iki tane buz attı.

Şevki koca bir yudum alarak kadehi yarıladı. Aysel de kadehinde kalan rakıyı bitirdi.

"Bana bak Hüseyin" dedi Şevki.

"Buyur abi."

"Sana verdiğimiz malla hasılat birbirini tutmuyor. Elli bin lira açık var."

"Olur mu öyle şey abi!"

Hüseyin'in başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Ulan, bu çakal açığı nasıl fark etmişti? Galiba bu herifi biraz hafife almıştı.

"Abi ne veriyorsan onu satıyorum."

Oysa, daha fazlasını satıyordu. Şevki'nin verdiği her maldan biraz tırtıklayıp hasılatı cebe indiriyordu. Böylece fazladan iyi para kazanıyordu.

"Geçen gün bizimkiler seni ormanlık alanda görmüşler. Hani dedim, o gün sana mal vermemiştik, acaba kimin malını satıyor?"

"Yok abi, olur mu öyle şey. Ben senden habersiz mal satar mıyım? Şimdi hatırladım abi. Benim kayınbiraderin aklı beş karış havada. Ders mers çalışmak hak getire! 'Senin sözünü dinler, sen de bir konuş' dediler. Bunu ormana götürüp biraz gözünü korkuttum. Nasihat filan da ettim. Arkadaşlar onu görmüşlerdir" diyerek palavra sıkıverdi. Haylaz bir kayınbiraderi olduğu doğruydu ama çocuğun ne yapıp ettiği Hüseyin'in sikinde bile değildi.

Şevki bardağı dikerken, kuşkuyla bakıyordu Hüseyin'in gözlerine.

"Haberin olsun, elli bin açık var" dedi Şevki üstüne basa basa.

Hüseyin bu pis herifi Aysel'e sarılırken görmeye tahammül edemeyeceği için, "Abi ben gideyim" diyerek kalktı.

Aysel, "Ayol nereye, daha yeni geldin?" dedi.

"Meşgul etme çocuğu, çalışsın" dedi Şevki, Aysel'e sarılırken.

Hüseyin'in içi yanıyordu. Aysel'e hasretle bakarak mekândan ayrıldı. Taksiye atlayarak patiyle kalktı. Her zaman müşteri beklediği kavşağa geldi. Kontağı kapattı. Canı çok sıkkındı. Bir sigara yaktı. Şevki'yi daha fazla yolmaya karar verdi. Hak ediyordu pezevenk. Onun kadınına sulanmak neymiş gösterecekti!

Arka kapı açıldı, başörtülü ve güneş gözlüklü bir kadın arka koltuğa oturdu. Hüseyin'in tam arkasına geçti. Hüseyin kadının potansiyel bir müşteri olmadığını tahmin ettiği için, "Ablacığım, sen başka bir taksiye bin. Ben bu gece çalışmıyorum" dedi.

"Niye yolcu bekliyorsun öyleyse?"

Hüseyin sinirle başını arkaya çevirdi ama yine de kadının yüzünü tam olarak göremeden, "Ablacığım gece gece başımı belaya sokma. Hadi başka taksiye yaylan!"

"Buralarda Müslüm çalan senden başka taksici var mı?"

Hüseyin önüne dönüp kadına dikiz aynasından daha dikkatli bakmaya çalıştı ama kadın tam arkasında oturduğu için onu net göremiyordu. Gece vakti niye güneş gözlüğü takıyordu? Mal istediğine göre, tanınmak istemiyordu.

Tam o anda, bir adam telaşla ön kapıyı açtı. Gece

ayazına rağmen ter içindeydi. Yanındaki kadın feryat figandı. Kadının karnı burnundaydı.

"Karım doğurmak üzere. Bizi hastaneye kadar götürür müsünüz?" dedi önce Hüseyin'e sonra da arka koltuktaki kadına yalvaran gözlerle bakarak.

Hüseyin, "Görmüyor musun müşteri aldım, başka taksi bul kendine birader" dedi.

"Bu saatte hiç taksi geçmiyor. Lütfen binmemize izin verin" diye yalvardı adam.

Hüseyin, "Müşterim var diyorum, kapat lan kapıyı!" diyerek hırsla yolcu koltuğuna uzanıp adamı itti, kapıyı sertçe çekti, vitesi bire takıp topukladı. Dikiz aynasından adama ve koca karınlı karısına sırıtarak baktı. Arka koltuktaki başörtülü kadın sessizce oturuyordu. Hüseyin olan bitene hiç tepki vermeyen ve hiçbir vicdan kırıntısı dahi göremediği bu kadının gerçekten potansiyel bir müşteri olduğundan emin oldu. Mal için her şey yapabilecek tiplerdendi.

Taksiyi TEM yoluna yakın bir yerde yolun sağına çekti. TEM'den hızla geçen araçların gürültüsü işitiliyordu.

Etrafta kamera filan olmadığını Hüseyin iyi biliyordu. Bir çift far Hüseyin'in dikiz aynasından gözlerini aldı, yanlarından geçen taksinin arka koltuğunda az önce taksisine almadığı adamla göz göze geldi. Taksi yanlarından geçerek tam gaz uzaklaştı. Ortalık yine sessizleşti.

"Ne istiyorsun?" dedi dikiz aynasından kadını görmeye çalışarak.

"Kokain. Bir paket."

"Parayı görelim."

Kadın çantasını açtı, bir tomar parayı uzattı. Hüseyin parayı aldı, saydıktan sonra malı almak için torpidoya uzanırken boynuna sivri bir şey battı. Önce iğne batması gibi hissettiği şey, birkaç saniye sonra yerini müthiş bir

acıya bıraktı. Elini boynuna götürdüğünde, boynundan fışkıran kan ellerinin arasından koltuklara, camlara saçılıyordu. Gözleri karardı, doğrulmaya çalıştı ama gücü yetmedi. Kadın, Hüseyin'in saçından tutarak kafasını geriye çekti.

"Şişşt, sakin ol, kurtulmaya çalışma, birazdan her şey bitecek" dedi gülümseyerek.

Hüseyin'in yüzüne acıyla karışık büyük bir şaşkınlık yayıldı. Kafası direksiyona çarptığında çoktan ölmüştü.

Kadın, Hüseyin'in direksiyona düşmüş kanlı ensesine nefretle bakarken, her gece odaya gelmesini korkuyla bekleyişini, kapının sessizce açılışını, yılan gibi içeriye süzülüşünü, yatağa girdiğinde uyuma taklidi yapışını, tenine dokunurken çıkardığı sesleri tiksintiyle işitişini, hoyratça içine girerken ve ağzına verirken ruhunda açılan yaraları nefretle düşündü.

3

Serdar'la Sultanbeyli TEM'in bitişiğindeki olay mahalline vardığımızda, taksinin etrafı sarı bantlarla çevrilmiş, Olay Yeri İnceleme ekibi takside çalışmalara başlamıştı. Bir eleman taksinin bagajında delil arıyor, bir diğeri fotoğraf çekiyordu. Polis muhabirleri ve gazeteciler de hemen damlamıştı. Polis otolarının ve ambulansın yanıp sönen ışıkları gecenin karanlığında etrafı kırmızı ve maviye boyuyordu. Adli Tabip Ceyhun, ölümün gece saat on iki ile iki arasında gerçekleştiğini söyledi. Taksici arkadan boynuna saplanan ince uçlu bir aletle öldürülmüştü ki bu alet büyük olasılıkla buz kıracağı ya da tornavidaydı. Ayrıca, torpidodan tüm Sultanbeyli'ye yetecek kadar uyuşturucu madde ve kurbanın cebinden de üç bin lira para çıkmıştı. Serdar, maktul hakkında memurlardan bilgi alırken, biz de Necati'yle bu sezon Fener'in ligdeki durumunu tartıştık. Şampiyonluk düğümünün ligin son haftası Kadıköy'de oynanacak Cim Bom derbisiyle çözüleceğine karar kıldık.

Serdar elinde nüfus cüzdanıyla yanıma geldi. "Hüseyin Demirci. Kars Sarıkamış doğumlu. Evli."

"Sabıka kaydı?"

"Uyuşturucu satmak ve adam yaralama."

Cesedin kafası direksiyona düşmüş vaziyetteydi. Necati cesedin kafasını direksiyondan çekince kirli sakallı bir yüz ortaya çıktı. Kalın kaşlar ve bıyık. Sağ kulağından çenesine kadar uzanan, çok önceden olduğu belli bir yara. Tank gibi gövdesi, kürek gibi elleriyle

kuvvetli bir adama benziyordu. Bu cinayetin uyuşturucu yüzünden işlendiğini varsayarsak, katil niye torpidodaki uyuşturucuya ve üç bin liraya dokunmamıştı? Görmemiş olmasına ihtimal vermiyordum. Ne olmuş olabilirdi?

"Ruhsat var mı?"

"Var abi. Taksi Kazım Akbaş adına kayıtlıydı.

"Herifi gidip alın. Civardaki bütün kameralara da bakın."

Biraz sonra Savcı Hikmet de damladı. Onu bilgilendirdikten sonra dosyayı bize verdi, olay mahallinden ayrıldık.

Sabah ilk ziyaret ettiğimiz yer, Hüseyin'in Sultanbeyli'deki eviydi. Bize kapıyı başörtülü karısı açtı. Uzun boylu, zayıf, solgun ve mutsuz yüzlü bir kadındı. Adı Hatice'ymiş. Gözleri nemliydi; elinde tuttuğu kâğıt mendilden acı haberin ulaştığı belliydi. Salona buyur etti. Salonda oturan bir sürü üzgün bakışlı, başörtülü kadın bizi görünce kalktı, Hatice'ye, sonra uğrayacaklarını söyleyerek dağıldılar. Salonu ter kokusu sarmıştı. Ev havasızdı ve sıkıntılıydı. Bir kız, bir oğlan iki küçük çocuk salonun kapısında bize yabani gözlerle bakıp içeriye kaçtılar. Salona belli ki Sultanbeyli'deki bir mobilyacıdan alınmış, ucuz çekyat koltuk takımı konmuştu. Ama duvara neredeyse sinema ekranı büyüklüğünde son model bir televizyon asılmıştı. Şu varoşların son model akıllı cep telefonlarına ve elektronik aletlere olan düşkünlükleri beni her zaman şaşırtmıştır.

Hatice karşımıza geçerek oturdu. Burnunu çekerek yerdeki halıya bakıyordu. Üzgündü ve tedirgindi. Ama üzüntüden de kendini paralamıyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti.

"Başın sağ olsun" dedim.

"Dostlar sağ olsun."

"Kocanın bir düşmanı var mıydı?" dedi Serdar.

"Ben bilmem."

"Kocanın uyuşturucu sattığını biliyor muydun?" diye sordum.

Gözleri şaşkınlıktan açıldı. "Bilmiyordum. Hüseyin bana hiçbir şey anlatmazdı ki. Gece taksiye gider, sabah gelirdi. Bütün gün yatardı. Kahveye giderdi" diyerek bilgileri peş peşe sıraladı.

"Yakın bir arkadaşı filan yok mu?" dedim.

Kadının ses tonundan, verdiği net cevaplardan kocasının çevirdiği dümenlerden haberi olmadığını anladım. Çocuk doğurmak ve hizmet etmek için hayata gelmiş, hiçbir söz söyleme hakkı tanınmayan kadınlardan biriydi yalnızca.

"Selami var."

"Nerede buluruz onu?"

"Hüseyin'le üst sokaktaki kahveye takılır."

"Kocanın akrabası filan var mıydı?"

"Bir kardeşi var. Raşit. Hapisteydi. Yeni çıktı. Babası Ökkeş Amca. Bir de, kız kardeşleri varmış ama yıllar önce ölmüş. İntihar etmiş."

"Nerede oturuyorlar?"

"Ümraniye'de. Hastanenin karşısındaki Bereket Market'in üstündeki apartman. Mutlu Apartmanı. En üst kat."

Ökkeş ve oğlu Raşit'in telefon numaralarını aldıktan sonra evden ayrılıp yamuk yumuk binaların sıralandığı fakir sokaklardan geçtik. Soğuk ve gri kış sabahının kasveti yetmezmiş gibi, bu fakir mahalleler, apartmanlar, balkonlar, balkonlardaki asılı çamaşırlar beni melankolinin kucağına sürüklüyordu. Üst mahalledeki kahveyi

bulduk. Eğitimden, sağlık hizmetlerinden, iş olanaklarından yoksun bu insanların suça bulaşması ne kadar kolaydı!

Dostlar Kıraathanesi yazan kahveye girdik. Ağır bir sigara dumanı karşıladı bizi. İşsiz güçsüz aylak takımı. Gürültü. Masalarda okey ıstakaları. Taş sesleri. Küfür. Koca göbekli kahveciye yaklaştık.

Kimliğimi çıkarıp gösterdim. "Polis. Cinayet Büro."

"Hüseyin için mi geldiniz?" dedi.

"Evet."

"Olayı duyduk."

Etrafıma bakarak, "Hüseyin'in yakın bir arkadaşı varmış, Selami. Burada mı?"

Kahveci kapı girişine en yakın okey oynanan masaya seslendi.

"Selami, bi baksana."

Selami önce kahveciye sonra bize kuşkulu kuşkulu baktı, ardından masayı devirerek fırlamasıyla toz olması bir oldu.

"Dur ulan!" dedi Serdar, arkasından fırladı. Bense iki adım sonra nefessiz kalacağımı bildiğim için, işi Serdar'a bırakarak, kahveciye, "Şimdi bu herif bizden niye kaçtı?" diye sordum.

"Üzerinde uyuşturucu vardır da ondan" dedi sırıtarak, sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Sen bana oradan demli bir çay ver bakalım" diyerek yeşil çuhalı masaya oturdum. "Hüseyin'i iyi tanır mıydın?"

Kahveci çayı önüme koydu. "Tanırdım amirim ama Hüseyin sağlam pabuç değildi. Kimse sevmezdi onu buralarda."

"Niye?"

"Ölenin arkasından konuşuyoruz şimdi ama...."

Ya sabır çektim.

"Takside tek tabancaydı amirim. Yani tek şoför. Geceleri çalışır, gündüzleri de kalkınca burada vakit geçirirdi. Bütün gün taksi kapıda yatardı. Taksinin sahibi ikinci bir şoför kullanmadığına göre Hüseyin iyi kazandırıyor olmalıydı" dedi manalı manalı.

"Ne demek istiyorsun?"

Umursamayan bir sesle, "Selami size her şeyi anlatır" dedi.

Yüzünde ince bir gülüş belirdi.

Biraz sonra Serdar, Selami'yi ensesinden tutarak kapıdan içeri soktu. "Hadi eyvallah" diyerek kahveden çıktım. Selami'yi kahvenin dışında, kenara çektik. Elleri önden kelepçeliydi.

"Niye kaçıyorsun lan?"

Bir tokat attım.

Serdar elindeki uyuşturucu poşetini gösterdi. "Bu yüzden kaçmış!"

"Ulan, arkadaşın cinayete kurban gitmiş, sen hâlâ okey mi oynuyorsun!" diye bağırdım.

"Hayat devam ediyor amirim."

Bir tokat daha attım.

"Bu Hüseyin için."

Durumun ciddiyetini kavrayınca yüzüne korku yayıldı.

"Korkma. Biz cinayeti araştırıyoruz. Bana Hüseyin hakkında bilgi verirsen, seni salarım!"

Selami söylediklerime inanmamış gibi baktı. "Gerçekten salar mısın amirim?" dedi.

Her ne kadar katil taksideki uyuşturuculara dokunmadıysa da, yine de cinayetin uyuşturucu yüzünden işlendiğini düşünüyordum. Bu yüzden Selami'nin vereceği bilgi bizi katile götürebilirdi.

"Hüseyin satmak için uyuşturucuyu kimden alıyordu?"

"Amirim söylersem, yaşatmazlar beni."

"Ulan geri zekâlı, uyuşturucu kullanmak ve satmaktan en az on yıl yersin!"

"Amirim ben satmıyorum, kullanıcıyım."

"Serdar, al götür bu ibneyi Narkotik Büro'ya."

"Tamam tamam" dedi Selami.

Serdar yakasına yapıştı.

"Öt bakalım."

"Amirim, Hüseyin malı Şevki Abi'den alır, geceleri takside müşteriye satardı."

"Kim bu Şevki?" diye hırladı Serdar.

"Buraların en büyük abilerindendir. Ondan habersiz kuş uçmaz."

"Şu kurulan tezgâhı iyice bir anlat bakalım" dedim.

"Hüseyin'in taksisine mal almak isteyen müşteriler binerdi. Çoğunluk tanırdı Hüseyin'i. Müşteri ilk defa geliyorsa, parolayı söylemesi gerekirdi. Parola, Müslüm'dü."

"Hüseyin malı Şevki'den alırdı diyorsun, öyle mi?"

"Öyle amirim."

"Bu Şevki'nin soyadı ne?"

"Dönmez, amirim. Şevki Dönmez."

"Nerede buluruz bu herifi?"

"Mekânını bilmem amirim ama haftada birkaç kez pavyona takılır. Rüzgâr Müzikol."

Selami'nin yanağına ufuk ufak tokatlar atarak, "Bir bok anlatmıyorsun Selami. Şimdi kalkıp pavyona gitsek, kimse ağzını açıp da bize Şevki hakkında bilgi vermez Selami. İşi gücü bırakıp günlerce herifin pavyona gelmesini mi bekleyeceğiz Selami? Daha fazla bilgiye ihtiyacım var Selami. Yoksa ağzına sıçacağım Selami!"

"Amirim pavyonda Aysel diye bir hatun var. Hüseyin uzun zamandır ona takılıyordu. Aysel ile Şevki'nin arası çok iyidir. Şevki'nin mekânını bilse bilse o biliyordur."

"Nerede bu Rüzgâr Müzikol?"

"İleride TEM'in üzerindeki köprüden geçin, hemen yolun sağında. Yanında kokoreççi Asım var. Benden selam söyleyin, birer yarım kokoreç yiyin."

"Allah razı olsun" dedi Serdar gülerek, bir şaplak indirdi Selami'nin ensesine.

"Bana bak" dedim, "eğer bu anlattıklarını götünden uydurduysan, seni bir helaya sokar, donumu çıkartır, gerçekten ağzına sıçarım."

Serdar, "Abi sen iki gündür ishaldin, değil mi?" dedi.

Selami kusacak gibi oldu.

"Amirim, kelepçeler" dedi, ellerini uzattı.

"Serdar ekipleri ara, gelip alsınlar bu ibneyi."

"Zevkle abi."

"Ama amirim, hani beni salacaktınız?"

"Vazgeçtim."

Aysel'le konuşabilmek için pavyona hava kararınca gittik. Kırmızı koridordan geçerek salona geçtik. İçerisi henüz tenhaydı. Masaların çoğu boştu. Barmen bardakları siliyordu. Garson yanımıza geldi. Kimliğimizi gösterip Aysel'i sorduk. Hazırlanıyormuş. Çağırmasını söyledik. Bir masaya geçip oturduk. Kadın bizi fazla bekletmedi. Geldi, oturdu. Güzel, dolgun hatlı ama basit görünüşlü bir kadındı. Üzgündü. Üzerinde kalın bir hırka vardı. Yüzünde yarım yamalak makyaj.

"Hüseyin'in cinayetini araştırıyoruz. Başınız sağ olsun" dedik.

"Dostlar sağ olsun" derken gözleri nemlendi ve birkaç damla gözyaşı yanağından süzüldü. Eliyle gözlerini sildikten sonra, "Ne soracaksanız sorun, hazırlanmam gerekiyor" dedi.

"Ne kadar acı çekse de, bir sanatçı acılarını içine gömer ve o sahneye mutlaka çıkar, değil mi?" dedi Serdar alay ettiğini hiç saklamayan bir ifadeyle.

Aysel kendisine sanatçı denildiği için çok şaşırmış olacak ki, Serdar'a garip garip baktı.

"Şevki'yi arıyoruz. Nerede buluruz onu?"

"Şevki'yi tanıdığımı kim söyledi size?"

"Sen şimdi kimin söylediğini boş ver de, yerini söyle bize" dedim.

"Bilmiyorum. Tanımam Şevki'yi."

"Serdar al bu karıyı Emniyet'e götür, tık nezarete. Yarın tekrar sorgularız."

"Beni bu şekilde götüremezsiniz. Ben bir şey yapmadım."

Serdar kadını kolundan yakalayarak, "Yürü" dedi.

"Niye Şevki'yi arıyorsunuz? Hüseyin'i, Şevki'nin mi öldürdüğünü düşünüyorsunuz?" dedi hayretle.

"Hah, şöyle yola gel" dedi Serdar kadının kolunu bırakarak.

"Hüseyin'in takside Şevki'nin uyuşturucusunu sattığını biliyor muydun?" dedim.

Gözlerini benden kaçırdı. "Yoo, nereden bileyim" dedi.

Yüzüne yalancılık maskesi tam oturmuştu.

"Hüseyin uyuşturucu yüzünden öldürüldü. Büyük olasılıkla Hüseyin'i Şevki öldürdü. Şimdi Şevki'yi korumayı bırak da, Şevki'yle Hüseyin arasında tatsız bir şeyler geçtiyse, anlatmaya başla."

"Şevki dün sabaha kadar buradaydı. O yapmamıştır."

"Başkasına yaptırmıştır."

"Benim uyuşturucuyla hiçbir ilgim yok. Ben kullanmam."

"Derdimiz seninle değil" dedi Serdar. "Bize Şevki lazım."

"Şevki'nin, Hüseyin'i öldürtmesi çok saçma. Hüseyin, Şevki'ye iyi para kazandırıyordu. Niye böyle bir şey yapsın ki?" dedi.

"İşin içinde uyuşturucu varsa, bu heriflerden her şey beklenir" dedi Serdar.

"Demek Şevki, Hüseyin'i öldürdü" diye mırıldandı kendi kendine.

"Kesin" diyerek gaza getirmeye çalıştım.

"Katil herif!" dedi yine kendi kendine. Tavrı temkinlilikten öfkeye dönüştü, gözleri haince parladı. "Bir şey var" dedi. "Önemli midir bilmiyorum?"

"Söyle?"

"Dün gece, burada oturmuş konuşuyorlardı. Şevki verdiği malla aldığı para arasında elli bin lira açık olduğunu söyledi Hüseyin'e."

"Sonra?"

"Hüseyin de ne mal alıyorsa, onu sattığını söyledi."

"Sonra?"

"Hepsi o."

"Sence Hüseyin maldan araklıyor muydu?"

"Bilmiyorum, yapmaz herhalde."

"Şevki bu gece gelecek mi?"

"Dün geldiği için birkaç gün ortalarda görünmez."

"Onu nerede bulabilirim?"

Tereddütte kaldığını görünce, "Senin, bize yardım ettiğinden haberi olmayacak" diyerek kadına güvence verdim.

"Buradaki garsonlar mutlaka haber uçurur."

"Hüseyin'in cinayetiyle ilgili birkaç soru sorduğumuzu söylersin."

"Dudullu'da IMES Çarşı'nın arkasındaki fabrikalar bölgesinde bir deposu var. Dönmez Nakliyat. Eğer Hüseyin'i o öldürdüyse, cezasını çeksin!"

"Eyvallah."

O gün bir ekiple Şevki'nin deposunu bastık. Depoda kim var kim yoksa toplayarak merkeze döndük. Şevki'yi sorguya aldım.

Şevki'nin sahte çek senetten sabıkası vardı.

"Anlat bakalım Şevki, Hüseyin'i niye öldürdün?"

Gözlerinde ne endişe, ne karamsarlık ne de korku vardı. Gülümsüyordu.

"Niye öldüreyim ki Hüseyin'i?" dedi sakin bir sesle.

"Niye olacak, malını yürüttüğü için."

"Ne malı, ne yürütmesi? Ben namusuyla ticaret yapan, haram para asla yemeyen bir işadamıyım."

"Güzel sallıyorsun."

"Şu mal dediğiniz yoksa uyuşturucu mu?" Güldü. "Ben uyuşturucuyu görsem karbonat zannederim" dediği anda sinirlerime hâkim olamayarak bütün gücümle suratına tokadı indirdim.

Nefretle baktı bana.

"Hüseyin'in takside sattığı malın senin olduğunu dünya âlem biliyor. Hâlâ neyi inkâr ediyorsun orospu çocuğu?" diye bağırdım.

Bakışlarındaki nefret daha da katlandı.

Duvardaki telefon çaldı. Serdar arıyordu.

"Abi, taksinin sahibini getirdik."

"Aynalı camdan Şevki'ye bir baksın bakalım."

"Tamam abi."

Beş dakika sonra telefon çaldı. Açtım.

"Ne diyor?"

"İlk defa görmüş ama bence yalan söylüyor."

"Sorgu odasına al."

Kapıyı çarpıp çıktım, diğer sorgu odasına geçtim. İçeri girer girmez sandalyede oturan kavruk herifin suratına iki tokat çaktım. Herif sersemledi.

Zayıf, esmer, kara kuru bir herifti. Üstü başı dökülüyordu. Dişleri kefeke tutmuştu. Ayakkabılarının arkasına basıyordu. Elinde tespih vardı.

"Hüseyin'in kullandığı taksi senin mi?"

"Eee... evet" diye kekeledi.

Bir tokat daha çaktım.

"Taksilerde çift şoför çalışmıyor mu ulan, senin taksi-de yalnız Hüseyin çalışıyormuş; o da geceleri. Bütün gün araba Hüseyin'in kapısının önünde yatıyormuş, niye gündüzleri başka şoför çalıştırmıyordun, çok mu zenginsin?"

"Amirim Hüseyin iyi kazandırıyordu."

Bir tokat daha çaktım.

"Bu taksinin gerçek sahibi kim, yoksa seni sabaha kadar döveceğim."

"Amirim valla, taksi benim üzerime kayıtlı, görmediniz mi?"

Bir tokat daha.

Serdar'a, "Bu herifi akşama kadar ıslata ıslata döv, yorulunca haber ver, ben devam ederim" dedim.

"Taksi benim değil. Şevki Abi'nin. Benim üzerime yaptı."

"Serdar bir şeyi fark ettin mi? Bu Şevki ibnesiyle çalışanlar zora gelince herifi hemen satıyorlar."

"Fark ettim abi. Şevki'ye söyleyelim de, içeriden çıkınca bu ibnelere cezayı kessin."

Şevki taksiyi uyuşturucu satışları için dükkân olarak kullanıyordu. Taksiyi bu garibanın üzerine yaparak yakalanma olasılığına karşı kendini emniyete alıyordu. Taksinin Şevki'ye ait olduğunu, torpidoda bulduğumuz hatırı sayılır miktardaki malı Hüseyin'in sattığını ve Şevki adına çalıştığını ortaya çıkarmıştık. Şevki ile Hüseyin arasında elli bin lira yüzünden anlaşmazlık vardı. Bu iyi bir cinayet sebebiydi.

Sorgu odasına kapıyı çarparak girmeme rağmen Şevki'nin kılı bile kıpırdamadı.

"Sen inkâr etsen de o taksiyle içindeki uyuşturucunun sana ait olduğunu biliyorum. Bunu doğrulayacak iki şahidim var" dedim sorgu odasındaki garibanı ve Aysel'i kastederek. "Şu elli bin lira açık olayını bir anlat bakalım?"

Bunu duyunca Şevki'nin gözlerinden alevler çıktı ama hemen toparladı.

"Benim ne taksiden, ne uyuşturucudan ne de elli bin liradan haberim var, hem elli bin lira için adam mı öldürtülür. Yeri geliyor, o parayı bir gecede harcıyoruz."

Masada öne doğru eğilerek, "Hüseyin'i sen temizledin. Hüseyin'le ilişkinizin ortaya çıkacağını bildiğin için de taksideki mallara dokunmadın."

"Taksinin ve uyuşturucunun bana ait olduğunun belgesi var mı elinizde?"

"Uyuşturucunun belgesi mi olur geri zekâlı! Taksiyi üzerine yaptığın herif burada. Taksinin senin olduğunu söylüyor."

"Bak komiser. Öyleyse, hiç durma beni mahkemeye sevk et. Karşıma geçip boş laflarla ağzımdan laf almaya çalışma. Bana zaman kaybettirme. Ben meşgul bir işadamıyım. Bundan sonra avukatım olmadan bir kelime etmeyeceğim."

Şevki'yi savcıya postaladıktan sonra odama çıktım, savcılıktan Şevki'nin evinin ve deposunun aranması için arama izni talep ettim. Hava kararmıştı. Yorulmuştum. Yoğunluktan hiç bakamadığım masamdaki gazeteyi şöyle bir karıştırdım. Taksici cinayeti üçüncü sayfada yerini almıştı. Hüseyin'in vesikalık bir fotoğrafı diğer fotoğrafın altına konmuştu. 'Taksici Cinayeti' başlığı altında iki satırlık bir yazı vardı. Hüseyin de Taksiciler

Mezarlığı'nda yerini almıştı. Bu davayı çabuk çözmüştük. Gazeteyi katlayıp çöpe attıktan sonra kabanımı giydim, kapıdan çıkarken, Serdar yanında genç bir adamla odaya girdi.

Adamın cinayet hakkında anlatacakları olduğunu söyledi. Adı Nihat. Yeni bebekleri olmuş. Geçen gece karısı aniden sancılanmış, hastaneye yetişmek için apar topar evden çıkmışlar, araçları yokmuş, gece geç vakit olduğu için de sokaktan hiç taksi geçmiyormuş, caddeye kadar yürümüşler, karısı doğurdu doğuracak, kavşakta bir taksi beklediğini görmüşler. Koşarlarken onlardan önce nereden çıktığını anlayamadıkları başörtülü ve güneş gözlüklü bir kadın taksiye binivermiş. Yine de koşmuşlar, taksiye kalkmadan yetişmişler. Taksiciye hastaneye götürmesi için yalvarmış ama taksici hiç oralı olmayıp bunları almayarak basıp gitmiş. Ama Yüce Rabbi o kadar büyükmüş ki, beş dakika geçmiş geçmemiş arkadan bir taksi göndermiş. Az ileride bunları almayan taksinin yolun kenarında durduğunu, farlarının ve tepe lambasının yanmadığını görmüşler. Kadın ile taksici aracın içindeymişler. Ertesi gün taksicinin öldürüldüğünü gazetede okumuş, fotoğrafını da görünce soluğu Emniyet'te almış. Bu taksici Hüseyin'miş.

Her ne kadar Şevki şüpheli gözükse de, uyuşturucuya ve Hüseyin'in cebindeki paralara dokunulmamasından zaten kıllanmıştım. Üstüne bir de bu ifadeye göre, işin içinde bir kadın olması, otomobildeki uyuşturucuya ve paralara niye dokunulmadığını açıklıyordu. Bence olay şöyle gerçekleşti: Uyuşturucu almak isteyen bir kadın taksiye biniyor. Hüseyin ileride tenha bir sokakta taksiyi yolun kenarına çekiyor. Aralarında anlaşmazlık çıkıyor. Belki Hüseyin fazla para istiyor, belki kadının yeteri kadar parası yok ve yoksunluk krizine de girdiği

için malı mutlaka almak istiyor. Hüseyin malı vermiyor. Tartışıyorlar, kadın pundunu yakalayıp Hüseyin'i deşiyor. Sonra paniğe kapılıp kaçıyor. Hüseyin'in cebindeki paraya dokunmamasını anlıyordum, o panikte ceplerini karıştırmak aklına gelmemiş olabilirdi fakat uyuşturucuyu bırakmasına akıl sır erdiremiyordum. Yoksunluk krizindeki biri o uyuşturucuları ne yapar, ne eder alırdı.

Ya da, bu kadının derdi uyuşturucu filan değildi. Derdi Hüseyin'di. Yasak bir aşk ilişkisi. Kırık bir kalp! Öfkeli bir kadın. Öfkeli kadınların ne yapacağı hiç belli olmaz. Kadınların gazabına uğrayarak şu anda mezarlıklarda yatan çok erkek görmüşlüğüm vardı meslek hayatımda. Hüseyin'e de böyle mi olmuştu?

Öyle ya da böyle, sonuçta katil bu kadın olabilirdi.

Kimdi bu kadın?

4

Raşit hapisten çıkalı iki ay olmuştu. Artık özgür bir insandı o. On beş yıl yatmıştı. Ailesini namusunu kurtarmak için öldürmüştü Abdullah'ı. Abisi ve babası öldürmesini istemişti, o da emri yerine getirmişti! Yaşı küçük olduğu ve de namus meselesinden dolayı cinayet işlediği için iyi hâl indirimleriyle az ceza alacağının garantisini vermişlerdi ama on beş yıl ceza yemişti. Demir parmaklıkların arkasında geçen koca bir on beş yıl! Hapisteyken zavallı veremli annesi daha fazla dayanamayıp üzüntüsünden ölmüştü. Annesinin cenazesine bile gitmesine izin vermemişlerdi.

Raşit dışarıdaki yaşama adapte olmaya çalışıyordu. İstanbul çok kalabalık bir şehirdi. Kars'a hiç benzemiyordu. Her tarafı gökdelenler sarmıştı. Raşit her sabah kendini sokaklara atıyor; belediye otobüsleriyle, metroyla, tramvayla, çoğunlukla da yürüyerek hem şehri dolaşıyor hem de özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Babasının verdiği harçlıkla idare ediyordu. Canı ne çekiyorsa onu yiyordu. On beş yıl istediğini yiyememişti. Bir gün Beyoğlu'na çıkıyor, İstiklal Caddesi'nde defalarca gidip geliyor, ara sokaklara dalıyor, ucuz esnaf lokantalarında yemek yiyor, bir meyhanede bira içiyor, güzel kadınları görünce ağzının suyu akıyor, oradan Nişantaşı'na geçiyor; gördüğü zenginlik karşısında dili tutuluyor; başka bir gün Sultanahmet, Beyazıt, Aksaray taraflarını dolaşıyor, Yedikule, Cankurtaran'ın ara sokaklarında kayboluyor; bir başka gün sahile iniyor, denizi hayranlıkla seyrediyordu.

Gece yorgun argın eve dönüp babasının karşısına oturdu.

"Yine aylak aylak dolaşmaktan mı geliyorsun, daha ne kadar böyle serseri gibi dolaşacaksın?" dedi Ökkeş sinirli sinirli.

"On beş yılın acısı öyle kolay kolay çıkmıyor baba."

"Ne zaman iş arayacaksın?"

"Kimse iş bulamazken hapisten yeni çıkmış adama kim iş verir!"

"Fabrikaların sabıkalı çalıştırma zorunlulukları var. Depolara mepolara baksana. Ortalık inşaattan geçilmiyor. İşçi olarak gir bir işe."

"Bakarız."

"Abinin cenazesine gitmemekle çok yanlış yaptın Raşit."

Raşit öfkesini bastırarak koltuğa oturdu.

"Bunu daha kaç kere konuşacağız baba. Hep aynı şeyi söylüyorsun. Ben o herifin cenazesine gitmediğime pişman değilim. Bir daha ölse yine gitmem. Bunu anla artık. Abi olarak kaç kere ziyaretime geldi? Bok gibi parası varmış. Hepimizi uyutmuş. Beni paraya en ihtiyaç duyduğum yerde, sap gibi bıraktı. Şimdi söyletme beni baba. Ölmüş gitmiş. Ama onun mezarına bile gitmeyeceğim. Mezarına tükürmediğime dua etsin."

"Yine de o senin abin. Ölmüş insanın arkasından böyle konuşma. Günahtır."

"Günahı batsın! Onun bana yaptıkları günah değil mi? On beş yıl yattım. On beş yıl! Karşılığı bu muydu? Abimi kim öldürdüyse ellerine sağlık. Ne iyi etmiş de öldürmüş!" Koltuktan kalktı, "Ben yatıyorum. İyi geceler" diyerek salondan çıktı.

Ertesi sabah Raşit şehir turlarına devam etmek için erkenden evden ayrıldı. Bir börekçide kahvaltı ettik-

ten sonra Ümraniye Metro İstasyonu'na girdi. Bugün Üsküdar'a gidecekti. Oradan bir otobüse atlayıp Boğaz hattından Beykoz'a uzanacaktı. Kanlıca'nın yoğurdu meşhurmuş. Yoğurt yiyecekti.

Metronun yürüyen merdivenlerinden aşağıya indi. Sabah işe gidiş saati olduğu için metro çok kalabalıktı. Turnikelerin önünde polisleri görünce tedirginleşti, polislere bakmadan önlerinden geçerek yürüyen merdivenlerden bir kat aşağıdaki perona indi. Polis gördüğü zaman kendini kötü hissediyor, mahkûmiyet yıllarına, o dört duvara geri dönüyordu. Peron çok kalabalıktı. Metronun gelmesine bir dakika vardı. Üsküdar'a kadar da ayakta tıkış tıkış gitmeyi gözü yemediği için bir sonraki trene binecekti. Kısa süre sonra tren geldi, kapılar açıldı, perondaki insan seli trene aktı, kapılar kapandı, tren hareket etti. Perondaki kalabalık azaldı. Raşit en başa, sarı çizginin önüne gelerek beklemeye başladı. Çok kısa bir süre içinde peron yeniden kalabalıklaştı. Bu şehirde ne çok insan yaşıyordu be! Raşit trene en önce binip yer kapmak derdindeydi.

Biraz sonra trenin önce rüzgârı, sonra da gürültüsü ve ışıkları gözüktü. Peronda bir kıpırdanma oldu. Herkes koltuk kapma sevdasında olduğu için sarı çizgiye yaklaştı. Tren perona hızla girdiğinde yanında biri, "Raşit, Raşit" diye fısıldadı. Bu sesi işitince tüyleri diken diken oldu, başını çevirdiğinde yanıbaşında başörtülü, siyah güneş gözlüklü bir kadının gülümseyerek ona baktığını görmesiyle, raylara doğru itilmesi bir oldu; can havliyle bir yerlere tutunmaya çalışırken çığlıklar koptu. Trenin acımasız darbesi çok şiddetli geldi.

5

Olay mahalline geldiğimizde metro istasyonunda tren seferleri durdurulmuş, istasyonun bütün giriş çıkışları sarı bantlarla yolculara kapatılmıştı. Güvenlik kameralarından raylara düşen şahsın bir kaza sonucu düşmediği ya da intihar etmediği, itilerek cinayete kurban gittiği anlaşılınca, olay yerine biz intikal etmiştik.

Serdar'la perona indik. Adama çarpan tren, istasyonda duruyordu. Trenin önünde, raylarda kalabalık toplanmıştı. Adli Tabip Ceyhun ve Olay Yeri İnceleme Amiri Necati de raylardaydı. Elektriği kestikleri için raylarda çarpılma riski yoktu. Serdar'la birlikte raylara atladık. Önünde durduğum bu dev demir kütlenin bir insana çarpmasıyla, o insanın ne hâle geldiğini, gazete kâğıtlarının altındaki parçalanmış ceset çok iyi anlatıyordu.

Maktûl çarpmanın şiddetiyle iki metre ileriye fırlayarak tekerleklerin önüne düşmüş, tren duramadığı için tekerlekler üzerinden geçmiş, vücudu göğüs hizasından iki parçaya bölünmüş, iç organları da raylara saçılmıştı. Korkunç bir ölümdü. Elimdeki nüfus cüzdanında maktûlün adının Raşit Demirci olduğu yazıyordu. Baba adı Ökkeş. Kars Sarıkamış doğumluydu. GBT'sinden, hapisten iki ay önce çıktığını, cinayetten on beş yıl yattığını öğrendik. Ayrıca, Raşit Demirci, iki ay önce cinayete kurban giden taksici Hüseyin Demirci'nin öz kardeşiydi.

Metro istasyonunun güvenlik kamerasından Raşit'i raylara itenin başörtülü, güneş gözlüklü bir kadın olduğunu gördük. Metro istasyonundaki diğer kameraların

görüntülerini tek tek incelediğimizde kadının istasyonun girişindeki yürüyen merdivenlerden itibaren Raşit'i takip ettiğini fark edince işin rengi iyice değişti.

Serdar'a, Nihat'ı hemen getirmesini ve bu görüntülerdeki kadının taksici Hüseyin'in aracında gördüğü kadın olup olmadığına bakmasını söyledim. Raşit'in öldürdüğü kişinin kim olduğunu öğrendikten sonra, ben de işe babaları Ökkeş'le konuşarak başlayacaktım.

Ümraniye'deki Bereket Market'i kolayca buldum. Apartmanın kapısının önünde insanlar bekleşiyordu. En üst kata çıktım. Dairenin kapısı açıktı. Bir sürü üzgün bakışlı insan içeriye girip çıkıyordu. Kötü haber tez ulaşmıştı. Ökkeş salonda taziyeleri kabul ediyordu. Yetmiş yaşlarında, orta boylu, bıyıklı, derin kara gözleri olan bir adamdı. Çok üzgündü. Kendimi tanıttım. Beni arka odaya aldı. Odada karşılıklı bir çekyattan ve tavandan sarkan bir ampul dışında başka bir şey yoktu.

"Başın sağ olsun."

"Dostlar sağ olsun."

"İki oğlun peş peşe cinayete kurban gitti Ökkeş. Bize söylemek istediğin mutlaka bir şey olmalı" dedim.

Yüzünü ekşiterek, "Ne söyleyebilirim ki?" dedi.

"Raşit cinayetten on beş yıl yatmış. Sarıkamış'ta Abdullah Yiğit adlı bir genci öldürmüş."

"Bu cinayetlerle o olayın ne ilgisi var?"

"Var veya yok! Sen şu olayı bir anlat bakalım, merak ettim" dedim dik dik yüzüne bakarak

"Anlatacak fazla bir şey yok. Raşit ailemizin namusunu temizledi. Öyle gerekiyordu, öyle oldu. Bizim kız Zeliha'nın iyi bir kısmeti çıkmıştı. Kayserili Maksut Ağa, Zeliha'ya talip oldu. Zengin adam. Toprak sahibi. Gelip istedi kızı. Biz de verdik. Kızın başına talih kuşu konmuştu."

"Zeliha kaç yaşındaydı?" dedim cevabını çok iyi bildiğim sorunun.

"On üç-on dört filandı."

Onu söven bakışlarımı görünce, "Bizim oralarda kız kısmı bu yaşa kadar beklemez, geç bile kalmıştık" dedi pişkin pişkin.

Devam etti.

"Abisi Hüseyin kardeşini evlendirmeye razı olmasa da kızı Maksut Ağa'ya verdik. Düğün müğün kız gitti. Ama ertesi gün, Maksut Ağa kapıda. Bizim kızı geri getirmiş. Meğerse, Zeliha kız çıkmamış. Dünya başıma yıkıldı. Bizler fakirizdir ama namusumuzu ayaklar altına almayız. Namusumuz için yaşarız. Nalburcu Cengiz'in oğlu ırz düşmanı Abdullah bizim kızın bekâretini bozmuş. Namusumuz ayaklar altına alınınca, ikisini de öldürmek şart olmuştu. Raşit'in yaşı küçük olduğundan fazla ceza almayacağı için bu kutsal görevi ona verdik. Raşit önce Abdullah'ı vurdu. Zeliha'yı da öldürecekken Hüseyin'in içi el vermedi, kardeşinin öldürülmesine razı gelmeyerek onu affetmemizi istedi. Zeliha'yı gözünün önünden ayırmayacağına söz verince, ben de kızın yaşamasına izin verdim. Sonuçta, namusumuzu temizlemiştik. Ama birkaç ay sonra Zeliha'nın hamile olduğunu öğrenince, tekrar dünya başımıza yıkıldı. Allah'tan Zeliha bize iyi bir şey yaparak canına kıydı da, başımızı öne eğmekten kurtardı."

"Zeliha nasıl intihar etti?"

"Kendini trenin altına attı."

"Senin oğlan da trenin altında öldü. Bu trenler sizden ne istiyor Ökkeş?"

"Kader."

"Karın yok mu?"

"Öldü."

"O da mı tren altında öldü?"

"Kalp krizinden."

Devam ettim.

"Bana bak Ökkeş" dedim. "Acın büyük, önce kızını sonra karını ve iki oğlunu kaybettin. Kolay değil. Bu yüzden üzerine fazla gelmek istemiyorum. Ama oğulların sağlam pabuç değildi. Büyük oğlun takside uyuşturucu satıyordu, küçük oğlun katildi. Oğullarını bir kadın öldürdü. Bu kadının kim olduğunu bulmam için bana yardım etmen gerekiyor. Bu kadının ailenize büyük hınç beslediği belli. İyi düşün şimdi. Bu kadın kim olabilir?"

"Ben nereden bileyim."

"Senin oğlanın öldürdüğü Abdullah'ın bir kız kardeşi filan var mıydı?"

Ökkeş evrenin sırlarını keşfetmiş gibi heyecanlanarak, "Tabii ya. Vardı. Fatma. O mu öldürmüş oğullarımı?" dedi.

"Ne bileyim. Bu Fatma şimdi kaç yaşlarındadır?"

Ökkeş gözlerini havaya dikip birkaç saniye düşündükten sonra, "Zeliha'yla aynı yaştaydılar. Şimdi otuzlarındadır herhalde."

Katil zanlısı da başörtü ve gözlük takmasına rağmen, o yaşlarda duruyordu.

"Onlar da İstanbul'da mı?"

"Evet."

"Nerede oturduklarını biliyor musun?"

"Maltepe, Başıbüyük'te oturduklarını duydum."

"Abdullah'ın babasının adı nedir?"

"Cengiz Yiğit."

"Ökkeş, ben Zeliha'nın intihar ettiğine inanmıyorum. Önce Abdullah'ı öldürdünüz, sonra da kızı trenin altına atarak intihar süsü verdiniz" dedim.

Ökkeş'in yüzü allak bullak oldu.

"Olur mu öyle şey, Zeliha intihar etti. Öldürsek öldürdük, deriz. Namusumuzu kirletmişti."

"Öyle olsun Ökkeş" dedim kalkarken. "Dikkat et, sana bir şey olmasın. Ailede senden başka kimse kalmadı."

"Alnımızda ne yazıyorsa o olur."

"Sen yine de trenlerden uzak dur. Ne olur ne olmaz."

Evden çıkınca Serdar'ı aradım.

"Nihat'a ulaştın mı?"

"Ulaştım abi. Yolda. Geliyor."

Serdar'a Cengiz Yiğit'in Başıbüyük'te oturduğunu söyledim. Bilgilerini, ev ve iş adreslerini çıkarttırdım. Açık adresi alınca yola koyuldu.

Başıbüyük de göçle gelenlerin kendi yaşam tarzlarıyla şehre tutunmaya çalıştıkları bir ilçeydi. Sora sora Cengiz'in dükkânını buldum. Başıbüyük Caddesi'nin sonunda yeni yapılmış bir apartmanın altındaydı. Dükkâna girdiğimde armatürler, çiviler, plastik malzemeler, koli bantları, boyalar, fırçalar, teller, ipler ve bir sürü şey içeride adım atacak yer bırakmamıştı. Tezgâhın arkasındaki yetmiş yaşlarındaki beyaz saçlı, kır sakallı bir adam elinde kâğıt kalem hesap yapıyordu. Dükkânı bali, plastik ve metal karışımı bir koku sarmıştı. Beni görünce başını hesaptan kaldırarak, "Buyrun" dedi. Hayatımda gördüğüm en mutsuz ifadeli adamdı.

"Cengiz Yiğit" dedim.

Kuşkuyla, "Evet" dedi.

"Polis." Kendimi tanıttım.

"Siz Abdullah Yiğit'in babasısınız, değil mi?"

Yüzü hüzünlendi. "Evet. Ne istiyorsunuz?"

"Fatma adında bir kızınız var mı?"

"Var."

"Bakın, lafı dolandırmayacağım. Benim, kızınız Fatma'yla konuşmam gerekiyor."

"Niye arıyorsunuz Fatma'yı?"

"Bir cinayet soruşturmasıyla ilgili."

"Yoksa Ökkeş'in oğlu Hüseyin'in cinayetiyle mi ilgili?"

"Evet."

"Fatma'yla ne ilgisi var?"

Katilin, bir kadın olduğunu söyleyince, yüzünde aşağılayıcı bir ifadeyle, "Gelin benimle" diyerek dükkânı kapattı. Aynı apartmanda üst kata çıktık, cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Fatma'nın odasına girdiğimizde, bilgisayarın önünde oturan otuz yaşlarındaki kadının beni diplere çeken hüzünlü bakışlarıyla karşılaştım. Kalın gözlüklerinin ardındaki siyah gözleri öyle kederli bakıyor, öyle saf ve kırılgan bir ifadesi vardı ki. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olması içimi daha da acıttı. Siyah saçları güzel yüzünü çevreliyordu. Burnu, dudakları hokka gibiydi.

Babası, "Fatma, bu bey polis" dedi.

"Merhaba" dedi dudaklarını belli belirsiz bir gülüşe zorlayarak. Kızın tedirginliği hemen dikkatimi çekti.

"Fatma, az kalsın katil olarak tutuklanacaktın" dedi Cengiz gözlerinde alaycı bir parıltıyla. Devam etti. "Yürüyemediğine sevineceğim hiç aklıma gelmezdi kızım. Bakalım bu siktiğimin hayatı bize daha neler gösterecek!"

"Siz babanızın sözlerine bakmayın, öyle bir şey yok. Sadece rutin bir cinayet soruşturması yapıyorum" dedim.

"Hüseyin'in öldürülmesiyle mi ilgili?" dedi Fatma.

Narinliğiyle uyumlu çok yumuşak bir ses tonu vardı.

"Sadece Hüseyin değil, kardeşi Raşit'in de cinayet soruşturmasını yürütüyoruz."

"Raşit de mi öldürüldü?" dedi Cengiz hayretle.

Fatma'yla bakıştılar. Cengiz'in yüzünün aydınlandığını fark etmemek mümkün değildi.

Fatma, "Bak baba, sen başımıza gelenler için Allah'a kızıyordun ama ilahi adalet tecelli etti" dedi.

"Haklısın kızım. Adalet tecelli etti. Ama onların ölmesi oğlumu geri getirmeyecek, seni tekrar yürütmeyecek."

"Siz ne zamandır bu durumdasınız?" dedim Fatma'ya.

"Beş yıl önce bir trafik kazası geçirdim. Kazada omuriliğim zedelendi. Bir daha da yürüyemedim. Yürüyemeyeceğim de."

"Çok üzüldüm."

"Üzülmeyin. Alıştım ben. Hayat devam ediyor."

Fatma bileğindeki iki derin kesiği fark ettiğimi görünce hırkasıyla bileğini kapattı. Bu kesiklerin başarısız intihar girişiminden kaynaklandığını bipolar sevgilim Oya sayesinde çok iyi biliyordum. Oya'nın benim evin tuvaletinde, sırf bana kızdığı için, bileklerini keserek intihara kalkışması dün gibi aklımdaydı.

Odadan çıktığımızda, "Kusura bakmayın, bilmiyordum" dedim Cengiz'e.

"Esas siz içeride söylediklerim için kusura bakmayın Galip Bey. Acım depreşti, bazen ne söylediğimi bilemiyorum."

Yeniden dükkâna indik.

Oturmam için tezgâhın arkasından küçük bir tabure çıkardı. Çay söyledi, sigara ikram etti. Birkaç müşteri girdi. Raflardan alet edevatları çıkardı, para aldı, para üstü verdi.

Müşteriler gidince, "Canım çok yanıyor Galip Bey, bunca yıl oğlum Abdullah'ın acısı küllenmemişken Fatma'nın bu durumu bizi mahvetti."

"Kolay değil. Karınız yok mu?"

Adamın yüzü gölgelendi. "Emine'yi on yıl önce kaybettik. Oğlunun acısına fazla dayanamadı. Göçtü gitti

zavallım. Abdullah'a boşu boşuna kıydı o caniler. Zeliha' yla kardeş gibiydi onlar. Abdullah asla başımızı öne eğecek bir şey yapmazdı Galip Bey. Yapmadı da! Sorumluluklarını bilen, akıllı bir çocuktu. Aklı fikri derslerindeydi. Okuyup bilim insanı olmak istiyordu. Ama o Ökkeş ile Hüseyin, Abdullah'a iftira atıp oğlumu suçsuz yere öldürdüler. Onunla birlikte biz de öldük."

"Ökkeş neden oğlunuzu sorumlu tuttu, oralar küçük yerler, Zeliha'ya bu işi yapan hemen bulunurdu?"

"Biz olan biteni biliyorduk ama ispatlayamazdık. Kız ailesinden çok korkuyordu. Travma yaşıyordu."

Adamın bakışlarından ne demek istediğini az çok anlamıştım. Çoğu ailenin karanlık yüzü ensestten bahsediyordu.

"Ökkeş mi, yoksa oğlanlar mı?" dedim.

"Zeliha her şeyini Fatma'yla paylaştığı için bu iğrençliği yapanın Hüseyin olduğunu biliyorduk. Hüseyin onu öldürmekle tehdit ediyormuş. Bu yüzden Zeliha çok korkuyordu. Bizim ülkenin kanayan yarası bu Galip Bey. Bir insan öz kardeşine, kızına nasıl tecavüz eder, akıl sır ermiyor. Nasıl bir sapıklıktır bu! Bu kızlar korkudan olan biteni kimseye anlatamadıkları için de, yaptıkları bu sapıkların yanına kâr kalıyor. Hiç ceza almıyorlar. Kaç tane bebeğin bu sapık ilişkilerden dünyaya geldiğini bir bilseniz."

"Biri Hüseyin'le Raşit'in cezasını kesti ama."

"Benim için hiçbir önemi yok. Benim oğlum gitmiş, karım gitmiş, kızım sakat kalmış, gerisi umrumda değil. Gördüğünüz gibi, acımızı içimize gömdük, ruh gibi yaşıyoruz. Allah'ın verdiği canı sadece Allah alır. O caniler şimdi diğer tarafta cezalarını çekiyorlar."

"Köyden Ökkeşlere husumet besleyen başka biri var mıydı?"

"Yoktu. O zamanları çok iyi hatırlıyorum, kötü olaylar peş peşe gelmişti. Zaten hep öyle olmaz mı! Önce Satılmış Ağa'nın kızı Fadime lösemiden öldü, bizim kızlarla aynı yaştaydı, sonra oğlumu katlettiler, en sonunda da Zeliha intihar etti. Sanki kara büyünün etkisi altına girmiştik. Bir uğursuzluk üzerimize çökmüştü."

Telefonum çaldı. Arayan Serdar'dı.

"Abi, Nihat, Hüseyin'in taksisinde gördüğü kadının Raşit'i trenin önüne itenle aynı kadın olduğunu söyledi."

"Emin miymiş, görüntülere iyice baktı mı?"

"Baktı abi. Aynı kadınmış."

Cengiz'i daha fazla üzmemek için izin isteyerek kalktım. Her ne kadar Cengiz'in doğru söylediğine inansam da, yine de Fatma'nın sakat olduğundan yüzde yüz emin olmam gerekiyordu. Bu yüzden bir süre Mustafa'yı evin önüne dikmeye karar verdim.

6

İki oğlu peş peşe cinayete kurban giden Ökkeş yıkılmıştı. Özellikle, Raşit'in ölümü onu derinden yaralamıştı. Çocuk gün yüzü görmeden, özgürlüğünün tadını çıkaramadan göçüp gitmişti. Her akşam Raşit'in iş bulması için sürekli başının etini yediği için vicdan azabı çekiyordu. Oğlanı rahat bırakmamıştı.

Kapı çaldı. Günde elli kere kapısı çalınıyordu. Mutfak komşuların getirdiği yemeklerden, böreklerden, tatlılardan geçilmiyordu. Ökkeş kapıyı açtı. Başörtülü ve siyah gözlüklü bir kadın görmesiyle, kadının gözlerine bir şey sıkması ve gözlerinin korkunç bir acıyla yanarak nefessiz kalışı bir oldu. Bayılmadan önce boynundan elektrik çarpmıştı.

Ökkeş gözlerini açtığında yatakta yatıyordu, el ve ayak bileklerinden sıkıca bağlanmıştı. Keskin bir benzin kokusu odayı sarmıştı. Başını kaldırıp bakınca benzin kokusunun kendisinden geldiğini fark etti. Sırılsıklam olmuştu ve maalesef bu ıslaklığın nedeni su değildi. Ökkeş bunu fark edince neredeyse korkudan altına yapacaktı. Gazın ve korkunun etkisiyle nefes almakta güçlük çekiyor, tıkanıyordu. Burun delikleri daha fazla hava almak için daha hızlı açılıp kapanıyordu. Nefesi düzensizleşmiş, nabzı tavan yapmıştı. Ölüm korkusu zamk gibi yapıştı. Benzin yerden bir şerit şeklinde tüm koridora yayılmıştı. Holden birinin sesi geliyordu. O kadın olmalıydı.

"Kimsin sen, ne istiyorsun bizden?" diye bağırdı.

Bir zippo çakmak şakladı. Kendini yataktan atmaya, iplerden kurtulmaya çalışsa da başaramadı.

Ökkeş birkaç saniyede alevler içinde kaldı ve bağıra bağıra, cayır cayır yandı.

7

Serdar'la olay mahalline vardığımızda itfaiye yangını büyümeden söndürmüştü. Apartmanın içinde ağır bir is kokusu vardı. Bütün daire sakinleri sokağa dökülmüştü. Ökkeş'in kül olmuş cesedi torbaya konularak götürüldü. Alttaki Bereket Market'in güvenlik kameralarından apartmana başörtülü, gözlüklü bir kadının girdiğini görünce Mustafa'yı arayıp Fatma'yı sordum. Hayır, ne Fatma ne de başka bir kadın son birkaç saattir apartmandan çıkmıştı. Böylece, Fatma'nın sakatlığının gerçek olduğuna ve bizi kandırmak için tekerlekli sandalyede oturmadığından iyice emin oldum.

Kimdi bu kadın?

Sezgilerim bu kadının geçmişten geldiğini söylüyordu. Bir hayaletti o. Emniyet'e döndüğümde Zeliha'nın otopsi raporunu araştırmaya koyuldum. On beş yıl önceki raporların sisteme girildiğini ümit ederek, sistemden raporu bulmaya çalıştım. Evet, ölüm raporuna ulaştım ama otopsi raporunu bulamadım. Çünkü Zeliha'ya otopsi yapılmamıştı. Ölüm raporunda Zeliha'nın başının trenin altında ezilerek parçalandığı yazıyordu. Bu yüzden cesedin kime ait olduğu tespit edilememişti.

Kızın ailesi cesedin Zeliha'ya ait olduğunu söyleyince savcı otopsi yapılmasını gerekli görmemişti. Acaba savcı hangi ruh hâlinde bu kararı vermişti? Otopsi yapılmamasını aklım almıyordu. Kafamı kemiren şüpheler artıyordu. Sezgilerimde haklı olduğumu biliyordum. Çünkü bu cinayetlerin başka bir açıklaması olamazdı.

Soluğu yeniden Cengiz'in dükkânında aldım. Beni karşısında görünce gayet soğuk bir ifadeyle, "Sizin arkadaş boşuna dolandı buralarda, kızımın sakatlığına inanmadığınızı söyleseydiniz, size raporları gösterirdim" dedi.

"Ökkeş öldürüldü."

Hiç şaşırmadı. Sakin bir şekilde, "Arkadaşın bizim evi göz hapsinde tutması iyi olmuş desenize. Yoksa, bu cinayeti de Fatma'nın üzerine yıkacaktınız."

Ne söylese haklı olduğu için sesimi çıkarmadım.

"Sizin köyde ölen bir kızdan bahsetmiştin. Lösemiden mi ne ölmüştü?"

"Satılmış Ağa'nın kızı Fadime'yi diyorsunuz."

"Evet, soyadları nedir?"

"Aslan."

"Fadime ile Zeliha aynı tarihlerde mi ölmüştü, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii. Fadime'yi kara toprağa verdikten iki gün sonra Zeliha'nın intiharıyla sarsıldık."

Serdar'ı aradım. Ona bilgileri vererek Fadime Aslan'ın dosyasını araştırmasını ve Fadime Aslan'ın öldüğü tarih ile Zeliha'nın intihar ettiği tarihleri öğrenmesini istedim. Cengiz'in kızından şüphelendiğim için tekrar özür dileyerek oradan ayrıldım. Emniyet'e döndüğümde Serdar da araştırmasını bitirmişti. Kars Emniyeti'nden aldığı bilgiye göre, doktor raporu Cengiz'in söylediklerini doğruluyordu. Fadime Aslan lösemiden 24 Nisan'da ölmüştü. 26 Nisan'da cenazesi defnedilmişti. Zeliha Demirci'yse 28 Nisan'da kendini trenin altına atmıştı.

Şüphelerimde haklı olduğumu kanıtlamak ve katili bulmak için her şeyin başladığı yere gitmem gerekiyordu. Önce Kars Emniyeti'yle irtibata geçerek, Zeliha ve Fadime'nin mezarlarının açılmasını talep ettim. Bürokratik işlemleri bitirince yola düştüm.

Masallar kenti Kars'a gidiyordum.

8

Sıkıntıdan patlayarak geçen iki saatlik uçuş sonrası, Türkiye'nin en doğusuna, zamanın ve mekânın dışına, beyazlara bürünmüş bu büyülü kente indik. Beni karşılamaya Kars Emniyeti'nden iki meslektaşım gelmişti. Ufak valizimi bagaja vermediğim için hiç zaman kaybetmeden havaalanından ayrıldık, Emniyet'e doğru yola çıktık. Kar yağışı sürüyordu. Dondurucu soğuk vardı. Buna rağmen, beyazlığın yaydığı derin sessizlik, tarif edemediğim bir huzur veriyordu. Şehir merkezine girdiğimizde, Ruslardan miras kalan yapılar bu masalsı şehre büyülü bir atmosfer katıyordu. Her taraf yerli turist kaynıyordu. Yürüyüş yapıyorlar, fotoğraf çekiyorlardı. Emniyet binası da eski Rus mimarisinin örneğiydi. Başkomiserin odasına çıktık. Adı Selçuk. Genç. Çakı gibi. Cana yakın. Çaylar kahveler içilirken Hüseyin, Raşit ve Ökkeş cinayetlerini en başından itibaren anlattım. Cinayetleri duymuş. Kars Emniyet'ine geçen yıl tayin olduğu için Abdullah ve Zeliha'nın başına gelenler hakkında fazla bir malumatı olmadığını söyledi. Şu anda Emniyet'te o zamanki olaya tanıklık eden hiç kimsenin kalmadığını açıkladı. Ya emekli olmuşlar ya da tayin alarak başka illere gitmişler. Öğlen olunca birlikte yemeğe gittik. Buraların kaz eti çok meşhur. Patlayıncaya kadar yedirdiler beni. Üzerine çay ve sigara. Anadolu insanının bu misafirperverliğinin dünyada eşi benzeri yoktur. Emniyet'e döndüğümüzde, Fadime ve Zeliha'nın mezarlarının açılması için savcılıktan talep edilmiş olan izin

belgesi gelmişti. Zaman kaybetmeden yola çıktık. Beyaz örtünün kapladığı ormanları, vadileri aşarak Sarıkamış'a vardık. Eski mezarlık, Sarıkamış Tren İstasyonu'nun biraz gerisinde, demiryolunun bitişiğindeydi. İki mezarcı işe koyuldular ve küreklerle karlı toprağı mezarın üzerinden atmaya başladılar. Ben de Selçuk'la birlikte ellerim cebimde, ağzımda sigara, donmamak için yerimde hareket ederek Fadime'nin mezarının açılmasını izliyordum. Ayaklarımsa her dakika biraz daha buz kesiyordu. On dakika sonra mezarcılar bütün toprağı kaldırdılar, mezarın içindeki tahtaları tek tek dışarı çıkarmaya başladılar. Tahtaların ardında beden kalıntıları göremeyince hayalet görmüş gibi irkildiler.

"Burada ceset filan yok!" diye bağırdılar.

Herkes mezarın başına üşüştü.

Ben mezardan ceset çıkmayacağını tahmin ettiğim için yerimden kıpırdamadım. Şimdi sırada Zeliha'nın mezarı vardı. Mezarcılar Zeliha'nın mezarının üzerindeki toprağı atarlarken, raylarda yürüyerek bize doğru gelen bir adam gördüm. Raylardan atlayarak kuşkulu bakışlarla yanımıza geldi, Selçuk ve polislerle tokalaştı. Selçuk bizi tanıştırdı. Adı Mümtaz. Rayların kontrolünden sorumluymuş. Atmış yaşlarında. Yaklaşık kırk yıldır bu işi yapıyormuş. Zayıf, uzun boylu. Tabiatla iç içe yaşayan birinin sağlıklı yüzüne sahip. Gece gündüz, yaz kış demeden raylarda yürürmüş. Bu bölgedeki bütün raylar, köprüler, tüneller, geçitler ondan sorulurmuş. Zeliha'nın cesedini de o bulmuş.

Yanımızda fazla durmadı. İstasyona doğru yoluna devam ederken, yıllar sonra bu mezarları niye açtığımızı sormayan ve Fadime'nin mezarının boş olduğunu görmesine rağmen hiç şaşırmayan bu adamın arkasından bakakalmıştım.

Sonunda, Zeliha'nın mezarının bütün toprağı kaldırıldı, tahtaların altında kefene sarılı bedenden geri kalanlar ortaya çıktı. Ceset mezardan çıkarıldı, ceset torbasına konularak otopsi yapılması için ambulansa götürüldü.

"Selçuk, siz gidin, benim istasyonda ufak bir işim var."

"Hayırdır amirim?"

"Mümtaz'la biraz sohbet edeceğim."

"Bekleyelim sizi. Beraber döneriz."

"Ben kendim dönerim."

Çok ikna olmasa da, "Siz bilirsiniz" demek zorunda kaldı.

Ambulans ve iki polis otosu yola çıkarken, ben de rayların üzerinden Mümtaz'ın karda bıraktığı ayak izlerine basarak istasyonun yolunu tuttum. Beyazlara bürünmüş bu tabiatın içinde huzur dolu bir yalnızlık hissettim. Tarif edemediğim güzel bir histi. Çıt yoktu. Tabiatın sessizliğiydi bu. Uzaklardaki dağlardan kurtların uluma sesleri geliyordu. Sarıkamış istasyonu sarı badanalı küçük taş bir binaydı. Üst kattaki pencerelerde perde olmasından istasyon şefinin bu binada oturduğu anlaşılıyordu. Binanın bacasından duman tütüyordu. İstasyonun önünde raylar makasla üç hata ayrılıyordu. En dış hatta peş peşe üç tane yük vagonu terk edilmiş gibi duruyordu. Sürgülü kapıları açıktı. İçinde bir köpek uyuyordu. Peronda bekleyen yolcu yoktu. İstasyon binasına girdim. Bekleme salonunun ortasına kurulmuş eski ama çıtır çıtır yanan bir soba içeriyi sıcacık yapmıştı. Sobanın üzerindeki çaydanlık çayın taze olduğunu müjdeliyordu. Mümtaz sobanın başında oturuyor, sigarasını tüttürüyor, çayını yudumluyordu. Düşünceliydi. Duvara Türkiye haritası üzerinde tüm demiryollarını gösteren bir poster asılmıştı. Tren tarifesi gişenin camına yapıştırılmıştı. Yolcular için iki bank konmuştu.

Beni görünce ayağa kalktı, el sıkıştık. "Hoş geldiniz" dedi ama tedirginliği yüzünden okunuyordu.

"Hoş bulduk. Biraz konuşabilir miyiz?"

Çay ve sigara ikram etti. Biraz sonra istasyon şefi de yanımıza geldi. Eski şef Muammer Abi'si emekli olunca onun yerine atanmış. Adı Rıfat. Kel, bıyıklı. Göbekli. Yanağında kocaman bir çıban. Babacan. Güler yüzlü. Üzerinde kalın bir kaban ve içinde lacivert renkli memur takım elbisesi, beyaz gömlek. Kafasında şapkası. Kısa bir muhabbet sonra adam işine döndü, Mümtaz'la baş başa kaldık.

"Abdullah Yiğit ve Zeliha Demirci'nin öldürülmesiyle ilgili hatırladığın her şeyi anlatır mısın Mümtaz?"

"Kötü bir olaydı biliyon mu. Ökkeş'in oğlu Raşit, namus davası yüzünden Abdullah'ı vurdu. Birkaç ay sonra da Zeliha intihar etti."

"Bunları ben de biliyorum. Başka?"

"Hepsi bu."

"Hepsi bu değil Mümtaz. Mesela, Zeliha intihar etmedi. Hatta ölmedi. O mezarları Zeliha'nın ölmediğini kanıtlamak için açtık."

Kuşkulu bakışlarımı gözlerine diktim. Bakışlarımdan rahatsız oldu, gözlerini kaçırdı, çayları tazeledi.

"Bunca yıl sonra neden Zeliha'nın peşine düştüğümüzü, o mezarları niye açtırdığımızı hiç merak etmiyor musun?"

"Ben bilmem."

"Yine de ben söyleyeyim. Hüseyin, Raşit ve Ökkeş cinayete kurban gitti."

"Duyduk, Allah rahmet eylesin ama biliyon mu, üzüldüğümü pek söyleyemem."

"Zeliha'nın yaşadığını kanıtlamak için o mezarları açtırdım."

"Zeliha öldü. Melek oldu. Cennette. Cesedini ben buldum."

"Zeliha aradığımız katil olabilir Mümtaz. Fadime'nin mezarının boş çıktığını sen de gördün. Ceset nerede?"

"Ben bilmem. Kim ne yapsın Fadime'nin cesedini. Zavallı kız, ölmüş gitmiş. O da melek. Zeliha'ya cennette arkadaş oldu, biliyon mu!"

"O iş öyle değil. Zeliha'nın mezarındaki cesedin kimliğini tespit etmek için Adli Tıbba yolladık. Bence, o ceset Zeliha'ya değil, Fadime'ye ait. Biri ya da birileri Zeliha öldü sanılsın diye, Fadime'nin cesedini mezardan çıkarıp Zeliha'nın yerine raylara yatırdı. Ölenin Zeliha olduğu sanıldı."

"Allah Allah, niye böyle bir şey yapılsın?" dedi.

"Kızı ailesinden kurtarmak için. Ben Zeliha'nın babası Ökkeş'le konuştum. O yıllarda olan biten her şeyi anlattı. Anlatmadığı ise, Zeliha'nın intihara kalkışmadığı, kızı raylara kendilerinin yatırdığıydı. Gerçi bu olanları sen de çok iyi biliyorsun Mümtaz. Ben de olsam aynı şeyi yapar, kızı kurtarırdım."

Mümtaz bana bakıyordu ama kafası başka yerdeydi. Yıllarca sakladığı sırrının kamburu sırtında iyice çıkmıştı. Onu bu kamburdan kurtarmak için biraz yardımcı oldum.

"Bu işlerin senin başının altından çıktığını düşünüyorum. Tüm bunları Zeliha'yı kurtarmak için yaptın. Az önce yanımızdan geçerken Fadime'nin mezarı boş çıktığında, hiç şaşırmamandan anladım bunu. Ayrıca, bu raylarda gece gündüz senden başka kimse dolaşmıyor. Kızı rayda yatarken gördün ve tren gelmeden onu kurtardın. Kızı ailesine teslim etmeyerek en doğru kararı verdin. Cesetleri sen değiştirdin, değil mi?"

Kamburundan kurtulmanın rahatlığı anlaşılıyordu.

İtiraf edeceğini hissediyordum. "Her şeyi anlat, kurtul Mümtaz. Cinayetlerin sorumlusu sen değilsin. Sen yıllar önce küçük bir kızı kurtardın sadece."

"Evet, Zeliha'yı ben kurtardım, biliyon sen. Gencecik kızın ölüp gitmesine gönlüm razı olmadı."

"Eyvallah" dedim söylediklerini başımla onaylayarak.

"Ökkeş trenin kimseyi ezmediğini öğrenince, Zeliha'nın peşine düşeceklerdi. Bu yüzden, Fadime'nin cesedini raylara koydum. Çok kötü bir şey yaptığımı biliyorum, anladın sen, zavallı Fadime iki defa öldü. Allah katında ben bunun hesabını biliyon mu veremeyeceğim!"

"Onu Allah'ın karşısına çıktığında düşünürsün ama bu dünyada bu yaptığının hesabını sana kimse sormayacak!"

O gece olanları tek tek anlattı. Ökkeş ile Hüseyin, Zeliha'yı raylara yatırmış. Onlar gidince Zeliha'nın yanına koşmuş, kızın ölmediğini fark edince, onu raylardan alarak kucağında istasyona getirmiş. Hemen bir plan yapmış. Zeliha'nın yerine Fadime'nin cesedini raylara yatırarak Zeliha'nın öldü sanılması için istasyon şefi Muammer Abi'si ve karısı Hanife Abla'dan yardım istemiş. Zaten tüm Sarıkamış Abdullah'ın cinayetiyle çalkalanıyormuş. Hanife Abla, Zeliha'nın üzerindeki elbiseleri çıkarmış. Mümtaz ve Muammer elbiseleri alarak, ellerinde küreklerle mezarlığa gitmişler, Fadime'nin mezarını açmışlar, cesedini çıkarmışlar, Zeliha'nın elbiselerini Fadime'ye giydirmişler. Sonra da cesedi raya yatırmışlar. Mezarı kapatmışlar. Fadime'nin tanınmaması için de kızın başını ray demirlerinin üzerine koymuşlar. Ertesi gün, Mümtaz polise haber vermiş. Mezarlığın orada raylarda bir kız cesedinin bulunduğu duyulunca, ailesi Zeliha'yı üzerindeki elbiselerden tespit edebilmiş. Zaten kızı raylara onlar yatırdığı için cesedin Zeliha

olduğundan hiç kuşku duymamışlar. Savcı da işi uzatmamış, vakayı şüpheli ölüm görmemiş, otopsi yaptırmamış, Zeliha defnedilmiş ve dosya kapatılmış. Bu süre zarfında, istasyon şefi Muammer Abi ve Hanife Abla, Zeliha'yı istasyonda saklamışlar, tedavi etmişler. Ortalık yatışınca da, gizlice Mümtaz'ın İstanbul'da yaşayan kız kardeşi Zeynep ve eşinin yanına göndermişler. Kız orada yeni bir hayata başlamış.

"Zeliha hâlâ kız kardeşinin yanında mı?"

"Yoktur. On yıldır kız kardeşimle konuşmuyor. Bilmezsin sen. Nereden bilicen, Zeliha ayrı yaşıyor."

Bu kötü olmuştu. Az önce avcumda tuttuğum Zeliha, birden elimden kaçıvermişti.

"Niye?"

"Ablamla pek anlaşamıyorlardı. Nasıl desem, Zeliha biraz problemli bir kızdı."

"Kimlik meselesini nasıl hallettiniz?"

"Nüfus Müdürlüğü'nde çalışan bir arkadaşım halletti. Erzurum'da Zeliha yaşlarında ölen ama ölüm kaydı yapılmamış bir kız çocuğu varmış, bildin mi, onun kimliğini aldık. Temiz iş."

"Adı soyadı neydi bu kızın?"

"Hee, Ayşe Yeşilyurt."

Serdar'ı aradım, Ayşe Yeşilyurt'un adres, telefon, neyi varsa araştırmasını istedim. Erzurum doğumlu olduğunu söyleyerek, büyük olasılıkla karşısına çıkacak onlarca Ayşe Yeşilyurt'un arasında boğulmasını önledim.

"Ökkeş'in iddia ettiği gibi, Zeliha'yı Abdullah mı hamile bıraktı? Abdullah'ın babası Cengiz, oğluna iftira atıldığını, bu işi Hüseyin'in yaptığını söylüyor."

"Doğru söylemiş. Irz düşmanları, zavallı Abdullah'a iftira attı. Hüseyin sapığın tekiydi. Zeliha'yı hiç rahat bırakmazdı. Sen bilmezsin! Kızı hayatından bezdirmişti.

Maksut Ağa Zeliha'yı geri getirince, Hüseyin kendi pisliği ortaya çıkmaması için, suçu Abdullah'a attı. Çocuğu boşu boşuna öldürdüler. Oğlunun peşinden annesi de gitti, şimdi cennette beraberler. Biliyon mu, Zeliha'nın Abdullah'ın kız kardeşi Fatma'yla arası çok iyiydi. İki kız çok iyi arkadaştı."

"Fatma'nın sakat olduğunu, yürüyemediğini duydun mu?"

"Hee, duyduk. Çok üzüldüm. Trafik kazası geçirmiş. Öyle bir kızın tekerlekli sandalyeye mahkûm olmasına inanamıyorum. Çok yazık oldu."

"Niye 'öyle bir kız' dedin?"

"Fatma deli dolu, erkek gibi bir kızdı biliyon mu! Erkek Fadime derlerdi ona. Kendinden yaşça büyük erkek çocukları muma çevirirdi. Sağlam bilek vardı ha! Güçlü, kuvvetli. Okulun ve mahallenin kabadayısıydı. Kimseden korkmazdı. Cesurdu. Zeliha'yı çok severdi. Onu öz kardeşi gibi korurdu. Abdullah öldürülünce Hüseyin'e saldırıp yüzünü bıçakla kesti."

"Hüseyin'in yüzündeki yarayı Fatma mı yaptı?" dedim hayretle.

"Hee, Fatma yaptı. İyi yaptı. Temiz iş."

Demek, Fatma'nın gözlerindeki o derin mutsuzluğun nedeni buydu. İnsanların karakterlerinin değişmesinin çok zor olduğuna ve bir insanın yedisinde ne ise yetmişinde de o olduğuna inanırım. Eğer Fatma, Mümtaz'ın anlattığı gibi gerçekten deli dolu bir kızsa, böyle bir kadının tekerlekli sandalyeye mahkûm olmasının yarattığı travmayı da, intihara kalkışmasını da anlayabiliyordum.

"Zeliha'yı yakalayabilmem için kız kardeşinle konuşmam gerekiyor."

"Cinayetleri gerçekten Zeliha mı işledi?"

"Maalesef."

"Zeliha'nın katil olabileceğine inanamıyorum. Sen bilmezsin, o çok duygusal bir kızdı. Kimseye zarar veremezdi. Katil Fatma deseydin daha çabuk inanırdım."

Mümtaz, Zeynep'i aradı.

"Alo Zeynep. Nasılsın? ... Hee, ben de iyiyim. Yanımda polis amirim var. İstanbul'dan geldiler. Hee, seninle Ayşe hakkında konuşmak istiyorlar. Dur, veriyorum amirimi."

Mümtaz'ın uzattığı telefonu aldım. "Alo, Zeynep Hanım, ben Başkomiser Galip. İstanbul Cinayet Büro'dan. Ayşe'nin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Oyyy, bilmiyorum. Mümtaz söylemedi mi, biz Ayşe'yle on yıldır görüşmüyoruz."

"Söyledi. Ben ilk uçakla İstanbul'a dönüyorum. İner inmez sana geleceğim. Biraz konuşacağız."

"Hee, olur, gel, beklerim ama ne konuşacağız?"

"Buluruz bir şeyler."

Hemen ardından Serdar aradı.

"Abi, karşıma elli tane Ayşe Yeşilyurt çıktı. Sırf Erzurum'da bile üç tane varmış. Neyse ki aradığımız yaşta olan bir tane kız çocuğu vardı. Adresini söylüyorum. Küçükbakkalköy Mahallesi, Fırıncı Sokak..."

Adresi Mümtaz'a söyledim.

"O, kız kardeşimin adresi. Ayşe orada oturmuyor."

Serdar'a, "Başka bir adres filan yok mu?"

"Yok abi."

"Fotoğraf?"

"Fotoğraf da yok."

Elde vardı sıfır.

Uçağım yarın sabah olduğu için boş zamanım vardı.

Ani Harabeleri'ni ve Çıldır Gölü'nü görmeye gittim.

9

İstanbul'a dönünce önce Emniyet'e uğrayıp bizim çocuklara her şeyi anlattım. Zeynep'i aradım, evin adresinin tarifini aldıktan sonra Küçükbakkalköy'de oturduğu apartmana gittim. Karşımda yuvarlak suratlı, kırmızı yanaklı, kısa boylu, şişman, başörtülü bir kadın çıktı.

"Sen şimdi bu Ayşe'nin gerçekten nerede olduğunu bilmiyor musun bacım?"

"Oyy, bilmiyorum dedim ya. Nereden bileceğim? Ayşe on yıl önce gitti, o gidiş. Bir daha ne aradı ne sordu."

"Yahu hiç merak etmedin mi kızı, hiç endişe etmedin mi?"

"Oyy, koca kız, ne edeceğim. Kendi istedi. Çok üzdü beni. Ayrıca, eğer gitmeseydi, cin padişahı beni sarayında kölesi yapacaktı."

"Ne cini, ne padişahı, anlamadım, ne diyorsun bacım?"

"Bizim Hoca Efendi, eğer Ayşe evden tez vakitte gitmezse, beni cinlerin kaçıracağını, kendilerine köle yapacaklarını söyledi."

"Sende Ayşe'nin telefonu yok mu?"

"Yok. Eski numarasını çoktan kapattıydı."

"Mümtaz, Ayşe'nin bazı sıkıntıları olduğundan bahsetti. Anlat bakayım, neymiş bu sıkıntılar?"

"Oyy, biliyon mu, bu Ayşe çok üzdü beni, çok. Oysa. Mümtaz onu bize yolladığında çok ürkekti, çok korkmuştu. Bizim çocuğumuz olmuyordu, biliyon mu? Bu Ayşe'yi evlat bildik. Devlet bu çocuklara bakıyormuş,

biliyon mu, vermedik kızı. Biz baktık. Büyüttük. Benim herif Ayşe'yi kızı bildi. Benim herif sık sık Suriye'ye savaşa giderdi."

"Asker mi kocan?"

"Yok."

"Mücahit mi?"

"O ne ki?"

"Boşver. Muhalif mi?"

"O ne ki?"

"Öyleyse kocan ne bokuma savaşa gidiyordu Suriye'ye?"

"Tır şoförüydü. Gelirken de Ayşe'ye hediye getirirdi. Bir gün kalleşler yolunu kesmiş, herifi öldürmüşler. Tırı da yakmışlar. Allahsızlar! Bir hafta sonra cenazesi geldi. Cenazeyi defnettik, Hoca Efendi benim herifin cennete gittiğini söyledi."

"Ya sabahtan beri bir Hoca Efendi gidiyor, kim bu herif?"

"Tövbe tövbe. Sus, çarpılacaksın. En mübarek hoca. Nefesi çok kuvvetlidir. İçine cin girdi mi hemen çıkarır. Bak, bu muskayı beni cinlerden koruması için Hoca Efendi verdi" diyerek boynundaki muskayı gösterdi.

Memleketimden insan manzarası izliyordum.

"Sakın boynundan çıkarma onu!" dedim çok ciddi bir ifadeyle.

"Çıkarır mıyım hiç!"

"Zeliha seni neden üzdü?" dedim konumuza geri dönerek.

"Çok üzdü. Büyüdükçe asileşti. Başına buyruk oldu. Söz geçiremez oldum. Dalıp dalıp gidiyor. Hep düşünüyor. Durup durup ağlıyor. Tek samimi arkadaşı memleketten Cengiz'in kızı Fatma'ydı."

"Emin misin?"

"Eminim tabii. Fatma bu eve çok gelip gitti. Ayşe'nin aklını o çeldi."

Demek ki, iki kız yıllar sonra İstanbul'da birbirlerini bulmuşlar, arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Fatma ile Cengiz'in bana neden Zeliha'nın yaşadığından bahsetmediklerini şimdi anlıyordum. Katilin Zeliha olduğu ortaya çıktığına göre, cinayetleri Zeliha'nın işlediğinden haberleri vardı. Belki de, Zeliha'nın suç ortağıydılar. Genç kadın ailesinden kendisine yapılanların hesabını sorarken, Abdullah'ın da intikamını almıştı. Zeliha'ya bir adım daha yaklaştığımı hissediyordum.

"Oyy, senin evladın var mı?" dedi.

"Yok. Evli değilim ben. Niye sordun?"

"Oyy, Allah'ın sevgili kuluymuşsun. Yat kalk dua et. Ben neler çektim, neler! Okulu bıraktı, biliyon mu? Okumadı. Bir de güzelleşti kahpe! Ama ruhu çok sıkıntıdaydı. Geceleri ben yatınca pencerenin kenarında oturuyor, elinde sigara, dalıp dalıp gidiyordu. Onu izlediğimi fark etmiyordu. Vardı bir sorunu ama söylemiyordu. Sorunca kızıyordu. Bağırıyordu. Eşyaları yere atıyor, duvara fırlatıyordu. Bir gün vazoyu televizyona fırlattı, kırdı, biliyon mu? Yenisini aldım. Televizyonsuz olur mu!"

"Bu kızın ailesi tarafından istismar edildiğini biliyordun madem, kızın travma yaşadığını anlamadın mı, bir doktora götürmedin mi?"

"Oyyy, götürmez olur muyum, götürdüm tabii. Bizim Hoca Efendi'ye açtım konuyu. Mübarek adam. Sağ olsun, kalkıp eve geldi. Allah ondan razı olsun. Meğerse kızın içine cin girmiş. Hoca Efendi'nin nefesi çok kuvvetlidir. Cini çıkaracağını söyleyince içime su serpildi."

"Çıkardı mı bari cini?"

"Hele dinle. Neler geldi başımıza! Kızı odaya aldı, bir

karışım yaptı, ben kapıda bekledim. İçeriden bir patırtı, bir gürültü. Hoca Efendi'nin kafası yarılmış. Kan revan içinde. Bizimki vazoyu hoca efendinin kafasında kırmış. Tutmasam o mübarek adamı öldürecek. Zar zor elinden aldım hocayı. Sözüm ona hoca bacağını macağını tutmuş. Allah yolundaki adam böyle bir şey yapar mı hiç? Diyelim ki yaptı, vardır bir bildiği! Ses çıkarmayacaksın. Hoca Efendi'yi Allah başımızdan eksik etmesin, eğer Ayşe böyle devam ederse cinlerin evi basacağını, beni yakalayıp Cin Sarayı'nın karanlık zindanlarına hapsedeceklerini, köle yapacaklarını söyledi. Ah ah, bu Ayşe beni çok üzdü. İki kere intihara kalkıştı, biliyon mu? Bileklerini kesti, ben yetiştirdim hastaneye."

"Buna rağmen kızı bir psikoloğa götürmedin mi?"

"Hastanedeyken birkaç kez deli doktoruyla görüştü. Zaten hastaneden çıktıktan kısa süre sonra birini sevmiş, 'Birlikte oturacağız dedi' gitti. Evlenmemesine rağmen ses etmedim, biliyon mu; durulur, yuvasını bilir, bir de bebeği olursa düzeleceğini zannettim. Bir sürü masraf ettim. Bizim heriften kalan bütün birikimi harcadım. Sonra ne oldu, biliyon mu? Seninki evden kaçmış. Herifi dımdızlak bırakmış. O günden beri de ortalarda yok. Benim de canıma tak ettiği için arayıp sormadım. Koca kız, başının çaresine bakardı. On yıl odu."

"Ayşe'nin bir fotoğrafı var mı sende?"

"Yok."

"Niye?"

"Hoca Efendi, Ayşe'nin bütün fotoğraflarını yakmamı, yoksa cinlerden kurtulamayacağımı söyledi. Ben de yaktım."

"Aferin geri zekâlı. Bu beraber yaşadığı adamın adı soyadı nedir, telefonu var mı sende?"

"Hee, var. Dur, bekle."

İçeri gitti, elinde kocaman bir akıllı telefonla geri döndü. "Arka odada şarjdaydı. Oyun oynayınca pili çabuk bitiyor."

Sanki koca bir jeti havalandırmaya çalışıyormuş gibi uğraştan sonra ad, soyad ve numarayı söyledi.

Zeynep'in yanından ayrılınca Maltepe'ye Cengiz'in dükkânına geçtim. Cengiz beni görünce, "Yine Fatma için mi geldiniz, kızımın yürüyemediğini nasıl kanıtlamam gerekiyor?" dedi alay eden bir ifadeyle.

"Zeliha yaşıyor."

"Yaşıyor mu?"

"Şimdi bırak numarayı Cengiz. Bunu zaten biliyorsun!"

"Bil... bilmiyorum" diyerek kekeledi.

"Kızının Zeliha'yla görüştüğünü öğrendim. Aradığımız katil, Zeliha. Hemen Fatma'yla görüşmem lazım."

"Fatma biraz rahatsız. Uyuyor."

"Uyandır öyleyse."

Fatma odasında bilgisayarın başındaydı. Tabii ki uyumuyordu ve hasta görünmüyordu. Beni görünce o hüzünlü, koca siyah gözlerini üzerime dikti.

"Zeliha'nın yaşadığını niye söylemedin?" dedim. Fatma'nın sakat olması, ona olan öfkemi frenleyemiyordu.

"Sormadınız ki. Hatırlarsanız, buraya ben şüpheli olduğum için gelmiştiniz" dedi gayet müdanasız bir tavırla.

"Şimdi soruyorum, Zeliha nerede?"

Cengiz araya girdi. "Kızım, katil Zeliha'ymış."

Fatma, babasını işitmemiş gibi söylediğine hiç tepki vermedi.

"Zeliha'nın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun, yıllardır görüştüğünüzü öğrendim. Tek arkadaşı senmişsin."

"Eskidendi o. Şimdi görüşmüyoruz."

"Yalan söyleme."

"Söylemiyorum."

"Bunca yıl arkadaşlıktan sonra ayrıldığınıza inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ama öyle. Ben kaza geçirdikten sonra Zeliha birden ortadan kayboldu."

"Telefonu?"

"Kapatmış."

"Evi?"

"Taşınmış. Kimse nereye gittiğini bilmiyor."

Cengiz araya girdi. "Herhalde ailesini öldürme planını uygulayacağı için seni bulaştırmak istemedi" dedi.

"Ailesini öldüreceğine dair hiçbir şey söylemedi mi sana?"

"Söylemedi. Hem siz onun neler yaşadığını ne bileceksiniz! Siz sadece insanları suçlayın. İnsanların neden suç işlediğini irdelemeden onları tutuklayın. Ne kolay dünya" diye bağırdı.

Fatma'dan bu tepkiyi beklemediğim için şaşırdım. Fatma'nın bakışlarındaki düşmanca dokunuşları fark etmemek imkânsızdı.

"Maalesef bu memlekette onun gibi yüzlerce çocuk aynı şeyleri yaşıyor. Ama hiçbiri katil olmuyor. Öldürerek yaralarını iyileştiremez. Çözüm bu değil. Cahil ve bilgisiz bir ailenin yanında doğru tedaviden mahrum kalmış, çocukluk travmasının üstesinden gelememiş, şiddet sarmalının içinden kurtulamamış bir kadın o. Katil mi yoksa kurban mı, bilmiyorum ama ortada üç cinayet var. Beni ilgilendiren kısmı bu."

"Yakalayın öyleyse" dedi yine müdanasız bir ifadeyle.

"Bakın" dedim ikisine. "Başınız büyük derde girecek. Tekerlekli sandalyede olman, ceza almanı engellemez Fatma. Zeliha nerede?"

"Söyledim ya, bilmiyorum" diye bağırdı. "Ben Zeliha'nın katil olduğuna inanmıyorum. O kimseyi öldüremez" diye ağlamaya başladı.

Çalışma masasının çekmecesinden bir dosya çıkardı. Dosyayı açarak içinden bir kâğıt alarak bana uzattı.

Zeliha yazmış bunu:

Öyle kirliydim ki, pis ve lanetli tenimden kurtulmayı kafama koymuştum. Her gün kendimi kestim, her defasında kanımı biraz daha fazla akıttım ama kurtulamadım. O üzerime yapışmış pisliği bir türlü temizleyemedim.

Ruhumdaki ateşi söndürmek için uyuşturucularla dost oldum. Hiç durmadan, gece gündüz çektim. Evde, boktan barların pis tuvaletlerinde, otomobilde, umumi helalarda, kuytu sokaklarda çektim. Çünkü çektiğimde uçuyordum ve uçtuğumda her şeyi unutuyordum. Yere inmeyi hiç istemiyordum.

Cinsel ilişkiler benim için korkunçtu. Üzerimdeki o herifle her defasında daha fazla kasılıyordum, abim olacak o hayvanın suratını görüyordum ve dayanılmaz ağrılar içinde kıvranıyordum. Giderek ilişkiden soğudum. Erkeklerden nefret ediyordum. Bana dokunmalarına tahammül edemiyordum.

Ölüm benim için savaşımın bitişi, acılarımın sonu demek. Bu kadar acıdan sonra kendimi öldürürken hiç zorlanmayacağımı sanırdım. Öyle değilmiş. Bir şey beni engelliyordu. Hayır, beni durduran bu şey, ölüm korkusu değildi. Bir gün mutlaka bunu başaracağımı biliyorum.

Ne kendimi öldürebiliyorum ne de doğru dürüst yaşayabiliyorum. Araf'ta gibiyim. Bir zamanlar ailem

denilen o insanlarla yüzleşmeliyim. Kurtulmamın başka yolu olmadığını biliyorum. O insanları tekrar görmek zorundayım. Kurtuluşum böyle olacak. Beni gördüklerinde hayalet sanacaklar. Onları hayaletlerin dünyasına çekeceğim.

"Bu size Zeliha'nın ruh hâlini yeterince anlatıyor mu?"

"Ben burada intihar etmek üzere olan bir kadın görüyorum. Zeliha'nın nerede olduğunu biliyorsan söyle, ölmesine izin verme!"

"Ölüm o kadar da kötü değil. Bütün acıları bitirir, huzur verir, temizlenir insan ve yeniden doğar. Bu yüzden, Zeliha'nın nerede olduğunu bilseydim bile, size söylemezdim."

"Sen niye intihar ettin Fatma? Hayata yeniden temiz başlamak için mi? " diyerek bileğini açtım, jilet kesiklerini gösterdim.

Öfkeyle bileğini elimden çekerek kurtardı. Bakışlarındaki o ateş âdeta hepimizi yakıp kavurdu. Önce birkaç damla gözyaşıyla başlayan ağlaması biraz sonra çağlayana dönüştü. Bu kızın ani değişken ruh hâli ve tepkileri şaşırtıyordu beni. Cengiz teselli etmek için kızına sarıldı.

"Lütfen gidin Galip Bey, lütfen" dedi. "Kızıma ve bana daha fazla acı yaşatmayın."

Küçükken erkeklere kafa tutan, mahallenin kabadayısı, Hüseyin'in yüzünü bıçaklayacak kadar cesaretli ve öfkeli bu kızın sakat kaldığı için hayattan bu kadar kolay vazgeçerek intihara kalkışmasını anlayamıyordum.

Sokağa çıkınca Zeliha'nın erkek arkadaşı, Levent Girgin'i aradım.

"Levent Bey, Cinayet Büro'dan başkomiser Galip."

"Eyvah! Hesabım örgüt tarafından ele mi geçirildi yoksa!" dedi alaycı bir sesle.

"Anlamadım, ne diyorsunuz?"

"Hemen bankaya gidip hesabımdaki bütün parayı çekeceğim, oradan notere giderek arabamı satacağım, bütün parayı bir torbaya koyarak nereye getirmemi istiyorsanız oraya getireceğim ve ilgili arkadaşa teslim edeceğim. Yeter ki hesabımı örgütün elinden kurtarın, oldu mu memur bey, ağzınızın ortasına sıçayım memur bey!"

Sesi titriyor, sözcükler ağzından savruk savruk çıkıyordu.

"Doğru konuş lan! Ben polisim."

"Ben de Amerika Başkanı'yım."

"Oğlum polisim diyorum sana."

"Sen onu anana anlat."

"Anamı karıştırma hayvan oğlu hayvan."

"Başkasını işlet orospu çocuğu!" diyerek telefonu yüzüme kapattı.

Bu millet paranoyak olmuştu. Tekrar aradım, açmadı, sonra bir mesaj geldi. Bir daha ararsam götümü sikeceğini söylüyordu. Serdar'ı arayarak savcılıktan izinle bu numaranın yerinin tespit edilmesini istedim. Ben de merkeze döndüm. Akşama doğru savcılıktan beklediğim onay geldi. Sinyalden adresi tespit ettik. Levent Girgin şu anda Kazasker'deydi. Oturduğu apartman Kozzy Alışveriş Merkezi'nin arkasındaydı. Hemen oraya ışınlandık. Kapıyı çaldım. Orta boylu, sakallı, galerici kılıklı bir herifti Levent Girgin. Burnuna yumruğumu yapıştırarak içeriye girdim. Silahımı çektim, alnına dayadım.

"Sen benim ölmüş anama ne demiştin, bir daha söyle orospu çocuğu?" diyerek hırladım.

Burnundan kan geliyordu, gözlerini açmış, şaşkın-

lıktan çarpılmış bir ifadeyle salak salak bana bakıyordu. Ellerini havaya kaldırdı, tir tir titriyordu.

Kimliğimi çıkarıp gözüne soktum. "Sana gerçek polis olduğumu söylüyorum orospu çocuğu!" diye bağırdım.

"Ben nereden bileyim be!"

Herif peltek peltek konuşuyordu. Yorgun ve uyumak üzereymiş gibi bir hâli vardı.

"Git yüzünü yıka."

Mutfak musluğundan yüzüne su vurdu, burnunu temizledi. Herif yürürken yelkenli gibi sallanıyordu. Kafayı bulduğu çok belliydi. Nefesi alkol kokmadığına göre uyuşturucu almıştı. Kendinden geçmeden soracaklarımı sormalıydım. Koltuğa yayılarak oturdu.

"Zeliha'yla görüşüyor musun?"

"Nereden çıktı Zeliha?"

"Sen soruma cevap ver?"

"Yooo, ne görüşeceğim!"

"Bak" diyerek gömleğini sıvadı, kolundaki derin çiziği gösterdi. "Gördüğün gibi, ölünceye kadar benim bir parçam oldu."

"Bunu Zeliha mı yaptı?" dedim.

"Sayılır."

"Ne demek sayılır?"

"Arkadaşı Fatma olacak o orospu yaptı."

"Doğru konuş."

"Pardon. O kaltak yaptı."

Ya sabır.

"Neden?"

"Zeliha zorla onu düzmek istediğimi söylemiş."

Bu herif uyuşturucunun etkisinde olduğu için ne söylediğinin farkında değildi.

"Öyle mi yaptın peki?"

"Yooo. Hiçbir şey yapamadım. Zeliha beni yanına

yaklaştırmıyordu ki" dedi. "Ne zaman ona dokunmaya kalksam, kaçıyordu, ağlıyordu, bağırıyordu. Sanki ona tecavüz ediyormuşum gibi davranıyordu."

"Öyleyse niye seninle beraber oturuyordu?"

"O annesi olacak geri zekâlı karıdan kurtulmak için. Karı hocalarla mocalarla kafayı bozmuştu. Fatma kolumu kestikten sonra Zeliha'yı da alarak gitti. Bir daha da onları görmedim."

"Polise gitmedin mi?"

"Gitmedim. Fatma'yı başıma dert etmek istemedim."

Zeliha'yı yine bulamamıştım. Tek çarem Cengiz'in kapısına bir adam dikerek eve giren çıkanları kontrol altında tutmaktı. Çünkü Zeliha'yla görüşmediklerine inanmıyordum.

"Zeliha'nın hiç sosyal medya hesabı filan yok mu?"

"Yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Bazen eskiden birlikte olduğum kız arkadaşlarımın hesaplarına bakarım. Zeliha hesaplarını kapatmış."

"Zeliha'nın sende bir fotoğrafı yoktur tabii" dedim kalkarken.

"Var" dedi ve telefonunu karıştırmaya başladı.

Sonunda Zeliha'nın bir fotoğrafını görebilecektim.

"İşte burada" diyerek bana fotoğrafı gösterdi.

Fotoğrafı gördüğümde aklım başımdan gitti. Bunu daha önce fark edemediğim için kendime çok kızdım. Fotoğrafa bakınca, Fatma'nın geçmişte şiddete meyilli bir mizaca sahipken, o naif görünümlü ve duygusal karakterli kadına dönüşmesinin altındaki gerçeği anlamış oldum. Çünkü o tekerlekli sandalyede oturan kadın Fatma değil, Zeliha'ydı.

10

Cengiz'in dükkânına girdiğimde, Cengiz bir müşterisiyle ilgileniyordu. Beni karşısında görünce, tedirginleşti, bakışlarıyla orada olduğumdan rahatsız olduğunu belli etti. Artık Cengiz bir suçluydu, en azından suçlunun iş birlikçisiydi, bu yüzden tavırlarının zerre kadar önemi yoktu.

Müşteri dükkândan çıkınca, "Yolun sonuna geldik Cengiz. Fatma'nın gerçekte Zeliha olduğunu biliyorum. Artık yalanlar bitti" dedim.

Bir yalan daha atmasına fırsat vermeden tezgâhın üzerinden uzanarak yakasına yapıştım.

"Yürü, yukarı çıkıyoruz" diyerek yaka paça yanıma çektim. Biraz diklenir gibi olunca, belimdeki silahı göstererek doğru durmasını söyledim. İtekleyerek dükkândan çıkardım.

"Dükkânı kilitleyeyim bari."

"Kilitle kilitle. Çünkü uzunca bir süre açamayacaksın."

Bu sırada bir müşteri yanımıza sokuldu.

"Cengiz Abi, bu saatte kapatıyor musun ya, üç kutu boya, tiner ve fırça alacaktım, evde usta bekliyor."

Cengiz'in kafası o kadar meşguldü ki, müşterinin ne dediğini duymadı bile.

"Sen başka bir nalbura git birader, Cengiz Abin uzun bir süre gelemeyecek" dedim.

Cengiz önde, ben arkada apartmana girdik. Üst kata tırmandık. Cengiz kapıyı açtı, sessiz eve girdik. İyi bil-

diğim koridoru geçerek, iyi bildiğim Zeliha'nın odasına girdik.

Zeliha yine bilgisayarın başındaydı. Beni üçüncü kez karşısında görünce babası gibi tedirginleşti, memnuniyetsiz ifadesi yüzüne yerleşti.

"Nasılsın Zeliha?" dedim.

"Ne... ne, Zeliha mı, ben Fatma'yım."

"Artık yalan yok. Senin Zeliha olduğunu biliyorum. Tıpkı, katilin Fatma olduğunu bildiğim gibi. Meğerse, bunca zaman gözümün önündeymişsin."

"Bravo detektif, bravo!" diye kim olduğunu tahmin ettiğim kadının, alayla karışık gülen sesini işittim. Bu sırada, sırtımın ortasına da bir namlu dayandı.

"Silahın lütfen" dedi.

Kollarımı yana doğru açarak, "Sakin ol" dedim.

"Ben sakinim. Sen sakin ol, yoksa kurşunu yersin!"

Yana açtığım sağ kolumu belime götürdüm, kabanımı sıyırıp silahı yavaşça çıkarttım, eğilip yere bıraktım.

"Şimdi onu ayağınla it."

Söyleneni yaptım.

"Söz dinliyorsun, aferin. Şimdi bana doğru dönebilirsin."

Güvenlik kameralarındaki siyah gözlüklü, başörtülü kadın tam karşımda bana tabancasını doğrultmuş dururken, tüylerim diken diken oldu.

"Bu yüz sana hiç yabancı gelmedi, değil mi detektif?" dedi gülerek.

"Evet, gelmedi."

"Yüzümü merak ediyor musun?"

"Ediyorum."

Siyah gözlüğünü ve başörtüsünü çıkardı.

Zeliha'nın o masum ve örselenmiş ifadesinin aksine

Fatma'nın çok sert bakışları vardı. Bu merhametsiz ifadeyi, bu nefretle bakan siyah gözleri görünce, karşımda acımasız bir katil olduğundan iyice emin oldum. Siyah kısa saçları öne doğru taranmış, alnını örtmüştü. Kısa kesildiği için arkadan ensesine kadar inmiyordu. Kaşları yuvarlak, yüzü büyükçe, elmacık kemikleri çıkık, burnununsa bir özelliği yoktu. Ama genişçe ağzı, dolgun dudakları göz alıyordu. Çenesine minik bir gamze oturmuştu. Siyah gözlerindeki derin bakışta bir çekim gücü hissettim. Uzun boyluydu ve güçlü bir fiziği vardı. Elleri büyükçe ve kalındı. Fatma'nın yapısında köyde doğup büyümüş olmanın verdiği bir sertlik vardı.

"Fatma, teslim ol, her şey bitti, kaçacak bir yerin kalmadı" derken sözlerimin etkili olacağına kendim bile inanmıyordum. Ama başka ne söyleyebilirdim ki?

"Çok yanılıyorsun detektif. Kaçacak çok güzel bir yerimiz var. Birazdan göreceksin. Ama seni tebrik ediyorum. Akıllı adammışsın. Kısa sürede Zeliha'nın yaşadığını ortaya çıkardın. İzimi buldun."

"Kızım indir silahını" dedi Cengiz.

"Sen karışma baba."

"Planınızı bozduğum için üzgünüm. Birbirinizin yerine boşuna geçtiniz. Cinayetlerden yırtamayacaksınız" dedim.

"Amacım cinayetlerden sıyrılmak değildi. Sadece polisin ayağıma dolanmasını istemedim. Polisin benden şüpheleneceğini biliyordum. Nitekim de öyle oldu. Hüseyin ve Raşit geberince hemen kapımıza dayandın. Ortalardan kaybolsaydım bütün şüpheleri üzerime çekecektim. Karşınıza çıksaydım güvenlik kameralarındaki görüntülerden beni tanıyabilirdiniz. Bu yüzden, Zeliha benim yerime, ben de onun yerine geçtim. Aslında, tam

olarak ben onun yerine geçmedim. Sen, Zeliha'nın yaşadığını ortaya çıkarıp katilin Zeliha olduğundan emin olduktan sonra peşine düşünce, gerçekte benim peşime düşmüş oldun."

Fatma silahın namlusunu benden ayırmadan Zeliha'nın yanına gitti, diğer eliyle kızın saçlarını okşadı. Zeliha hüngür hüngür ağlıyordu.

"Ağlama kardeşim, ağlama. Her şey bitecek. Acılarımız sona erecek."

Fatma'ya doğru kıpırdanınca, "Sakın detektif, sakın. Ateş edeceğimi biliyorsun. Daha önce öldürdüm, yine yaparım."

"Bana niye detektif diyorsun, ben başkomiserim."

"*Seven* filminde, Kevin Spacey'nin teslim olmak için karakola gelip Brad Pitt'in arkasından 'detektif, detektif' diye bağırdığı sahneyi çok sevmişimdir."

"Şimdiye kadar öldüreceklerini öldürdün. Yakayı da ele verdin. Öyle ya da böyle yolun sonuna geldin. Teslim olmayacaksın da ne yapacaksın?"

"Doğru söyledin. Öldürmem gereken herkesi öldürdüm. Sen gidince hemen arkandan Levent denilen o hayvanı da temizledim."

"Levent'i de mi öldürdün!"

Gözlerinden karanlık bir parıltı geçti. "Maalesef" dedi ve bir kahkaha attı.

Bu kadın deliydi. Bu sırada telefonum çaldı.

"Açabilir miyim?"

"Levent'in cesedini bulduklarını haber vereceklerdir. Aç bakalım."

Serdar, Levent'in öldürüldüğünü haber verdi. Kameralardan başörtülü ve gözlüklü kadını tespit ettiklerini söyledi.

"Güvenlik kameralarında yine boy göstermişsin" dedim.

"Ben o şerefsizleri geberterek canım kardeşim Abdullah'ın ve canım anacığımın intikamını aldım. Kanlarını yerde bırakmadım. Benim canlarım mezarda yatarken o şerefsizler nefes alamazlardı! Nefes almaları külliyen zarardı! Ayrıca, o Hüseyin puştu da Zeliha'ya yaptıklarının bedelini canıyla ödedi. "

"Levent'i niye öldürdün?"

Fatma silahını benden ayırmadan bilgisayarın durduğu masanın çekmecesini açarak birkaç küçük şeffaf poşet içindeki renkli hapları çıkardı.

"Zeliha yaşadıklarının üstesinden gelmeye çalışırken, o Levent denilen şerefsiz, hayatına girerek Zeliha'yı bunlara bağımlı yaptı. Sonra da karşısına geçip haplar karşılığında onunla birlikte yaşamaya zorladı. Karşı çıkmama rağmen Zeliha'yı engelleyemedim. Zeliha bedava hap için aylarca o şerefsize katlanmak zorunda kaldı. Hoş, o şerefsiz sayesinde Hüseyin'in yerini öğrendim. Sonrası çorap söküğü gibi geldi zaten."

Zeliha hüngür hüngür ağlamasını sürdürüyordu.

"Onu o zaman öldürmeliydim, kolundan bıçaklayarak bırakmamalıydım. Peşimize takıldı, ondan kurtulmayı başardık ama kaza yapmamıza neden oldu. Kazadan sonra Zeliha sakat kaldı."

Zeliha'nın üzerindeki kazağı çekerek midesindeki jilet çiziklerini gösterdi. "Zeliha'nın ruh hâlini iyi anla detektif. O şerefsizlerin geride bıraktığı enkaza iyi bak. Hepsi ölmeyi hak etti. Ben sadece hak ettiklerini verdim."

"Öyleyse görevin sona erdi. Kendince adaleti yerine getirdin. O silahı bırak ve teslim ol."

"Yanılıyorsun detektif."

Babasına, "Canım babam, bana çok destek oldun, bak kızın intikamımızı aldı. Annem ve Abdullah artık huzur içinde yatacaklar. Kızın görevini yerine getirdi, değil mi?" derken ağzının kenarındaki öfkeli çizgiler kayboldu, gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. O sert ifadesinin altından duygusallık yüzeye çıkmaya başlamıştı. Gözlerindeki öfke yok oldu.

"Sen hem ailemizin hem de Zeliha'nın intikamını fazlasıyla aldın. Ben, annen, kardeşin, Zeliha sana sonsuz minnettarız" dedi Cengiz sanki bir veda konuşması yapar gibi.

Fatma gözyaşlarını sildi. Gözlerine yeniden karanlık bir parıltı yerleşti.

Bana dönerek, "Detektif, ben hapishaneye giremem!" dedi.

Zeliha'ysa ellerini yüzüne kapatarak ağlıyordu. Fatma, Zeliha'ya döndü.

"Hazır mısın?"

Zeliha evet anlamında başını salladı. Birazdan olacakları tahmin ettiğim için Fatma'ya doğru hareketlendim ama silah yine alnıma doğruldu.

"Seni vurmak istemiyorum detektif, kendini zorla öldürtme!"

İfadesi saldırgan bir hâl aldı, sert ve delice gözlerle bakmaya başladı. Bana doğrulmuş silahı Zeliha'ya çevirdi, şakağına dayadı ve silah patladı.

Zeliha'nın başı kanlar içinde yana düştü. Donmuş kalmıştık.

"Gördün mü detektif, Zeliha kurtuldu. Acıları bitti. Travmaları sona erdi."

"Hayat çok kötüymüş be detektif, bize hiç adil dav-

ranmadı. Sen iyi ve akıllı bir adamsın. Keşke başka bir zamanda ve başka bir yerde karşılaşsaymışız. Babacığım, seni çok seviyorum."

Silahı şakağına dayadı, tetiği çekti.

YABANCILAR

1

BİR NUMARA

Cinayet, haftanın ilk iş gününün gecesi Suadiye Bağdat Caddesi'nde, Vakko'dan sahile inen Selim Ragıp Emeç Sokak'taki yeni yapılmış Bahar Apartmanı'nın kapalı otoparkında işlenmişti. Olay yerine vardığımızda, kendimizi Kadıköy'ün neredeyse bütün mahallelerinde görmeye alışık olduğumuz, şantiyeye dönmüş bir sokakta bulduk. İnşaatların tozu hâlâ havada asılı duruyordu. Ekip otoları, Adli Tıp minibüsü, ambulans Bahar Apartmanı'nın önüne dizilmiş, karanlık sokağı hareketlendirmişti. Serdar'la birlikte asansörle iki kat dipteki otoparka indik, uzun bir koridordan geçerek, iki BMW, bir Mercedes, bir spor otomobil ve bir cipin olduğu garaja çıktık.

Olay Yeri ekibi cinayetin işlendiği cipin bütün kapılarını ve bagaj kapağını açmış, delil topluyordu. Yerde bulunan kovanların yanına 1, 2, 3, 4 olmak üzere sarı numaralar konmuştu. Cipin ön camı ile şoförün tarafındaki yan camı kana bulanmıştı. Direksiyonunda bir adam oturuyordu ve balıkçı tezgâhındaki lüferler kadar cansızdı. Cesedin başında çalışan Necati'nin yanına sokulurken, Serdar da maktulle ilgili bilgileri öğrenmek için Kadıköy İlçe Emniyeti'ndeki memur arkadaşların başına seğirtti.

"Kolay gelsin Necati" dedim.

Başını çevirdi, asık bir yüzle, "Gece gece cinayet

mi işlenir, adamı zorla yataktan kaldırıyorlar be!" diye homurdandı.

"Ne yapacaksın, millet birbirini katlederken bizi düşünmüyor ki!"

Adli Tabip Ceyhun Hocam işini bitirmiş, çantasını topluyordu.

"Merhaba Ceyhun Hocam. Kaçıyor musun?"

"Kaçıyorum valla Galip'ciğim. İşim bitti, gerisi senin. Ne var ne yok?"

"Koşturmaca, sıkıntı, uykusuzluk hocam!"

"Bu gece seni çok karamsar gördüm."

"Bu hayatta umut edecek bir şey yok ki hocam. Yaşayıp gidiyoruz. Birkaç orospu çocuğunu içeri tıkarsak, ne âlâ!"

"Umutsuzluk ölümcül bir hastalığa dönüşebilir Galip. Aman dikkat et!"

"Ederim hocam. Cinayet kaçta işlenmiş?"

"Onda işlenmiş. Komşular silah sesi işitince yüz elli beşi aramış. Maktulde yaptığım inceleme sonucunda da, elde ettiğim bulgular komşuları doğruluyor."

Saatim on biri gösteriyordu. Neredeyse cinayetin üzerine gelmiştik.

"Eyvallah Ceyhun Hocam."

"Ya Galip, aklımdayken; Kadıköy'deki Fener-Cim Bom derbisine gidecek misin?"

"Bilmiyorum ki hocam. Maç ne zaman?"

"İki ay sonra."

"Ooo, daha çok varmış."

"Bilet bulabilir misin?"

"Bilet mi? Bilemedim ki hocam şimdi. Arkadaşlara sorarım."

"Sen polis kimliğinle stada giremiyor musun?"

"Yok hocam, statta görevli değilsen almıyorlar artık."

"Bilet bulabilirsen çok güzel olur Galip'ciğim. Bu iyiliğini unutmam."

"Bakarız hocam."

Ceyhun Hoca gidince Necati, "Kendi bilet almıyor, beleşe bulmaya çalışıyor, çakal" dedi.

"Boş ver, zaten nereden bulacağım bileti! Biz işimize dönelim."

"Katil, sürücü tarafından ve çok yakın mesafeden dört el ateş etmiş. Yine de bir atışını isabet ettirememiş yeteneksiz" dedi duvardaki kurşun deliğini işaret ederek. "Üç kurşundan biri boynuna, biri kafaya, biri de omzuna girmiş. Kafaya isabet eden işi bitirmiş" Sanki Adli Tıp dersinde tahtada konu anlatıyordu. "Duvardaki kurşunu çıkardık. Dokuz milimetre."

Maktul sürücü koltuğuna kaykılmış, kafası yana düşmüştü. Kalın enseli, kırmızı suratlı bir adamdı. Koca bir göbeği vardı. Beyaz saçları vıcık vıcık kana bulanmıştı. Şişmandı ama bira kamyonu kadar değil. Başının kurşun girdiği kısmı parçalanmıştı. Boynundaki delikten de oluk oluk kan boşalmıştı. Bu iki kurşunun açtığı ölümcül yaraların yanında, omzuna giren kurşun önemsiz kalıyordu.

"Maktulün silahı varmış ama kullanmaya fırsat bulamamış" dedi Necati.

"Nereden aklına gelsin evinin otoparkında zımbalanacağı."

"Haa, unutmadan konsolda bir not bulduk" diyerek elemanına seslendi ve notu getirmesini istedi. Beyaz tulumlu eleman koşarak yanımıza geldi, delil poşetiyle birlikte bir çift eldiven uzattı. Eldivenleri takarak poşeti açtım, içinden notu çıkardım. Elim kadar büyüklükteki kâğıtta bilgisayarla yazılmış "1 numara" yazısı vardı.

Bu sırada Serdar elinde nüfus cüzdanıyla yanımıza geldi. "Maktulün adı Kâmil Özkan. Altmış yaşında.

Trabzon doğumlu. Bekâr. En üst kattaki dairede oturuyormuş."

Üzerinde "1 numara" yazan notu Serdar'a doğru tutarak tepkisini görmek istedim. Serdar nota baktı, "1 numara! İki numara da mı olacak sence? Seri katil mi diyorsun abi ama seri katiller bu şekilde adam öldürmezler ki! Bu daha çok tetikçi işi. Bu '1 numara' bizi yanıltmak için konmuş olabilir" dedi bir profil uzmanı gibi.

"Ama tetikçiler de bu kadar yakın mesafeden karavana atmazlar. Bu cinayet bir seri katilin işi olmayabilir ama bir tetikçinin işi de değil."

Notu tekrar delil poşetine koyarak memura geri verdikten sonra eldivenlerimi çıkardım. Bu sırada savcı Hikmet de teşrif etti.

"İyi geceler arkadaşlar."

"İyi geceler savcım."

"Ne yaptın Galip?"

Olayı kısaca anlattım. Dosyayı bize verdikten sonra o da Ceyhun gibi sıcak yatağına kavuşmak için toz oldu.

"Apartmanın kapıcısı nerede?" dedim Serdar'a.

"Kapıcı yokmuş. Başka bir apartmanın görevlisi servise ve çöpe geliyormuş."

"Komşularla konuşun bakalım, silah sesini işittikten sonra kaçan birini görmüşler mi?"

"Apartman yeni olduğu için çoğu daire henüz taşınmamış. Maktulün dairesiyle birlikte zaten topu topu üç daire doluymuş. Memur arkadaşlar onlarla konuşmuş, kimse bir şey görmemiş."

"Bu otomobiller sadece üç daireye mi ait!" diye bağırdım. "Sosyal adalete sevgilerimi sunuyorum! Güvenlik kameraları?"

"Testleri henüz bitmediği için çalışmıyormuş."

"Ne güzel!"

"Etraf hep inşaat olduğu için sokakta başka güvenlik kamerası olduğunu zannetmiyorum" dedi yardımcım umutsuzlukla.

Necati, "Maktulün cep telefonuna ve cüzdanına dokunulmamış" dedi.

"Hırsızlık amaçlı bir cinayet olduğunu zaten düşünmüyordum Necati'ciğim. Hırsızlar not bırakmazlar" dedim.

Necati ve ekibini çalışmalarıyla baş başa bırakarak, Serdar'la birlikte maktulün en üst kattaki dairesine çıktık. Kapı açıktı, birkaç memur ortalarda dolaşıyordu, içeri girdik, salona geçtik. Elli yaşlarında, minyon, topluca, iri memeli, geniş basenli sarışın bir kadın dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini avuç içlerine yerleştirmiş vaziyette oturuyordu. Üzerinde salaş bir hırka, altında eşofman vardı. İki ayağını birbirine birleştirmişti. Gözleri yaşarmıştı ama şelale gibi akmıyordu. Sehpaya öylece boş boş bakıyordu. Yüzündeki şaşkınlık ve acı rahatlıkla okunuyordu.

Devasa bir salonda devasa bir köşe koltuğu, iki şık berjer, yine çok şık ikili kanepe, devasa bir yemek takımı, devasa bir televizyon vardı. Camlı büfeye bir sürü kristal vazo, tabak dizilmişti. Pencerelerdeki storlar yere kadar indirilmişti. İki avize tavandan sarkıyordu. Sehpanın üzerinde içi havana purolarıyla dolu humidor duruyordu. Ona neredeyse kafam kadar iki tane kristal küllük eşlik ediyordu. Üç koca İran halısı bütün salonu kaplıyordu. Pahalı olan bu ev pahalı eşyalarla doldurulmuştu.

Başsağlığı dileyerek birkaç soru sormak istediğimizi söyledik. Kadın başını kaldırıp bize baktı. Cam gibi açık yeşil gözleri içimi bir garip yaptı.

Adamın bekâr olduğu nüfus cüzdanında yazdığı için, kadının bu evdeki konumunu anlamak için, "Siz Kâmil Bey'in nesi oluyorsunuz?" dedim.

"Eşi sayılırım" dedi donuk bir sesle.

"Adınız nedir?"

"Hülya. Hülya İpek."

Kadın çok sakin ve bir buzdolabı kadar da soğuktu. Küçük ve muntazam ellerini yüzünden çekti, kucağında birbirine kenetledi. Sanki, günün birinde böyle bir şeyin başına geleceğini seziyormuş da, çoktan kendini hazırlamış gibiydi ya da beklenmedik kötü haberlerle başa çıkacak kadar güçlü ve metanetliydi. Yanına oturdum. Serdar başımızda dikilmeyi tercih etti. Yüklü memelerine bakmamaya çalışarak, "Kâmil Bey ne iş yapıyordu?" dedim.

"Gemileri vardı."

"Armatör müydü?"

"Turizmciydi. Ontur Kooperatif'de çalışan gemileri var. Kadıköy-Eminönü hattında çalışıyor."

"Onlar gemi değil, tekne" dedi yardımcım.

Değirmenin suyunun nereden geldiği anlaşılıyordu.

"Kâmil Bey'in bir düşmanı var mıydı?"

"Son zamanlarda ortağı Sacit'le araları pek iyi değildi, kavgalıydılar."

"Bu Sacit'in soyadı nedir?"

"Yılmaz. Sacit Yılmaz."

"Niye kavgalıydılar?"

"Sacit gemilerden birini iş toplantıları, düğünler, nişanlar için kullanmak istiyordu. Kâmil buna karşı çıkıyordu. Sacit'in payını vererek onu ortaklıktan atmayı düşünüyordu."

"Sacit'in bundan haberi var mıydı?"

"Yoktu galiba. Belki de vardı. Bakın, gerçekten bilmiyorum. Kafam çok dağınık."

"Önemli değil. Biz öğreniriz. Bu Sacit'i nerede bulabiliriz?"

"Ontur Kooperatif'in Karaköy'de merkezi var. Genelde tekne sahipleri orada oluyor."

"Kâmil Bey her akşam aynı saatte mi eve geliyordu?"

Gözlerindeki bıkkın ifadeyi görünce, "Şu anda çok acınız var, biliyorum ama katili yakalamamız için bu soruları sormak zorundayım. Lütfen, biraz daha dayanın" dedim en mülayim sesimle.

"Genelde saat yedi-sekiz gibi evde olurdu. Ama bugün teknelerden biri arızalanmış. Ona bakmaya gidecekti. O yüzden geç geldi."

Serdar, "Apartmanın sokak kapısı şifreli. Katil içeri nasıl girdi acaba?" dedi.

"Şu iki daireye bir sorsana, bu akşam kapılarını çalan biri olmuş mu?"

Serdar çıktı.

"Silah seslerini işitince ne yaptınız?"

"Sokaktan geçen birinin ateş ettiğini zannettim. Ne olur ne olmaz diye arka odaya kaçtım."

"Pencereden baksaydınız, belki katili kaçarken görebilirdiniz."

"Nereden aklıma gelsin Kâmil'in vurulduğu."

Kadının vicdan azabı duyacağı bir sözcük sarf etmemeye daha dikkat etmem gerekiyordu. Acısı vardı.

"Haklısınız."

Serdar gelinceye kadar başka soru sormayarak kadını kendi hâline bıraktım. Gözlerini halıya sabitleyip öylece durdu. Tek kelime etmedi.

Biraz sonra Serdar geldi, "O saatlerde kimsenin zili çalmamış. Zaten tanımadık biri çalsa da açmazlarmış. Kameradan görüyorlarmış. Bu civarlarda inşaatlardan dolayı hırsızlık olayları arttığı için çok dikkat ediyorlarmış."

"Demek ki, katil kapının şifresini biliyordu ya da biri arabasıyla otoparka girerken, görünmeden içeri sızıverdi.

Kadına dönerek, "Kâmil Bey'in başka yakını var mı?" dedim.

"İlk evliliğinden bir oğlu var. Fırat. "
"Kâmil Bey'in annesi babası hayatta mı?"
"Maalesef."
"Başka akrabası, kardeşi filan yok mu?"
"Amerika'da yaşayan abisi ve kız kardeşi var."
"Onlara siz mi haber vereceksiniz?"
"Evet."
"Fırat sizinle mi oturuyor?"
"Hayır. Fırat evli."
"Babasının öldürüldüğünü biliyor mu?"
"Bilmiyor. Söyleyemedim."
"Kâmil Bey'in ilk eşi, Fırat'ın annesi?"
"Nermin. O da kanserden ölmüş."
Ne cenabet bir aileydi bunlar böyle!

Fırat'ın telefon numarasını aldıktan sonra tekrar başsağlığı dileyerek evden çıktık. Bahçeye inince bir sigara yaktım. Bu sırada, Kâmil Özkan'ın cansız bedeni zengin hayatına veda etmiş, ceset torbasının içine tıkılmış vaziyette ambulansa konularak Adli Tıbbın yolunu tuttu.

Serdar'a, "Yarın ilk iş şu kooperatife gidip Sacit'le görüşelim. Sen bu gece Fırat'ı ara, oğluna kötü haberi ver" dedim.

"Hallederiz abi. Sana bir şey söyleyeyim mi, bence bu kadında bir iş var. Bir sevgilisi var bunun, birlikte kocayı öldürdüler."

"Niye öldürsünler ki adamı? Evli bile değiller. Miras adamın ailesine kalacak."

"Her şeyi soğukkanlılıkla anlatması sana garip gelmedi mi? Doğru dürüst gözyaşı bile dökmemiş. Kocam gibiydi dediği adam alt katta çat çat vuruluyor, kadın hâlâ soğukkanlı oturuyor."

"Valla Kâmil'i kim öldürdüyse öldürdü. Nasılsa katil elime düşecek. Şu anda tek düşüncem gidip zıbarmak. Hadi eyvallah."

Eve döndüğümde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Oya uyanmasın diye içeriye sessizce gibi girdim. Buna rağmen yastıktan başını kaldırdı, "Geldin mi?" dedi boru gibi bir sesle.

"Sen uyumuyor muydun?"

"Uyku tutmadı."

Tuvalete her girişimde, o uğursuz gecede Oya'nın bileğini keserek intihara kalkışı, kanlar içinde küvette yatışı gözümün önüne geliyordu. Hâlâ vicdanım bıçak gibi kalbimi deliyordu.

Tuvaletten çıkınca, "Karnın aç mı, bir şeyler hazırlayayım mı?" dedi.

"Tokum. "

Arka balkona çıktım, bir sigara yakarak karanlığa gömülmüş binalara, pencerelere, balkonlara baktım. Hava soğuktu. Birden yağmur yağmaya başladı ve hemen hızlandı. Ne güzel de yağıyordu. İnsanların bütün pisliklerini temizliyordu. Aşağı bahçede iki kedi yağmura rağmen efeler gibi birbirlerine dikleniyordu. "Pissst!" diye bağırdım, oralı bile olmadılar.

"Ne hâliniz varsa görün, yiyin birbirinizi!" diyerek onları kabadayılıklarıyla baş başa bıraktım, sigaramı fırlattım, içeri girdim. Vurup kafayı yattım.

Ertesi sabah, Serdar'la birlikte Ontur'un Karaköy'deki merkezine gittik. Şu anda yağmur yağmıyordu ama bütün gece yağdığı için yollar ıslaktı. Karaköy rıhtımının rüzgârı da insanın iliklerine işliyordu. Gökyüzünü gri bulutlar kapatarak, yağmur tehditleri savuruyordu. Büyük yolcu gemileri Karaköy Limanı'na yanaşmış, turistler onları

bekleyen otobüslere doluşuyorlardı. Kışın ortasında, bu yağmurda çamurda İstanbul'da dolaşmaktan ne zevk alıyorlardı acaba?

Karaköy, son zamanlarda İstanbul eğlence mekânının parlayan yıldızıydı. Her sokağa kafeler, barlar, lokantalar doluşmuş, her türlü eğlence ihtiyacına cevap veriyorlardı.

Ontur'un binası Rıhtım Caddesi'ne açılan dar ve kasvetli bir sokaktaydı. Eski dört katlı bir binaya yerleşmişti. Kapıdan girince eskimişlik kokusuyla birlikte bankoda pos bıyıklı, koca kafalı, bu bina kadar eski olduğu hissi veren güvenlikçi karşıladı bizi. "Buyrun, kime bakmıştınız?" dedi asık bir yüzle. Kötü haberin ulaştığı, adamın yüzünden belli oluyordu.

Serdar kimliğini çıkarıp "Polis. Cinayet Büro. Sacit Yılmaz burada mı?" dedi.

Üzgün üzgün, "Kâmil Bey için geldiniz, değil mi?" dedi.

"Evet, başın sağ olsun" dedim.

"Dostlar sağ olsun" dedikten sonra Sacit'i aradı, geldiğimizi haber verdi. Merdiven boşluğuna kafes içine yerleştirilmiş eski asansörle çatır çutur sesler eşliğinde, güç bela üçüncü kata tırmandık.

Sacit Yılmaz, Kâmil Özkan'a göre çok daha genç ama hamal görünüşlü bir herifti. Dikkat çekici tek şeyi, benim gibi gözlerinin masmavi oluşuydu. Yüzü kova kadar geniş olduğu için karga burnu sakil durmuyordu. Dişleri sigaradan sararmıştı ve yamuk yumuktu. Üzerine iki beden büyük gelen yeşil kadife bir ceket giymişti. Beyaz gömleğin yakaları sağ sola kaçmıştı. Bu herifin milyonluk tekne sahibi olduğu kimin aklına gelirdi? Masasının üzerinde içi izmarit dolu bir kül tablası, sigara paketi ve çakmak, son model bir cep telefonundan başka hiçbir şey yoktu. Odaya ağır bir sigara dumanı çöreklenmişti. İki pencerenin birin-

den Galata Kulesi görünürken, diğer pencerenin panjurları örtülüydü ve odayı kasvete boğmuştu.

"Başınız sağ olsun" dedik, oturduk.

"Dostlar sağ olsun. Ne diyelim, kötü kader!"

"Öyle."

"Ne içersiniz?"

"Hiçbir şey."

"Olay nasıl olmuş?"

"Biri çat çat sıkmış" dedi yardımcım kısa ve öz.

"Olanlara inanamıyorum. Kim böyle bir şey yapmak ister? Tabii, Kâmil'le ortak olduğumuz için siz de bana geldiniz" dedi. "Bilgi almak için."

Bir an bizimle taşak geçtiğini zannederek öfkelendim ama Kâmil'le aralarındaki anlaşmazlığı bu kadar çabuk öğreneceğimizi tahmin etmediğini düşününce öfkem yatıştı.

"Bilgi için değil, kavga ettiğiniz için geldik."

İnanmıyormuş gibi baktı bize. "Nasıl ya, şimdi ben şüpheli miyim?" dedi.

Serdar, "Dün gece saat onda nerede olduğunu söylersen, şüpheli olup olmadığını anlayacağız" dedi biraz sert bir tonlamayla.

"Bizim kooperatiften birkaç arkadaşla Galata Köprüsü'ndeydik. İçiyorduk. Gece bire kadar masadaydım. Sorabilirsiniz."

"Soracağız tabii. Arkadaşlarınızın adlarını ve telefonlarını alayım" dedi Serdar.

"Telefona gerek yok, hepsi kooperatiften arkadaşlar, buradalar. İlyas, İdris, Durmuş, Kazım. Odaları bir alt katta."

Serdar, "Ben şunlarla konuşayım abi" diyerek odadan çıktı.

"Kâmil'le aranızdaki anlaşmazlık neydi?" diye sordum.

"Bunu size kim söyledi?"

"Müsaadenle soruları ben sorayım."

"Kesin Hülya anlatmıştır" dedi. "Biz Kâmil'le bir teknede yarı yarıya ortaktık. Ben işleri büyütüp turizm işine girmek istiyordum. Kâmil buna karşı çıkıyordu. Rahmetli değişikliklere açık bir insan değildi. Oysa turizm işinde çok para var. Gemiyi bir turizm firmasına kiralıyorsunuz, siz hiçbir şeye karışmadan sadece kirayı alıyorsunuz. Güzel ve temiz iş."

"Madem bu iş bu kadar cazip, Kâmil niye karşı çıkıyordu?"

Koltuğa yaslandı, koca ellerini açarak, "Dedim ya, değişikliklere açık bir adam değildi. Vizyon yoktu. Vizyon çok önemli bir şey. Rahmetlinin arkasından bu şekilde konuşarak günaha mı giriyoruz acaba?" dedi tavana bakarak yüce rabbinden özür diler gibi. Çekmecesini açarak içinden yeşil renkli koca bir tespih çıkardı ve çekmeye başladı. Sonra sigara paketini alıp bana uzattı. Bu herifi sevmediğim için onun sigarasını içerek aynı tarafta olduğumuz havasını yaratmak istemedim. İçmeyeceğimi söyledim. Kendisi yaktı. Paketi ve çakmağı masaya attı. Sigarasından bir nefes çekti.

"Turizm firmasının gemiye iyi bakmayacağından, hor kullanacaklarından korkuyordu. Oysa, kazanacağımız parayla gemiyi satıp rahatlıkla yenisini yaptırabilirdik. Vizyon meselesi bu. Olmayınca olmuyor."

Bu kılıksız, kaypak tipli herifin sürekli vizyon demesi sinirlerimi germeye başlamıştı. Telefonu Karadeniz'in bir yöresinin türkü ezgileriyle zırlamaya başladı. Masaya uzanarak telefonu aldı, numaraya bakınca biraz toparlandı, sırtını dikleştirdi, sigarasını küllüğe bıraktı. "Günaydın başkanım... henüz başsağlığına gitmedim... evet evet, bugün gideceğim... tabii, giderken size de haber veririm... şimdi polis arkadaşlar burada... otopsi mi?"

Telefonu kulağından uzaklaştırarak, "Otopsi ne zaman biter?" dedi.

"Ne bileyim ben!"

Telefonu yeniden kulağına götürdü.

"Uzun sürebilirmiş başkanım... iletirim. Görüşmek üzere."

"Bizim kooperatif başkanı. Size selam söyledi. 'Arkadaşımızın kanı yerde kalmasın' diyor."

"Kalmaz kalmaz. Kâmil'in seni ortaklıktan çıkaracağını biliyor muydun?"

Şaşırarak baktı bana.

"Bilmiyordum. Beni ortaklıktan mı çıkaracakmış, Allah Allah nereden çıktı şimdi bu, Hülya mı söyledi bunu da?" dedi sigarasını küllükten alırken.

"Aranızdaki sorun tekne kiralama işinden daha derinmiş gibi geliyor bana."

Yüzü kızardı, hıncını sigarasından çıkardı. Peş peşe çekerek dumanları saldı, sigarayı bitirip kül tablasına sertçe bastı. Tespihi daha hızlı çekmeye başladı.

"Esas siz oğlu Fırat'ı sorgulayın!"

Serdar odaya asık yüzle döndü. Koltuğa oturdu. "Konuştum abi. Dün gece birlikteymişler" dedi Sacit'e pis pis bakarak.

"Söyledik size, değil mi? Bizde yalan yok" dedi Serdar'a bilmiş bir tavırla.

"Fırat'la da konuşacağız" dedim Sacit'e. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Sevgili Hülya benimle ilgili her şeyi anlatmış da size, bundan bahsetmemiş mi?" dedi ellerini sinirli sinirli sallayarak.

"Neymiş bahsetmediği?"

"Fırat ile Kâmil'in arası bozuktu. Fırat babasının onaylamadığı bir evlilik yaptı. Gitti, pavyondan bir karı aldı."

"Hoop! Biraz terbiyeli ol birader!" diye çıkıştı Serdar. "Ne bu karı marı lafları."

Serdar pavyonda çalışan tanımadığı bir kadını korumaya kalkıyorsa, anlaşılan bu herife benim gibi kıl olmuş, ağzından çıkan her söze gıcık kapıyordu.

Sacit tespih tutan elini Serdar'a doğru uzatarak, "Pavyonda çalışan kadına hanımefendi mi diyeceğiz" dedi sırıtarak.

"Ya sabır" dedi Serdar.

"Sonra?" dedim.

"Kâmil, Fırat'a para vermeyi kesti, kredi kartlarını filan da iptal etti. Arabayı da altından aldı."

"Fırat çalışmıyor mu?"

"Güldürmeyin beni. Fırat kim, çalışmak kim!" dedi yine tespih tutan elini bize doğru sallayarak. "İşsiz güçsüz, sadist serserinin tekidir o. Kâmil'in teknesinde takılıyordu. Araları açılınca Kâmil onu tekneden de kovdu."

"Ne zaman oldu tüm bunlar?"

"Olmuştur üç-beş ay."

"Kâmil'in bir düşmanı var mıydı?"

"Söylüyorum ya, oğlundan başka düşman mı olur!"

"Niye ona sadist dedin?"

"Karısına yaptıklarını görünce anlarsınız."

"Ne yapıyor karısına, dövüyor mu?" dedi Serdar.

"Ben bir şey demiyorum."

"Zaten diyeceğini dedin birader, şunu tam anlatsana."

"Kulağımıza iyi şeyler gelmiyordu."

Herif bilmece gibi konuşuyordu. Onu konuşturmasını bilirdim ama Fırat'ın karısına uyguladığı her ne şiddetse, şu an için önceliğim değildi. Bunun için boş verdim. Şimdilik bu sinir heriften alacağımız başka bilgi yoktu. Bir yerlere kaybolmamasını söyledikten sonra oradan ayrıldık.

Kooperatiften çıktığımızda gök atom bombası atılmış gibi gümbürdedi, otomobile varıncaya kadar yolda korkunç bir sağanak başladı. Otomobile girdiğimizde âdeta sıçana dönmüştük. Rıhtım Caddesi'nden Tophane'ye, oradan da Beşiktaş Barbaros Bulvarı'na tırmanıncaya kadar sağanak var gücüyle indi; caddeleri, sokakları suya boğdu, yayaları silip süpürdü, trafiği içinden çıkılamaz hâle soktu. Yıldız Teknik Üniversitesi'nin önünden başlayan köprünün trafiği Ankara Yolu girişine kadar devam etti.

Fırat Özkan'ın evi Küçükyalı'daydı. Anadolu Yakası'na geçtiğimizde yağmur durdu ama trafiğin çoktan içine etmişti. Ankara Yolu'nun üst tarafındaydı ev. Aydınlıkevler denilen garip, sokakları labirente benzeyen bir mahalleydi burası. Dün gece Serdar, Fırat'a acı haberi vermişti. Evinin adresini de Fırat'tan öğrenmiştik. Evi güç bela bulabildik. Babası ve sevgilisinin Suadiye'deki şahane lüks dairesinden sonra oğlunun böyle bir mahallede oturuyor olması bizde şaşkınlık yarattı. Her ne kadar oğlanın para musluklarının kesildiğini bilsek de, böyle bir mahallede yaşamasını beklemiyordum. Fırat'ın oturduğu apartman bir depremlik canı olan, dört katlı eski bir binaydı. Trafikte geçirdiğimiz onca süreden sonra üstümüz başımız kurumuştu. İki kat çıktık, kapıyı çaldık. Kapının arkasından yorgun ve neşesiz sesli bir kadın kim olduğumuzu sordu. Polis olduğumuzu söyledik.

Kapıyı araladı. "Siz Fırat Özkan'ın eşi misiniz?" dedim.

"Evet."

"Kocanız evde mi?"

"Yok."

"Hanımefendi eşiniz geleceğimizi söylemedi mi, kayınpederinizin cinayet soruşturması için buradayız."

Kapıyı açıp kenara çekildi. Antreden salona geçtik.

İkinci el satan bir mobilyacıdan alındığı belli olan kalitesiz çekyat salon takımı, uyduruk bir sehpa, kirli bir halı, rengi solmuş perdeler, tavandan sarkan ucuz bir avize. Çekyata oturduk. Kadının yüzünde makyaj olmamasına rağmen duru bir güzelliği vardı. Bakımsız siyah saçları omzuna dökülüyordu. Gözleri iri ve siyahtı. Uzun bir elbise giymişti. Orta boyluydu ve hatları dolgundu. Gözüm boynundaki ize kayınca tedirginleşti, elini gayriihtiyari çenesine götürerek izi saklamaya çalıştı.

"Adınız nedir?"

"Funda."

"Funda Hanım biliyorsunuz kayınpederiniz dün gece bir cinayete kurban gitti. Biz eşinizle babası hakkında konuşmak istiyorduk. Kendisi nerede acaba?"

"Dün gece polis aradı, acı haberi verince babasına gitti. Hâlâ orada."

İçeriden bir çocuk viyaklaması geldi. Funda izin isteyerek içeriye gitti.

Serdar, "Bakımsız hâli buysa, sen bir de makyajlı hâlini düşün abi" dedi fısıldayarak.

"Boynunu gördün mü?"

"Gördüm. Sacit'in bahsettiği bu olsa gerek."

"Seks fantezisi yapıyor olmasınlar, boğma filan?"

Çocuk viyaklaması kesildi, biraz sonra Funda yanımıza geri döndü. Dolgun vücudunun yürüyüşü, salınışı çok seksiydi. Gerçekten güzel bir kadındı.

"Kusura bakmayın, oğlum uyandı da, yeniden uyuttum."

"Sıkıntı yok" dedim. "Ne kadarlık?"

"Üç aylık."

"Maşallah" dedik.

"Adı nedir?"

"Bora."

"Allah bağışlasın."

"Hâlimizi görüyorsunuz. Fakirlik içinde yüzüyoruz. Doğruyu söylemek gerekirse kayınpederimin öldüğüne çok üzülmedim. Tek amacı oğlunu benden ayırmaktı. Beni sevmiyordu."

"Niye sevmiyordu sizi?"

"Gece kulüplerinde çalıştığım için."

"Konsa mı çıkıyorsunuz?" dedi münasebetsiz yardımcım. Ters ters yüzüne bakınca söylediğinden biraz utandı.

"Asla masalara gitmem ben. Şarkı söylüyorum. Fırat'la da orada tanıştık. Sevdik birbirimizi. Kısa süre sonra evlenmeye karar verdik. Ama babası beni istemedi. Fırat babasını dinlemedi. O adam tam bir şeytandır. Fırat'ın bütün gelir kaynağını kesti, kredi kartlarını iptal ettirdi. Torunu olunca yumuşayacağını zannettik ama daha da küplere bindi."

Kadın içindekileri nefretle döküyordu. Yüzü öfkeyle parladı.

"Biliyor musunuz?" dedi acı acı gülümseyerek. "Torununu görmek bile istemedi."

"Dün gece kocanız neredeydi?"

"Evdeydi."

"Evde olduğunu doğrulayacak kimse var mı?"

"Ben varım ya."

Kapı çaldı. Funda kapıyı açınca eşikte irikıyım, başörtülü iki kadın belirdi. "Bir şeye ihtiyacın var mı Funda?" dedi kadınlar antreden bizi kuşkuyla süzerken. "Mehmet'le Hasan'ı çağıralım mı?"

"Yok Serap Abla, polis onlar. Fırat'ın babası için gelmişler."

Polis olduğumuzu öğrenince kadınlar çekingen ve yılık bir ifadeyle başlarını uzatarak, "Hoş gelmişsiniz" dedikten sonra toz oldular.

Funda salon kapısının eşiğinden, "Pardon, sormayı unuttum, bir şey içer misiniz?" dedi.

"İçmeyiz. Lütfen, geçin, oturun."

Funda'nın dolgun vücudunu ve yürüyüşünü izlemek hoşuma gitmişti.

"Fırat çalışmıyor mu?" dedim.

"Çalışıyor. Dün işe başladı." Sesindeki sevinç tınıları belli oluyordu.

"Nerede çalışıyor?" dedi Serdar.

"Uzakdoğu'dan ürünler getiren bir arkadaşı var. Onun yanına girdi."

"Sacit, Fırat hakkında sallamış, bak, çocuk işe girmiş" diye fısıldadım Serdar'a.

"O herifi hiç sevmedim" diye fısıltıyla karşılık verdi Serdar.

Funda'ya, "Fırat'a söyleyin Gayrettepe'deki Cinayet Büro'ya uğrasın" dedim, Serdar da kartvizitini uzattı.

Kalkarken, "Bir şey daha soracağım. Fırat size şiddet mi uyguluyor?" dedim.

Neden bu soruyu sorduğumu anladığı için yine gayriihtiyari ellerini boynuna götürerek derin çizgiyi kapatmaya çalıştı, yüzüne utangaç bir ifade yerleşti.

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Eyvallah."

Aile sırları aile içinde kalmalıdır. Birileri yardım istemedikçe beni alakadar etmezdi.

Bu ev, bu iç karartıcı mahalle ruhumu daraltmıştı. Funda'yı da daraltıyordu mutlaka. Kâmil Özkan'ın ölümüyle yaşadıkları bu fakirlikten kurtulmak için onlara bir fırsat doğmuş, şans yüzlerine gülmeye başlamıştı. Umarım, kendi kısmetlerini, kendi şanslarını kendileri yaratmamışlardır. Eğer öyleyse, bu güzel kadına çok yazık olurdu.

Emniyet'e döndüğümüzde Suat adlı birinin Kâmil Özkan cinayeti hakkında bizimle görüşmek istediğini söylediler. Çağırdık, geldi. Gürbüz tipli, aydınlık yüzlü bir delikanlıydı. Otuzlarında. Üstü başı temiz. Biraz tedirgin olduğundan onu rahatlatmak için gülümsedim. Hatta, çay bile söyledim.

"Benim adım Suat amirim. Suat Taşkın. Kâmil Abi'nin öldürüldüğü apartmanın kapıcısıyım."

"O apartmanın kapıcısı olmadığını söylediler bize."

"Doğrudur amirim. Ben bir arka sokaktaki Gönül Apartmanı'nın görevlisiyim."

"Öyleyse niye o apartmanının kapıcısıyım diyorsun?"

"Eskiden oranın kapıcısıydım. Şimdi Bahar Apartmanı'na servise gidiyorum. Yeni bina yapılınca, apartman görevlisi hizmetinin dışarıdan alınmasına karar verdikleri için ben de başka apartmana geçtim."

"Anladım, devam et."

"Dün akşam saat sekiz gibi çöpü toplamak için Bahar Apartmanı'na gittiğimde, Kâmil Abi'nin oğlu Fırat Bey'le kapıda karşılaştık."

"Yaa!"

"Apartmana beraber girdik. Hâlimi hatırımı sordu, sonra ben otoparka çöp bidonunu almaya inerken o da yukarıya çıktı."

Serdar, "Ben sana söylemiştim abi" dedi bilmiş bir tavırla.

Suat, "Fırat Bey'in babasıyla arasının kötü olduğunu biliyorduk. Ben orada çalışırken de baba oğul pek geçinemezlerdi. Fırat Bey evlenince araları iyice açıldı. Bir keresinde kapılarına çöpleri almaya gittiğimde, bunların kavgaları apartmandan bile duyuluyordu. Kâmil Abi, oğluna bas bas bağırıyordu."

"Bu kavga ne zaman oldu?"

"Yaklaşık iki hafta önce. Kâmil Abi, oğlana çok kötü bağırıyordu. Fırat Bey'in pek sesi çıkmıyordu."

"Başka?"

"Başka bir şey yok amirim. Bunu bilmenizin iyi olacağını düşündüm."

"İyi düşünmüşsün. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Yok amirim."

Serdar'a, Suat'ın yazılı ifadesini almalarını söyledim. On dakika sonra yardımcım geri geldi.

"Ben sana söylemiştim abi" dedi kendini koltuğa bırakırken.

"Sabahtan beri, 'Ben söylemiştim' deyip duruyorsun ha, ne söylemiştin?"

"Hülya'nın da işin içinde olduğunu! Kâmil ölünce miras oğluna kalacak, oğlan da paralardan bir kısmını kadına verecek. Alan memnun, satan memnun.

"Nereden biliyorsun böyle olduğunu?"

"Hülya dün akşam Fırat'ın geldiğini bize niye söylemedi? Çünkü babasını Fırat vurdu, suçu Sacit'e yıkmaya çalışıyorlar."

"Aynı şeyi Sacit de yapıyor. O da Fırat'ı suçluyor."

"Suçlayacak tabii. Başının derde girmesini istemiyor."

"Hani sen bu Sacit'den kıl kapmıştın?"

"O başka bu başka. Adam suçsuzsa, kıl kaptım diye içeri tıkacak hâlimiz yok."

"Haklı olabilirsin ama sezgilerim nedense işin senin söylediğin gibi olmadığını söylüyor."

"Abi, güven bana, böyle oldu. Fırat ve Hülya'ı hemen alalım."

Akşam Fırat ve Hülya'ı evlerinden aldırarak Emniyet'e getirdik. Ayrı ayrı sorgu odalarına koyduk. Fırat'ın sorgusuna girerek onunla tanışma şerefine erişmiş oldum. Serdar da bizi aynalı camın ardından izliyordu. Fırat mutsuz görünüşlü, uzun boylu, munis ifadeli, temiz ancak soluk yüzlü, kısa saçlı, tıraşlı, zayıf bir gençti. Siyah saçları şakaklarından iyice geriye çekilmişti.

"Başın sağ olsun" dedim.

"Dostlar sağ olsun."

"Duyduğumuza göre babanla aran kötüymüş."

"Doğrudur. Babamla pek anlaşamazdık."

"Biliyorsundur, bugün eşin Funda'yla görüştük. Babanın onaylamadığı bir evlilik yapmışsınız. Babanın tüm itirazlarına rağmen evliliğinin arkasında durmuşsun. Aferin."

Dalga mı geçiyorum diye yüzüme iyice baktı. İyi polisi oynayıp oynamadığımı anlamaya çalıştığını biliyordum. Bakışlarımın içtenliğinden anlamış olacak ki, gülümseyerek, "Teşekkür ederim. Ben karımı çok seviyorum" dedi.

"Belli belli" diye mırıldandım.

Devam etti. "Babamı da çok severim ama son zamanlarda beni kırdı. Yaşadığımız tüm kötü şeylere, aramızdaki anlaşmazlıklara rağmen o benim babamdı. Bir gün mutlaka beni anlayacağını biliyordum ama maalesef başımıza böyle bir facia geldi."

"Babanın katilini bir an önce bulmamızı istersin, değil mi?"

"İsterim tabii."

"Öyleyse söyle bakalım, dün gece neredeydin?"

Şüpheli durumunda olacağını tahmin ettiği için bu soruma şaşırmadı ve hazırlıklıymış gibi hemen cevap verdi. "Evdeydim."

"Yalan söyleme!" diye bağırınca, iyi polisinden böyle bir tepki beklemediği için çok şaşırdı. Ne bilip ne bilmediğimi gözlerimden okumaya çalışıyordu.

"Yalan söylemiyorum."

"Senin dün akşam babanın evine gittiğini biliyoruz, inkâr etmeye kalkarsan, çağırırım Suat'ı, yüzleştiririm."

Boş atmadığımı anlamıştı.

"Evet, dün akşam babama gittim, doğru ama düşündüğünüz gibi onun öldürülmesiyle hiçbir ilgim yok. Ben saat sekiz gibi oradaydım."

"Niye gittin?"

"Hülya çağırdı, bana para verecekti" dedi biraz utanarak, gözlerini yere indirdi.

"Ne parası?"

Gözlerini tekrar kaldırdı.

"Hülya bize babamdan gizli yardım ediyordu. Dün akşam da para almak için gittim oraya."

"Niye gündüz gitmedin de akşam gittin?"

"Biliyorsunuz, dün işe başladım. İlk günümde hemen izin almak istemedim. Hülya teknelerden birinin arızalandığını, babamın tekneye bakmaya gideceğini, eve geç geleceğini söyleyince, akşam gitmekte bir sakınca görmedim."

"Bir arkadaşının yanında işe başlamışsın. Arkadaşından izin almak bu kadar zor mu?"

"İşyerim Merter'de. Karşıya geçip tekrar işe dönmek zor geldi."

"Ne kadar kaldın babanda?"

"Kapıdan parayı alıp hemen çıktım. İçeri bile girmedim. En fazla beş-on dakika durdum durmadım."

"Parayı aldıktan sonra eve gittiğini nereden bileceğiz, belki otoparka inip saklandın, baban gelince de vurdun onu."

Şu an Gayrettepe Emniyeti'nin onu yutmak üzere olduğunun farkına varıyordu. Buradan elini kolunu sallayarak çıkamayacağını anlamanın sıkıntısı çökmüştü üzerine.

"Babamı ben öldürmedim. Eğer böyle bir niyetim olsaydı, apartmana girerken kimseye görünmemeye çalışırdım. Suat'la muhabbet ettikten sonra niye babamı öldürmeye kalkayım ki? İşin bana patlayacağı çok açık değil mi! Babamla aram iyi değildi ama onu öldürecek kadar cani biri değilim ben. Bakın, ben karımı ve bebeğimi çok seviyorum. Funda için tüm maldan mülkten, o lüks hayattan vazgeçtim. O ve çocuğum olmadan nefes alamam ben. Hapishanede çürüyemem."

"Apartmandan çıktığını gören var mı?"

"Yok ama bizim mahalledeki kahveye uğradım. Arkadaşlarla biraz sohbet ettim. Kahvedekilere sorabilirsiniz."

"Soracağız. Kahveye saat kaçta girdin?"

"Dokuz buçuk gibi."

"Ne kadar kaldın?"

"Yarım saat kadar."

"Kahveden çıkınca ne yaptın?"

"Doğruca eve gittim."

"Belki kahveden erken çıktın, bir taksiye atladın, tekrar Suadiye'ye döndün, babanı vurdun."

"Vurmadım. Kahveden sonra doğruca eve gittim."

"Eve giderken yolda kimseyle karşılaştın mı?"

"Giriş katında oturan Zehra Teyze kedilere yemek veriyordu. Onunla konuştuk."

"O sırada saat kaçtı?"

"Tam ondu. Zehra Teyze hep o saatte kedilere yemek verir."

"Maşallah saatleri de dakikası dakikasına hatırlıyorsun."

Hiçbir şey söylemedi.

"Anladığıma göre, Hülya'yla aranız iyi?"

"Onu annem kadar çok severim. Hülya melek gibi bir insandır. Anneciğimden sonra onun yokluğunu hissettirmedi."

"Anneni çok mu severdin?"

"Anneler sevilmez mi" dedi gözleri dolarken. "Sizin annenizle aranız nasıl?"

"Ben de senin gibi annemi kaybettim. Yıllar önce."

"Öyleyse anlarsınız beni. Annesiz büyümenin ne demek olduğunu bilirsiniz. Bir yanınız her zaman eksik kalır. Babalar bu eksikliği dolduramaz. O eksiklik hep kanar. Bazen kabuk tutar ama sonra yine kanar. Hülya yaramı iyileştirdi."

Eğer kahvedekiler ve Zehra Teyze'si de Fırat'ın söylediklerini doğrularsa, Fırat zan altında kalmaktan kurtuluyordu. Ayrıca, bu çocuğun babasını öldürebilecek kadar cani ruhlu biri olduğunu zannetmiyordum.

Kahvenin adını ve adresini not aldıktan sonra sorgu odasından çıktım, Hülya'nın olduğu sorgu odasına girdim. Parmaklarıyla masada piyano çalan sıkıntılı, yüzünde öfke bulutları dolaşan, sinirli bir kadınla karşılaştım. Dün geceki o ürkek ve mülayim hâlinden eser yoktu.

"Merhaba Hülya Hanım" dedim, karşısına oturdum.

Üzerine koyu renkli bir kaban giymişti. Gözlerinin altı şişmişti. Yine de yeşil gözler insanı hipnotize edecek kadar cam gibiydi.

"Niye beni buraya getirdiniz, dün gece size her şeyi anlatmıştım?"

"Eksik anlatmışsınız. Fırat'ın geldiğini söylemeyi unutmuşsunuz."

"Unutmadım. Söylemeyi gerekli görmedim de ondan" dedi gayet müdanasız bir ifadeyle. Dünya yansa umrunda olmayacakmış gibi bir hâli vardı.

"Niye gerekli görmediniz?"

"Çünkü onun cinayetle ilgisi yok. Beş dakika durup gitti."

"Niye gelmişti?"

"Siz bu soruları Fırat'a sormadınız mı?"

"Size soruyorum."

"Anladım. Çapraz sorgu" dedi bilmiş bir ifadeyle gülerek. "Tamam. Fırat'a para verdim."

"Ne kadar verdiniz?"

"Bu önemli mi?"

"Önemli."

"Beş yüz verdim."

"Hep para veriyor muydunuz ona?"

"Veriyordum. Çünkü Kâmil oğluna haksızlık yapıyordu. Birbirlerini sevmişler, evlenmişler, bebekleri olmuş. Kâmil bu, taktı mı takardı. Ayrıca, Fırat koyu bir Fenerbahçe taraftarıdır. Kombine bileti var. Kâmil parayı kesince Fırat kombinenin taksitlerini ödeyemedi. Dün kombinenin taksidi için para verdim. Sanki babasının öldürüleceğini ve şüpheli duruma düşeceğini hissetmiş gibi dün akşam gelmek istemedi, zorla çağırdım parayı vermek için."

"Siz kaç yıldır Kâmil Bey'le berabersiniz?"

Bu sorunun cinayetle ne ilgisi olduğuna dair itiraz eden bakışlarını üzerime dikerken, benim kararlı ifadem o bakışları eziverdi. "Beş yıldır birlikteyiz."

"Niye sizinle evlenmiyordu?" diyerek biraz üstüne gitmekte sakınca görmedim.

"Sizi ilgilendirmez."

"Miras işleri işin içine girince, o atmadığınız imza çok önemli olur" dedim.

Soruşturma bir ailenin mahremiyet alanına doğru kaymıştı biraz.

"Bu konu aile meselesi."

"İşin içinde cinayet varsa, aile meselesi diye bir şey olmaz."

"Tamam, madem öğrenmek istiyorsunuz" dedi dudağını bükerek. "Kâmil beni güvence altına almıştı."

"Nasıl?"

"Ben şüpheli miyim?"

"Size bağlı."

Yüzündeki o soğuk ifadede en ufak bir değişiklik olmamıştı. İnsan şüpheli olduğunu öğrenince biraz heyecanlanır, biraz tedirginleşirdi ama bu kadın duygularını hiç belli etmiyordu. İyi bir poker oyuncusu gibiydi.

"Pencereden Kâmil Bey'in geldiğini görünce, aşağıya otoparka inerek cinayeti işlemiş olabilirsiniz. Nasılsa apartmanda doğru dürüst kimse oturmuyor" dedim.

"Ne kadar saçma bir teori! Benim silahım bile yok."

"Bunu bilemeyiz."

Devam ettim.

"Kâmil Bey, sizi nasıl güvence altına almıştı?"

"Oturduğumuz daireyi ve bir arabayı, bankada da bir miktar parayı benim üzerime yaptı. Onu öldürünce elime bir şey geçmiyor ki. Miras ailesine kalacak!"

"Belki Fırat'la anlaştınız. Baba ölünce Fırat kendi payından size iyi bir para verecekti" diyerek biraz üzerine gittim. "Aranızın iyi olduğunu, Fırat'ın sizi çok sevdiğini biliyorum."

Burnundan bir soluk çıkardı.

"Çok saçma!"

"İnsanoğlu böyledir, ne kadar verirsen ver, hep daha fazlasını ister, hep daha fazlasında gözü vardır. Siz de öyle misiniz Hülya Hanım?"

Yüzünü buruşturarak gülümsedi.

"Beni sevgilinizle karıştırmayın."

Şaşırdım ve sinirlendim. "Sevgilim olduğunu nereden anladınız?"

"Alyansınız yok. Demek ki evli değilsiniz. Ama mutlaka bir sevgilisi olacak kadar da yakışıklısınız."

Bunu söylerken çapkın çapkın gülümseyince sinirim geçiverdi.

"Teşekkür ederim."

"Gerçeği söyledim."

"İki hafta önce Kâmil ile Fırat sizin evde kavga etmişler."

"Doğrudur, ettiler. O gün Fırat'ı babasından özür dilemek için ben çağırdım. Aralarını düzeltmeyi umuyordum. Ama Kâmil, Fırat'ı görünce sinirleri tepesine çıktı. Açtı ağzını, yumdu gözünü. Bakın, Fırat babasını öldürmedi. Siz Sacit'i sorgulamadınız mı?" dedi.

"Sacit cinayet saati nerede olduğunu kanıtladı."

"Tetikçi tutmuştur. Bu devirde üç kuruşa adam öldürecek insan çok."

"Bu konuları iyi biliyorsunuz."

"Nereden bileceğim, her gün haberlerde görüyoruz, gazetelerde okuyoruz."

Devam etti.

"Fırat'ın haksız yere suçlanmasına gönlüm razı olmuyor. Çok sevdiği bir karısı ve bebeği var. Zaten epey zamandır babasından yana çok çekiyorlardı."

"Fırat karısına şiddet uyguluyormuş, doğru mu?"

"Bunun cinayetle ne ilgisi var?"

"Cinayet şiddetin ulaştığı en uç noktadır. Eğer Fırat'ta böyle bir eğilim varsa, tabii ki şüphelerimiz üzerinde olacaktır. Onun karakterini öğrenmeye çalışıyorum. Karısını dövüyor muydu?"

"Her ailede olan tartışmalar yaşıyorlardı."

"Başka bir deyişle dövüyordu."

"Birbirlerini ne kadar sevseler de bazen sinirler gerilebiliyor. Fırat'ın zaman zaman mutsuz olmasında Kâmil'in rolü çok büyüktü. Babasının yüzünden yaşam tarzının değişmesi Fırat üzerinde büyük baskı yaratmıştı."

"Kısaca, dövüyordu."

Bir şey söylemeyerek düşüncemin doğru olduğunu kabul etmiş oldu.

"Hatta daha ileri giderek karısını boğuyordu"

"Bunu bilmiyorum."

Fırat hakkında istediğim cevapları almıştım. Karısını seven ama sinirlendiğinde kontrolü kaybeden bir adam vardı karşımızda. Birkaç soru daha sorduktan sonra Hülya ile Fırat'ı şehir dışına çıkmamaları şartıyla evlerine gönderdim.

Sorgudan sonra odama çıktım, koltuğuma oturdum, ellerimi ensemde birleştirdim, biraz kaykıldım. Yorulmuştum. Bu kadın çok soğukkanlıydı. Kâmil'in geldiğini pencereden görmüş, aşağıya inerek pekâlâ cinayeti işlemiş olabilirdi. Kurşunlardan birinin yakın mesafeden atılmasına rağmen isabet ettirilememiş olması, tetiği bir kadının çekmiş olabileceği olasılığını güçlendiriyordu. Ama o cam gibi gözlerde bir katilin acımasızlığını göremiştim.

Fırat da şüpheliler arasından sıyrılmıştı. Çünkü cinayet saatinde mahallesindeki kahvede olduğunu söylemişti. Araştıracaktık ama doğru söylediğine inanıyordum.

Cinayeti Sacit Yılmaz'ın işlemiş olabileceği seçeneği de şimdilik zayıf bir ihtimaldi. Çünkü Sacit cinayet saati nerede olduğun kanıtlamıştı. Tabii bir tetikçi tutmadıysa.

Telefonun zırlamasıyla içine düştüğüm umutsuzluktan ve bu çözümsüz seçeneklerden sıyrıldım. Kâmil Özkan'nın avukatının beni görmek istediğini haber verdiler. "Akşam akşam hadi hayırlısı" dedim. Az sonra

odaya takım elbiseli, zayıf, ince yüzlü, bıyıklı, gözlüklü, kibar ifadeli, elinde evrak çantasıyla avukat girdi. Tokalaştık. Adı Ercan'mış.

"Müvekkilim Kâmil Bey'in katilini bir an önce yakalayacağınızı umuyorum" diye söze başladı.

"Bak üstat, az önce peş peşe sorgulardan çıktım, kafam kazan gibi, sen efendi bir adama benziyorsun, umarım cinayeti aydınlatacak bilgiler getirmişsindir. Yoksa, bu efendi görünüşüne rağmen kıçına tekmeyi yersin!" diye hırladım.

"Kabalaşmanıza gerek yok. Tabii ki buraya bilgi vermek için geldim."

"Öyleyse otur bakalım. Anlatacaklarını nasıl merak ettiğimi bilemezsin!" dedim alayla karışık bir gülümsemeyle.

"Müvekkilim Kâmil Özkan oğlu Fırat Özkan'a karısından boşanması için haziran ayının sonuna kadar süre tanımıştı."

"Evliliklerine karşı çıktığını biliyoruz."

"Eğer Fırat eşinden boşanmazsa, onu evlatlıktan reddedecekti."

Bunu bilmiyordum işte! Bu, Fırat'ın cinayet işlemesi için gayet iyi bir nedendi. Çünkü işin içine artık ciddi ciddi miras meselesi girmişti. Fırat cinayet saatinde nerede olduğunu kanıtladığına göre, bir tetikçi tutmuş olabilirdi.

Avukatın telefonu çalmaya başladı. Numarayı görünce yüzü asıldı, "Özür dilerim" diyerek bıkkın bir ifadeyle telefonu açtı. "Merhaba Sacit Bey... iyiyim, siz nasılsınız? Henüz teknelerin devri yapılmadı... daha önce size söylediğim gibi, biz size haber vereceğiz merak etmeyin... iyi akşamlar.

Telefonu kapattıktan sonra, "Çok özür dilerim arayan Kâmil Bey'in ortağı Sacit Bey'di."

"Tanıyorum kendisini."

"Ortak olduğu teknenin Kâmil Bey'deki hisselerini satın almak istiyor. Bu yüzden miras işlerinin ne aşamada olduğunu soruyor. Adam daha dün öldürülmüş, insanlardaki şu mal mülk merakını hiçbir zaman anlayamamışımdır! Sabahtan beri elli kere aradı."

"Başka söyleyeceğin bir şey yoksa güle güle."

Gece Emniyet'ten çıkınca Serdar'la Kadıköy'e indik. Çarşı içindeki bir lokantada rakı balık yaptık.

"Oya'yla psikiyatra gidecektiniz abi, gittiniz mi?"

"Gittik. Oya'ya bipolar teşhisi kondu Serdar. Daha doğrusu zaten bipolarmış, bana söylememiş."

Bir çatal beyaz peynir, bir çatal patlıcanı ağzıma attıktan sonra kızarmış ekmek ve koca bir yudum rakı.

"Bipolar tam olarak nedir, depresyon gibi bir şey mi?"

"Duygu bozukluğu gibi bir şeymiş. Bazen çok mutlu oluyormuşsun, kendini superman filan zannediyormuşsun, bazen de depresyona giriyormuşsun. Öyle garip bir hastalık. İlaçlarını aksatmadan alması gerekiyormuş. Çünkü intihara meyilli oluyorlarmış. Özellikle depresyon dönemlerinde. Biliyorsun zaten, bir kere intihara kalkışmıştı."

"Abi ne yapacaksın, zor günler seni bekliyor."

"Biliyorum. Oya'nın o gece küvette kanlar içindeki hâlini aklımdan çıkaramıyorum."

Koca bir yudum rakı.

"Vicdan yapıyorsun ama böyle yaparsan bunalıma sürüklenirsin. Sen de ruhsal açıdan çok sağlıklı bir adam değilsin. Eğer Oya'yı sevmiyorsan ilişkiyi sürdürmenin bir anlamı yok. Bu zorluklara katlanmak zorunda değilsin abi."

"Sen Melike için vicdan yapmadın mı?"

"Ben Melike'yi seviyordum."

"Onun için mi Fulya'ya koşa koşa gittin?"

"Koşa koşa gittim, çünkü Fulya beni sekste çok mutlu ediyor. Tatmadığım şeyleri yaşatıyor bana. Artık Melike için vicdan yapmıyorum. Sen de yapma."

"Ben Oya'yı seviyorum."

"Abi kendini kandırma. Sevsen kendini Semra'nın kollarına atmazdın. Semra seni bıraktığı için Oya'ya sığındın. Yalnızlıktan bıktığın için zor günlerinde yanında bir kadın olmasını istiyordun. Oya o boşluğu doldurdu."

Ana yemek balıklarımız geldi.

"Semra'yı unutabildin mi?" dedi.

Bir şey söylemedim.

"Şu bakışından bile hâlâ aklında olduğunu anlıyorum" dedi ilişki uzmanı yardımcım. "Kendi dertlerimiz bize yeter abi. Hayat çok kısa. Şuradan çıkınca bize husumet besleyen bir itin kurşunuyla zımbalanmayacağımız ya da yarın öbür gün görev sırasında vurulmayacağımız ne malum! Eğer Oya'yı gerçekten seviyorsan, seni bekleyen bu zor sürece katlan. Hastalığıyla birlikte mücadele edin. Yok sevmiyorsan, ki bence öyle, uzatma, kurtar kendini. Belki düşüncelerim sana egoistçe geliyor ama kendimizi de düşünmeliyiz. Dediğim gibi, hayat çok kısa."

"Sen ne zaman bu kadar acımasız oldun birader!"

"Hayat beni böyle olmaya zorladı abi. Ama inan bana, hiç kötü değil."

Serdar kafamı iyice karıştırmıştı. Mutsuzluğumun nedeninin zihnimin bir köşesinde benden habersiz gizli gizli faaliyet gösteren, geri plana itilmiş, tatmin edemediğim cinsel duygulardan ve hazdan kaynaklandığını ve o duyguları onarmadıkça mutsuzluğumun geçmeyeceği-

ni seziyordum. Oya'yı sevdiğimi söyleyerek üzerlerini örtmeye çalışsam da, orada gizliden gizliye çalıştıklarını biliyordum.

Çarşamba sabahı Serdar'la Küçükyalı'ya, Fırat'ın takıldığı kahveye yollandık. Bugün yağmur yağmadığı için trafik çok sıkışık değildi. Anadolu Yakası'na rahat geçtik. Aydınlıkevler'e gelince ruhum yine sıkışmaya başladı. Kahve, Fırat'ın oturduğu apartmanın iki arka sokağındaydı. Otomobile kahvenin önünde yer bulamayınca az ilerideki ara sokağa park ettik. Kahve yükünü almıştı. İçeri girdiğimizde çok ağır bir sigara bulutuyla gürültü karşıladı bizi. İşsiz güçsüz takımı okey oynuyordu.

"Selim, bizim masaya iki çay, bir sade kahve" diye bağırdı okey oynayanlardan biri ortalarda dolaşan yirmi yaşlarındaki garsona.

Bu siparişi duyan iri yapılı çaycı masaya diklendi.

"Borcun kabarıyor Abdullah. Çayları içerken iyi, borcuna karşılık senet alacağım, haberin olsun!"

"Öderiz. Lagaluga yapma, çay yap!"

Abdullah'ın yanından geçerken kucağına yığdığı taşları görünce, elimi uzatıp taşları eteğinden alarak masaya attım. "Sana hırsızlığın kötü bir şey olduğunu söylemediler mi birader?" dedim.

Masadakiler, "Vay çakal, taş çalıyormuş" dediler kızgınlıkla.

"Kazandığın bütün elleri geri alıyoruz."

Abdullah, "Siz çalmıyor musunuz sanki, pezevenkler!" dedi, sonra sandalyeyi atıp kalktı, karşıma dikildi.

"Ne oluyor, sana ne lan benim taşımdan!" diye diklendi. Serdar, Abdullah'ın kolunu yakaladığı gibi ters çevirdi, herifi yere kadar eğerek, iki büklüm hâle getirdi.

"Ahhh! Bırak lan kolumu!"

"Serdar bu hırsızı karakola götür" dedim.

"Polis misiniz! Ne yani, okeyde taş çaldım diye nezarete mi atacaksınız, Ahhh, bırak kolumu!"

Serdar, "Kes sesini, yürü yürü!" diyerek Abdullah'ı kahveden çıkardı. Tiyatro bitince herkes hiçbir şey olmamış gibi okeylerine döndü. Abdullah'ın iskemlesine bir başkası oturdu, okey devam etti.

Çaycının yanına yanaştım.

"Sana bir şey soracağım."

"Buyrun amirim" dedi. Sesi heybetli tipine göre çok inceydi. "Fırat Özkan'ı tanır mısın?"

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Tanırım amirim. Babası vefat eden çocuk. Allah rahmet eylesin."

"Fırat pazartesi gecesi buraya geldi mi?"

"Geldi amirim. Hatta geldiğine pek şaşırdık."

"Niye?"

"Bugüne kadar bir ya da iki kere gelmiştir kahveye de ondan amirim. Ne de olsa zengin çocuğu. 'Hangi dağda kurt öldü dedik.'"

"Zenginliği mi kalmış onun."

"Öyle de amirim, babası zengin, bu tipler bizim gibilere hep tepeden bakar. Bizi insan yerine koymazlar. Meğerse babası bir cinayete kurban gitmiş. Üzüldük. Mahalleli olarak elimizden gelen her türlü yardımı yapmaya hazır olduğumuzu söyledik. Geldi, oturdu, sohbet etti arkadaşlarla. Meğerse, göründüğü gibi biri değilmiş. İyi çocukmuş."

"Saat kaçta kahveye geldiğini hatırlıyor musun?"

"İnanmayacaksınız amirim ama tam o içeri girmeden duvardaki saate bakmıştım. Dokuz buçuktu."

"Niye inanmayayım, peki kaçta çıktı buradan?"

"Kahvenin müdavimi olmadığı için açıkçası ne kadar

oturacağını merak ediyordum. Bu yüzden, çıkarken saate baktım. Ona beş vardı amirim."

"Emin misin?"

"Eminim amirim. Ona beş vardı."

"Yalan söylüyorsan içeri tıkarım seni."

"Benim kimseye yalan borcum yok amirim" dedi alınmış gibi.

"Tamam lan, şaka yaptık. Sen bana oradan demli bir çay ver bakalım."

Çayı içtikten sonra kahveden çıktığımda Serdar da aşağı mahalleden geliyordu.

"Abdullah'ı ne yaptın?"

"Kolunu eline verdim, yolladım."

"İyi yaptın, sen nereden geliyorsun?"

"Şu Fırat'ın apartmanındaki Zehra Teyze'yle konuştum. Dün gece Fırat'la kapıda on dakika konuşmuşlar."

"Böyle olacağını biliyordum. Fırat cinayet saatinde nerede olduğunu kanıtlıyor. İşin içinde tetikçi var."

"Sacit de cinayet saati nerede olduğunu kanıtladı. Elimizde hiç şüpheli kalmadı. Tetikçiyi hangisi tuttu acaba?"

"Ne bileyim ben!"

Otomobilin yanına geldiğimizde sürücü kapısının açık olduğunu fark ettik. Aracın içinin altını üstüne getirmişti çakallar. Torpidoda ne varsa arka cama fırlatmışlardı. Bagaj da açıktı. Araç beyaz olduğu için büyük ihtimalle şirket arabası sanıp *laptop* aramışlardı.

Sokağın başındaki güvenlik kameralarından hırsızların eşkallerini belirledik. Kapüşonlu, yüzlerini atkıyla kapatmış iki üstün zekâlı tipti polis otosunu soyanlar.

Fırat'ı tekrar gözaltına aldık. Emniyet'e getirdik ama cinayeti itiraf ettiremedik. Bir tetikçi tuttuğunu inkâr edi-

yordu. Belki gerçekten tetikçi tutmamıştı. Belki tetikçiyi Sacit tutmuştu. Babası Fırat'a boşanması için hazirana kadar süre tanımıştı yoksa onu mirasından mahrum edecekti ama diğer yandan, Kâmil Özkan ölünce Sacit de teknede tek ortak olacaktı. Bu yüzden, Kâmil ölür ölmez avukatı arayarak teknenin üzerine geçmesi için adamı rahatsız etmeye başlamıştı.

Sacit'i de Emniyet'te alıp sorguladık. Bir tetikçi tuttuğunu itiraf ettirmeye çalıştık ama o da itiraf etmedi. Fırat ve Sacit'in cinayet işlediğine ya da işi bir tetikçiye havale ettiklerine dair elimizde aleyhlerinde hiç delil olmadığı için onları serbest bırakmak zorunda kaldık. Şu an için savcıdan ek gözaltı süresi almanın anlamı yoktu.

Şimdiye kadar maktulün yanına bırakılan notu hiç dikkate almamıştık. Kâmil Özkan'ın ailesinden ve ortağından şüphelendik ve bütün dikkatimizi onların üzerine yoğunlaştırdık, sonunda duvara tosladık. Eğer bu cinayet bir seri katilin işiyse, katilin ardında bıraktığı izleri takip edebilmemiz için birkaç cinayet daha işlemesini bekleyecektik. Eğer Kâmil Özkan'ı gerçekten bir seri katil öldürdüyse, yeni kurbanın yanında iki numaralı notu bulmamız gerekiyordu.

Bunun için maalesef fazla beklemedik.

2

İKİ NUMARA

Cinayet, Caddebostan Plaj Yolu Sokak'ta bulunan Göksun Apartmanı'nın ikinci katındaki altı numaralı dairede işlenmişti. Genç kadın kapının girişinde, holde yatıyordu, açık olan gözleri bu hayata zamansız veda etmenin şaşkınlığı içerisindeydi. Göğsünün tam ortasına saplanmış koca bir bıçak bu şaşkınlığın tek nedeniydi. Bıçağın ucuna "2 numara" yazan küçük bir not iliştirilmiş olduğunu görünce, seri katil kuşkularımda ne kadar haklı olduğumu anlamış oldum. Bunca zaman Fırat'la, Hülya'yla ve Sacit'le boşa zaman harcamıştık. Kadıköy'de, benim evin çevresinde avlanan Kadıköy Katili'ni yakalayıncaya kadar bir sürü insanın öldürülmesine engel olamamıştım. Kötü zamanlardı. Tam geçti derken, şimdi, yine bir seri katilin peşine düşecektik ve yine bir sürü insanın öldürülmesine engel olamayacaktık. Durum pek iç açıcı değildi. Bakalım, bunun altından nasıl kalkacaktık?

Maktul güzel bir kadındı. Saçları sarı, gözleri kahverengiydi. Uzun boyluydu ve dolgun bir vücuda sahipti. Çilleri şu anda yüzüne yerleşmiş ölüm maskesine rağmen onu sevimli gösteriyordu. Üzerinde siyah bir tişört, tişörtün üzerinde de ince hırka vardı. Bir su bardağı kırılmış, cam parçaları etrafa saçılmıştı. Adli Tabip Ceyhun cinayetin yaklaşık on üç-on dört saat önce işlendiğini söyledi. Şu anda öğlen olduğuna göre, bu da cinayetin

gece on bir gibi işlendiğini gösteriyordu. Necati'nin yanına sokuldum.

"Hiç değilse kadının göğsünden şu bıçağı çıkartın" dedim.

"Birazdan işimiz bitiyor, çıkartacağız."

"Bıçakta parmak izi var mı?"

"Yok. Katil eldiven kullanmış ya da izleri silmiş."

"Başka?"

"Bakıyoruz, bulacağız bir şeyler. Sokak kapısında zorlama olmamış. Katili içeriye maktul almışa benziyor."

"Su bardağı kırıldığına göre, katil su istemiş, kadın mutfağa gidince de içeri girmiş. Necati, bir seri katille karşı karşıya olabiliriz, deliller çok önemli."

"Farkındayım, merak etme. Delil varsa kaçırmam."

"Eyvallah."

Serdar ve Mustafa yanıma geldiler. Serdar elinde pembe renkli nüfus cüzdanı tutuyordu. "Maktulün adı Merve Polat. Otuz beş yaşında. Çorlu doğumlu. Bekâr."

"Trakyalı'ymış demek. Avrupai bir havası olduğundan belli zaten. Cesedi kim bulmuş?"

"Şirketten bir kadın arkadaşı."

"Nerede şimdi?"

"Fenalaşınca alt kattaki komşuya götürmüşler."

"İçeri nasıl girmişler?"

"Çilingir çağırmışlar."

"Şu kadını çağırın, konuşalım."

Serdar kadını getirmek için çıktı. Mustafa'yı da apartmandaki diğer komşuları sorgulaması için yolladım.

Salonda mobilyalar az ama çok şıktı. Bej renkli kanepeye tekli bir koltuk eşlik ediyordu. Ortada ağaçtan sehpa, okuma amaçlı sırık bir lamba. Duvara asılmış koca bir LCD. Yine ağaçtan yuvarlak küçük bir yemek masası ile dört sandalye yemek takımını oluşturuyordu.

Masanın üzerine üst üste dizilmiş kitaplar, masanın yemekten ziyade kitaplara hizmet ettiğini gösteriyordu.

Biraz sonra Serdar yanında ağlamaktan gözleri şişmiş topaç gibi bir kadınla geri döndü. Kadın çok bitkin ve solgun görünüyordu. Kalın gözlüklerinin ardına gizlenmiş gözleri yaşlar içinde kalmıştı. Üzerinde diz kapaklarının altına kadar inen, desenli uzun bir elbise vardı. Hükümet gibi kadın böylesine denilirdi. Siyah, kıvırcık saçları tek gözünü kapatmıştı.

"Başınız sağ olsun, geçin oturun" dedim koltuğu göstererek. Oturduk.

"Merve Hanım'la iş arkadaşı mısınız?"

"Evet." Yüzündeki ızdırap rahatlıkla okunuyordu.

"Adınız nedir?"

"Şule."

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"Mor Yayınları'nda."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Editörüm."

"Merve Hanım ne iş yapıyordu?"

"Genel Yayın yönetmeniydi. Ayrıca, yayınevinin de sahibiydi."

"Anladım. Bana her şeyi baştan anlatır mısınız?"

"Bu sabah yayın kurulu toplantısı vardı. Merve gelmeyince önce telefonla aradım, telefonunu açmayınca mesaj attım. Ama mesajlarını okumadığını görünce ters bir şeyler olduğundan endişe ettim ve eve geldim. Merve asla yayın kurulu toplantılarını kaçırmazdı. Eğer acil bir işi çıktıysa, mutlaka haber verirdi."

Burnundan uzun bir soluk bıraktı ve biraz sızlandı.

"Eve gelince kapıyı defalarca çaldım ama açan olmayınca cep telefonunu çaldırdım, içeriden zil sesini duyunca kapıcıya haber verdim, çilingir çağırdık, kapıyı

açtırdık ve korkunç manzarayla karşılaştık. Allahım, kim yapar böyle bir caniliği!"

"Merve'nin bir düşmanı var mıydı?"

"Bakın, işyerinde birlikte çalışıyoruz ama Merve'nin özel hayatını fazla bilmem. Ama işte bir düşmanı yoktu. Yalnız bir şey var, ne kadar önemlidir bilmiyorum ama aşağıdaki yaşlı teyzede beklerken, Merve'nin bu apartmandan bir doktorla ilişkisi olduğunu, dün gece bağırış çağırışlar duyduklarını ve bir şeylerin yere atılıp kırıldığını söylediler. Teyzenin kafası gelip gidiyor ama yanındaki bakıcısı duymuş gürültüleri. Bence kadınla bir konuşmalısınız. Katil, bu doktor olabilir."

"Bu bilgi için teşekkür ederim."

Şule'yi yolladıktan sonra Serdar'la evi incelemeye koyulduk. Önce Merve'nin yatak odasına girdik. Gözle görülür, kayda değer bir şey yoktu ya da ne aradığımızı bilmediğimiz için biz göremiyorduk. Çalışma odasına geçtiğimizde işin rengi değişti. Boydan boya duvarı kaplayan kütüphanedeki bütün kitaplar yere fırlatılmıştı. Kitap okumayı sevmememe rağmen kitaplar adına üzüldüm. Çalışma masasının üstü darmadağınıktı.

Eğer bu cinayet bir seri katilin işiyse, niye ilk cinayette tabanca, bu cinayette bıçak kullanmıştı? Farklı cinayet aletleri kullanarak öldürmeyi seviyor desek bile, çalışma odasında ne aramıştı? Para ve ziynet eşyası aradığını hiç zannetmiyordum. Öyle olsaydı, dağıtacağı en son yer çalışma odası olurdu. Oysa, diğer odalara hiç dokunmamış, sadece çalışma odasının altını üstüne getirmişti. Yoksa, maktulü tanıyor muydu? Tanıyorsa, su bardağı meselesi açıklanıyordu. Eğer tanımıyorsa, Merve Polat kapısına gelen tanımadığı birine su mu vermişti? Bu sorular seri katil teorisine pek uymuyordu. Kafam karışmıştı.

Gözüm masanın üzerinde duran bir dosyaya ilişti. Dosyanın üzerinde kalın puntolarla, *Gecenin Nefesi*, Erdal Akay yazıyordu. Dosyayı şöyle bir karıştırdım, bu bir roman dosyasıydı. Dosyası okunamayacağı için Erdal Akay adına üzüldüm, tabii ki Merve Polat'a üzüldüğüm kadar değil. Masanın ilk çekmecesini açtım. Siyah deri kapaklı bir ajanda duruyordu. Alıp içini karıştırırken sayfaların arasından bir kartvizit yere düştü. Eğilip kartviziti aldım, Dr. Yavuz Bıyıklıoğlu, Jinekolog yazıyordu. Kartvizitin arkasını çevirdim. Tükenmez kalemle bir not yazılmıştı: *Doktorla konuştum, yarın saat öğlen birde seni ön muayene için bekliyor.*

Notu Serdar'a gösterdim. Notu okuduktan sonra, "Galiba işin içinde bir hamilelik var" dedi.

"Yüzde yüz. Şu çekmecelere iyice bir bak bakalım, işimize yarayacak bir şeyler bulursan, getir. Şu roman dosyasına da bakıver, sonra da Mor Yayınları'na gönder. Yazarının emekleri heba olmasın."

Tekrar hole geçip Necati'nin yanına geldiğimde bıçak kurbanın göğsünden çıkarılmış, maktul ceset torbasına yerleştiriliyordu. Savcı da gelmişti. Dosya bizdeydi. Necati'ye kadının hamile olabileceğinin bilgisini verdikten sonra alt kattaki komşuya indim.

Zili çaldım. Kapıyı hırpani görünüşlü, kilolu bir Anadolu kadını açtı. Bıkkın ve yorgun bakışlıydı. Adı Şükran. Evin sahibi Ayfer Hanım'ın bakıcısıymış. İçeri girdim. Salona geçtik. Çok yaşlı bir kadın pencerenin önündeki koltukta oturuyordu. Ayfer Hanım doksan yaşındaymış. Aklı başında gibi duruyordu. Bakalım, konuşunca işin rengi belli olacaktı. "Hoş geldiniz oğlum" dedi.

"Hoş bulduk efendim."

Salondaki eşyalar babaannem zamanından kalmaydı.

Salonun her köşesine yaşlılara has o bayat eskimişlik kokusu sinmişti. Duvarlara çerçeve içinde renksiz aile fotoğrafları asılmıştı. Kanepeler, yemek takımı çok eskiydi. Televizyon tüplüydü. Avize kristaldi. Kadının karşısına oturdum.

"Çok korkunç bir olay" dedi Ayfer Teyze. "Merve'yi çok severdik, değil mi Şükran?"

"Severdik Ayfer Teyze" diye tasdik etti bakıcı. Çok üzgün ve şaşkındı.

"Merve Hanım'ın bu apartmanda biriyle ilişkisi varmış" dedim.

"Bizim doktoru diyorsunuz siz, değil mi Şükran?"

"Evet Ayfer Teyze. Doktor."

"Ben söylemiştim, bu doktordan ona zarar geleceğini. Adamın gözü yükseklerde, değil mi Şükran?"

"Yükseklerde Ayfer Teyze."

"Birkaç kez hastanesine gittik, bizimle fazla ilgilenmedi."

"O elinden geleni yaptı Ayfer Teyze. Biz senin kolitin için gittik. Adam kalp cerrahı. Bizi doktor arkadaşına göndermedi mi?"

"Döviz kurları çok yükseldi, küresel ısınma da artıyor, içim daralıyor dünyanın hâline. Gelecek çok karanlık."

"Zor. Torunlarınızı iyi bir dünya beklemiyor" dedim gayet saf bir biçimde.

"Ne torunu efendim! Ne torunu! Kendim için endişe ediyorum" dedi sinirle.

"Haklısınız" derken bakıcıyla göz göze geldik. Birbirimize hafiften gülümsedik.

"Ne diyorduk, ha, tamam, hatırladım, bu doktorla Merve hep kavga ederlerdi. Tartışma seslerini işitirdik, değil mi Şükran?"

"İşitirdik Ayfer Teyze."

"Mahmut ne zaman gelecek Şükran?"

"Akşamüstü gelecek Ayfer Teyze."

"Mahmut kim?" dedim Şükran'a.

"Kapıcı."

"Ona süt aldırmayı unutma. Yoğurt yapacağım."

"Unutmam Ayfer Teyze."

"Şu tansiyon aletini getir Şükran, sanki tansiyonum çıktı. Nabzım tık tık yapıyor" dedi nabzını tutarak.

"Getiriyorum Ayfer Teyze."

Şükran tansiyon aletini getirmek için içeriye gitti.

"Şu insanlar çiğ süt emmiş oğlum. Okumuş, doktor olmuş ama adam olamamış."

"Bu doktorun adı nedir?"

"Bülent. Bülent değil mi Şükran?" diye bağırdı içeriye.

"Kim Ayfer Teyze?" diye bağırarak karşılık verdi Şükran.

"Doktor diyorum. Sağır mısın?"

Şükran elinde tansiyon aletiyle geri gelirken "Evet, Bülent" dedi. Tansiyon aletini Ayfer Teyze'nin koluna geçirdi. Pıs pıs pıs... tıssssss Büyük on bir, küçük yedi.

"Maşallahınız var" dedim.

"Mahmut geldi mi Şükran?"

"Akşamüstü gelecek Ayfer Teyze."

"Ona yufka aldırmayı unutma. Börek açacağım."

"Unutmam Ayfer Teyze."

"Bu doktor Bülent'in soyadı nedir ve hangi hastanede çalışıyor?" dedim Şükran'a.

"Bülent Toprak. Med Ataşehir'de."

"İlaçlarımı getir Şükran, tansiyonum çok yükseldi. Nabzım tıklıyor."

"Tansiyonunuzu şimdi ölçtük ya Ayfer Teyze. Gayet iyi."

"Benden daha iyi mi bileceksin, tıklıyor işte. Dün gece rüyamda Muhsin'i gördüm. Bugün gelecekmiş."

"Muhsin kim?" dedim Şükran'a.

"Ayfer Teyze'nin rahmetli eşi."

"Anladım."

Şükran'a, "Dün gece yukarıdan birtakım sesler mi işittiniz?" dedim.

Şükran tam ağızını açacakken, "Evet işittik" diye atıldı Ayfer Teyze. "Bizimki doktorla kavga ediyordu."

"Saat kaçtı o sıra?"

"Kaçtı Şükran?"

Şükran bıkkın bıkkın, "Ondu. Çünkü o saatte yatarız. Ama bardak kırılma sesi daha sonra oldu. Saat on bir gibiydi."

"Ben uyanmadım Şükran. Ben deliksiz uyudum."

"Uyudun Ayfer Teyze."

"Biz bu Şükran'la hiç anlaşamıyoruz polis oğlum. Söylediğim hiçbir şeyi yapmıyor."

"Valla Ayfer Teyze, gördüğüm kadarıyla fazlasıyla yapıyor" dedim.

Şükran bana minnetle gülümsedi.

"Bu Şükran bana dayıyor uyku ilaçlarını, sabaha kadar gözümü açamıyorum."

"Niye öyle diyorsun Ayfer Teyze. Doktor verdi ya o ilaçları sana. Sonra memur bey yanlış anlayacak."

"Hadi hadi. Ben bilmez miyim!"

Bu ilginç kadından alacağım başka sağlıklı bilgi olmadığı için müsaade isteyerek kalktım. Şükran beni kapıya kadar geçirdi. "Kusura bakmayın" dedi. "Aklı gidip geliyor. Bütün gün orada öylece oturur, yemek yapacağını söyler, kocasını bekler."

"Zor."

"Ama doktor hakkında söylediklerimizin hepsi doğru.

Doktorun Merve Hanım'la olan ilişkisini tüm apartman biliyor. Bizim Mahmut'a sorabilirsiniz. Size daha çok bilgi verecektir."

İçeriden, "Şükrannn" diye bağırdı Ayfer Teyze.

"Geliyorum Ayfer Teyze."

"Mahmut mu geldi? Şeker alsın. Pasta yapacağım."

"Söylerim Ayfer Teyze."

"Kolay gelsin" diyerek kapıcı dairesine indim.

Mahmut çok şişman, bıyıklı, kel kafalı, efendi yüzlü, genç bir adamdı. Kapıyı açınca bacaklarının dibinden iki arsız velet bağıra çağıra dışarı fırladı. Mahmut çocuklarını enselerinden tutarak içeri soktu. Bahçeye gelmesini söyledim. Kapının önüne çıktım. Bir sigara yaktım. Plaj Yolu Sokak ileride Bağdat Caddesi'ne çıktığı için sokakta araç trafiği hayli fazlaydı. Polis otoları ve ambulans yüzünden trafik daha da artmıştı. Meraklılar da hatırı sayılır bir kalabalık oluşturarak apartmanın önüne toplanmışlardı. Az sonra Mahmut yanıma geldi.

"Buyrun amirim" dedi biraz endişeyle.

"Apartmanda bir kadın öldürülüyor, senin dünyadan haberin yok Mahmut" dedim.

"Aman derim amirim. Benim ne suçum var? Polis arkadaşlar katilin Merve Hanım'ı tanıyan biri olduğunu söylediler. Adam zili çalıp öyle içeri girmiş."

"Bu da seni suçsuz mu yapıyor Mahmut?"

"Yok amirim. Ben şey için dedim..."

"Kes Mahmut. Sinirlerimi tepeme çıkarma!"

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Bu Merve Polat'ın apartmanda oturan Bülent adlı bir doktorla ilişkisi varmış. Doğru mu bu?"

"Doğrudur amirim. Merve Hanım'la Bülent Bey bir süredir çıkıyorlardı."

"Hep kavga ederlermiş. Niye kavga ediyorlardı?"

"Duyduğumuza göre, Bülent Bey, Merve Hanım'dan ayrılmak istiyormuş."

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Benim Gülizar, Merve Hanım'a her hafta temizliğe gider. Rahmetli, Gülizar'ı çok severdi. O söylemiş."

"Ne söylemiş?"

"Bülent Bey'in kendisiyle evlenmek istemediğini, artık onu eskisi gibi sevmediğini filan anlatmış."

"Başka?"

"Merve Hanım, Bülent Bey'in hayatında başka bir kadın olduğundan şüpheleniyormuş."

"Doğru mu bu peki?"

"Bilmiyoruz amirim."

"Oğlum ayaklı gazete gibisiniz, bunu mu bilmiyorsunuz?"

"Valla bilmiyoruz amirim. Bilsek söylerdim."

"Dün gece ortalığı ayağa kaldırmışlar. Sen duydun mu?"

"Duydum amirim. Herkes duydu. İlk değil ki bu kavgaları. Saat on gibi geldiler. Biz karşı apartmanın kapıcısı Nevzat'la duvarda oturmuş, sohbet ediyorduk. Bunlar tartışarak apartmana girdiler. Merak ettim, ne olur ne olmaz diye peşlerinden apartmana girdim. Merve Hanım'ın katına çıktılar. Tartışma sesleri aşağıya kadar geliyordu. Sonra Bülent Bey kapıyı çarpıp kendi dairesine gitti."

"Bana bak Mahmut. Senin bu işte parmağın yok, değil mi?"

"Amirim biz Merve Hanım'ı çok severdik. Onun ölmesi bizim için kötü oldu. Şimdi bizim Gülizar haftada bir gün boşa çıktı. Bakalım, Merve Hanım'ın yerine kimi bulacağız?" dedi.

Alnına bir tane şaklattım.

"Sizi karı koca içeri tıkmama ne dersin? Ekmek elden su gölden. Böylece senin Gülizar da başkasının evinde çalışmaktan kurtulur. Çocukları da devlet yurduna yerleştiririz. Gül gibi yaşarsınız. Dosyayı da kapatırız. Senin de polis teşkilatına bir katkın olmuş olur. Ha, ne dersin Mahmut?"

Mahmut şaka yapıp yapmadığımı anlamak için gözlerime korkuyla baktıktan sonra ciddiyetimi görünce yumruk yemiş gibi sarsıldı. Neredeyse dengesini kaybedip düşecekti.

"Amirim olur mu öyle şey. Valla ben bir şey yapmadım. Biz Nevzat'la karşı kapıda oturuyorduk."

Tam o sırada karşı kaldırımda kalabalığın içinde birini gördü, "Nevzat!" diye bağırarak adamın yanına gitti, kolundan tuttuğu gibi yanıma getirdi.

"Aha da, kendisi söylesin amirim. Söyle lan, dün gece kapıda oturmuyor muyduk, doktorla Merve Hanım geldiklerinde?" dedi Nevzat'ın kolundan çekiştirerek.

"Oturuyorduk oturmasına da, cinayet gece on bir gibi işlenmiş Mahmut. O saatte ben çoktan yatmıştım. Senin ne yaptığını bilmem!"

"Allah belanı versin!"

"Beni karıştırma bu işe. İşin içinde cinayet var."

"Sen ne kaypak adammışsın be Nevzat, nasıl da sattın beni."

"Şimdi siktir ol yıkıl karşımdan!" dedim Mahmut'a.

Kuyruğunu altına alarak tırıs tırıs yanımdan sıvışırken arkasından, "Ayfer Teyze'ye bir uğrayıver. Kadıncağız sabahtan beri seni sayıklıyor" diye bağırdım.

Mahmut'u yolladıktan sonra tekrar Merve Polat'ın dairesine çıktım. Mustafa diğer komşuların hepsiyle konuşmuş. Dün gece apartmana girmek için yabancı biri kapılarını çalmamış. Demek ki, katiline kapıyı Merve

Polat açmıştı ve katilini tanıyordu. Katil doktor muydu acaba? Eğer seri katil doktorsa, ilk kurban Kâmil Özkan'ı tanıyor muydu? Tanıyorsa nereden tanıyordu?

Serdar elinde bir bankaya ait hesap cüzdanıyla çalışma odasından çıktı. "Merve Polat amma zenginmiş ha!" dedi cüzdanı bana uzatırken. Cüzdanı alıp içini açtım. Merve Polat adına bir mevduat hesabıydı bu. Merve Polat bir insanın çalışmadan hayatının sonuna kadar rahat rahat yaşayabileceği, her yıl dünya turuna çıkabileceği, hatta uzay seyahatine bile gidebileceği kadar bir meblağa sahipti. Fakat bu paradan uzunca bir süre hep aynı tutar, her ay başında başka bir hesaba havale yapılmıştı. En son havaleyse, üç ay önce yapılmış, o zamandan bu yana da paraya dokunulmamıştı. Toplam iki yüz bin lira civarı para transferi gerçekleşmişti. Defteri Serdar'a geri vererek bu havalelerin kime yapıldığını araştırması için savcılıktan izin çıkarmasını istedim.

Med Ataşehir Hastanesi, Ataşehir'in girişinde, benzinliğin tam karşısındaydı. Otomobili valeye teslim ettikten sonra hastaneye girdik. Danışma bankosunun sağ yanında büyükçe bir kafeterya vardı. Mutsuz ve kederli hasta yakınları masaları doldurmuşlardı. Sol tarafa bekleme koltukları konmuştu. Orada da mutsuz insanlar oturuyordu. Hareketli, kalabalık bir hastane olmasından, SGK'nın burada geçtiğine kanaat getirdim. Bankoya yanaştık. Hayattan bezmiş ifadeli somurtan kıza polis olduğumuzu ve Bülent Toprak'la acil görüşmek istediğimizi söyledik. Telefonu kaldırıp bir yerleri aradı. Birkaç saniye bekledikten sonra aynı somurtkanlıkla asansörü göstererek üçüncü kata çıkmamızı söyledi.

"Burada SGK geçiyor mu?"

"Geçiyor" dedi, ne alaka bu soru bakışlarıyla.

"Yüzde kaçını karşılıyor?"

Derin bir nefes verdi. "Doktoruna göre değişiyor. Ama genelde yarı yarıya."

Serdar'a, "Buraya gelebiliriz. Temiz hastane" dedim.

"Bu karı çok suratsız. Hem ayrıca, doktor muayenesi ortalama dört yüz lira olsa, iki yüz lira ödememiz gerekiyor. Bence çok. Ben gelmem."

"O kadar değildir canım. Muayene ücretleri ne kadar?" dedim kıza.

"Üç yüz elli lira ile sekiz yüz lira arasında değişiyor" dedi, artık siktirip gitmemizi isteyen bir bakışla.

"Çüş! Doğru söylüyorsun. Bizi yine Polis Hastanesi ya da Numune paklar" dedim yardımcıma.

Hınca hınç dolu bir kabinde üçüncü kata çıktık.

Bülent Toprak elli yaşlarında, orta boylu, zayıf, gözlüklü, ela gözlü, sıradan görünüşlü bir adamdı. Elimizi sıkarak oturmamızı söyledi. Gözlerindeki merakı görebiliyordum.

"Merve Polat'ı tanıyor musunuz?"

"Bir dakika, bir dakika. Ne oluyor? Niye Merve hakkında soru soruyorsunuz? Yoksa, beni şikâyet mi etti?"

"Birader, soruma cevap ver. Merve Polat'ı tanıyor musun, tanımıyor musun?"

"Tanıyorum. Aynı apartmanda oturuyoruz. "

"Ha şöyle, doğru dürüst cevap ver. Aranızdaki münasebet nedir?"

"Komşum."

"Sadece komşun olmadığını biliyoruz."

Önce bana, sonra Serdar'a sinirle bakarak, "Siz ne ima etmeye çalışıyorsunuz memur bey, buraya gelmiş bana Merve hakkında sorular sorarak" dedi sesini yükselterek. "Sizin sorularınıza cevap vermek zorunda değilim, eğer

beni size şikâyet ettiyse avukatım olmadan tek kelime etmem." Devam etti. "Hem ayrıca, bu işe niye cinayet masası bakıyor, anlamadım doğrusu; memlekette cinayet kalmadı da boşta mı kaldınız?" dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Merve Polat'ın başına gelenlerden haberi yokmuş gibi görünüyordu ya da çok iyi rol kesiyordu.

"Yoo" dedim gayet sakin bir şekilde. "Memlekette yeteri kadar cinayet var. Hatta, Merve Polat da bunlardan biri."

Birden süngüsü düştü, gözleri açıldı.

"Ne! Ne diyorsunuz siz! Merve öldü mü, öldürüldü mü!"

Serdar, "Biri dün gece bıçağı göğsüne saplayıvermiş" dedi her zamanki müdanasızlığıyla. Bu sefer haklıydı ama.

Koltuğuna yığıldı. "Aman Allahım!" diyebildi. Gözlüklerini çıkardı, elini yüzüne kapadı. Az önceki etrafını saran o dokunulmazlık kalkanı yok olup gitti.

"Dün gece komşular kavga ettiğiniz söyledi."

Ellerini yüzünden çekti, gözlüklerini tekrar taktı.

"Bakın, ben Merve'ye bir şey yapmadım" dedi zorlukla konuşarak. "Evet, doğrudur. Bir ilişkimiz vardı. Fakat ben bu ilişkinin bitmesini istiyordum. Yürümüyordu. Sık sık kavga ediyorduk. Merve benimle evlenmek istiyordu. Dün akşam onunla son kez konuşmak için yemeğe gittik. Tahmin edersiniz ki, yemek hayli gergin geçti. Eve dönünce onun dairesine çıktık ve ondan ayrılmak istediğimi tekrar söyledim. Bağırıp çağırdı. Hepsi bu. Sabah da hastaneye geldim."

Sözcükler ağzından kıvranarak çıkıyordu.

"Sen hamile bıraktığın kadınları hep yarı yolda mı bırakırsın?" diye boş atıp dolu tutmaya çalıştım.

Sanki dünyanın bütün yükü üzerine binmiş gibi omuzları çöktü.

"Bunu nereden öğrendiniz?" diyerek oltaya geldi ve beni DNA testi gibi uzun sürecek büyük bir zahmetten kurtardı.

"Kadını öldürdükten sonra evin altını üstüne getirirken, ona verdiğin jinekoloğun kartvizitini almayı unutmuşsun!" dedim.

"Merve'yi ben öldürmedim, evi de ben dağıtmadım. Size söylediğim gibi, akşam eve çıkıp yattım. Sabah da doğruca hastaneye geldim."

Serdar, "Klasik hikâye. Çocuk sendendi ve Merve bebeği doğurmak istiyordu. Sen ise istemiyordun. Merve'den kurtulmayı düşünürken bir de başına çocuk meselesi çıkmıştı. Sen de ikisinden birden kurtulmaya karar verdin" diyerek hikâyeyi tamamladı.

"Elinizde onu öldürdüğüme dair kanıt yok."

"Daireye zor kullanılarak girilmediği için Merve'nin katilini tanıdığını düşünüyoruz. Sen de cinayet saati evde olduğunu söylüyorsun. Ne bileceğiz, eve döndükten sonra aşağıya inerek Merve'yi öldürmediğini?"

"Bakın, çok yanılıyorsunuz. Tamam, ondan kurtulmak istiyordum ama ben katil değilim. Ben doktorum. Her gün kaç hastanın hayatını kurtardığımı biliyor musunuz? Bir insanın yaşamına nasıl son verebilirim? Ben doktorum!" diye bağırdı.

"Sakın bana dünyadaki katil doktorlardan, katil hemşirelerden haberin olmadığını söyleme! Seni gözaltına alıyoruz Doktor Bülent Toprak. Konuşmama hakkına sahipsin, avukat tutmakta serbestsin."

Seri katil Bülent Toprak'ı yakalamıştık ama doktorun Kâmil Özkan'ı da öldürdüğünü kanıtlamamız gerekiyordu. Eğer doktoru Kâmil Özkan cinayetiyle ilişkilendire-

mezsek, sadece Merve Polat cinayetinden tutuklamamız doğru olmayacaktı. Çünkü maktullerin üzerine katil tarafından bırakılmış notlar, iki kurbanın da aynı katil tarafından öldürüldüğünün kesin kanıtıydı.

Akşamüstü ülkenin ünlü sanayicilerinden Macit Ömeroğlu'nun avukatının beni görmek istediğini haber verdiler. Bu sıralar avukatlarla çok muhatap olduğum için heriflerin aynı seri üretimden çıkmış tipleri ve kıyafetleri sinirime dokunmaya başlamıştı.

Uzun boylu, bilmiş ifadeli bir adamdı. Gözleri fer fecir okuyordu. Şık bir takım elbise giymişti.

"Müvekkilim Macit Ömeroğlu adına buradayım" dedi. "Adım Murat Çalışkan."

"Merakla sizi dinliyorum Murat Bey" dedim, oturmasını söyleyerek. Oturarak bacak bacak üstüne attı.

"Bugün gözaltına alınan doktor Bülent Toprak, müvekkilim Macit Ömeroğlu'nun kızı Aslı Ömeroğlu'nun nişanlısıdır. Yakında evlenecekler."

Şimdi anlaşılmıştı Bülent Doktor'un Merve Polat'tan neden kurtulmak istediği. Meğerse bizim doktor ülkenin en ünlü sanayicisinin kızını kafeslemiş.

"Doktor Bülent Toprak değerli bir doktordur, toplumda saygınlığı olan bir kişidir."

"Bu saygın doktorun ne haltlar karıştırdığını biliyor musun?"

"Elinizde müvekkilimi gözaltında tutacak deliller var mı?"

"Yeteri kadar var."

"Neler olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Öldürülen Merve Polat, Bülent Toprak'tan hamileymiş. Kendisinden DNA örneği aldık. İnceleniyor. Ayrıca,

cinayetten önce kavga ettikleri biliniyor. Kapıda hiçbir zorlama yok. Bu da maktulün katili tanıdığını gösteriyor. Ve de şimdi, Bülent Toprak'ın ülkenin en zengin sanayicilerinden birinin kızıyla nişanlı olduğunu öğreniyorum. Bundan iyi cinayet sebebi mi olur?"

"Bunların hepsi ikinci derece deliller."

"Bülent Toprak'ı gözaltına almak için yeterli. Nasıl olsa fazla dayanamayıp işlediği cinayetleri tek tek itiraf edecek. Bence cezası belli. İki kere ağırlaştırılmış müebbet. Sizin sanayicinin kızı, nişanlısını en az kırk yıl beklemek zorunda kalacak" dedim koltuğuma yaslanıp pis pis sırıtarak. "Bence başkasını bulsun."

"Cinayetleri derken ne demek istediniz?"

"Bülent Toprak'ın iki hafta önce öldürülen Kâmil Özkan cinayetinden de sorumlu olduğunu düşünüyoruz. Müvekkiliniz bir seri katilmiş Murat Bey!"

Avukat gittikten sonra biraz düşündüm. Eğer katil doktorsa şu kırılmış bardak, işi zorlaştırıyordu. Merve Polat niye doktora kapıda su versin ki? Ya da doktor ondan su istesin ki? Farz edelim ki adam susadı. Niye mutfaktan kendi almadı da kapının önünde istedi? Sonuçta defalarca girip çıktığı daireydi orası. Kafam yine karışmıştı.

Akşam yağmurun yağmamasından istifade ederek Oya'yla Kadıköy Çarşısı'ndaki İnegöl Köftecisi'nde köfte ve piyaz yedikten sonra sakin ara sokaklardan geçerek Moda'ya yürüdük. İnsanlar sıcacık evlerine çekilmişlerdi. Moda'da bir kafede oturduk. Kafam cinayetlere takılı olduğu için fazla konuşmuyordum. Onunsa çenesi hiç kapanmıyordu. Bütün gün bankada olan bitenleri büyük bir iştahla anlatıp durdu. Bir ara boğazını sıkasım geldi.

Susunca karşı saldırıya geçerek ben de soruşturmayı anlatarak intikam almaya kalktım. Oya'nın bipoları mani devresindeydi ve beni büyük bir ilgiyle dinliyordu. Bülent Toprak'ın yediği haltları anlatınca, Oya, doktorun işlediği seri cinayetlerin gelişigüzel olmayabileceğini, bu cinayetlerin altında başka bir nedenin gizli olduğunu söyledi ve şu örneği vererek ufkumu aydınlattı.

"Sen Woody Allen'ın *Match Point* filmini izlemedin mi?" dedi.

"Tabii ki izlemedim."

"Büyük hata! İzlemelisin!" diyerek cep telefonunu çıkardı, filmi bulup afişini gösterdi. Oyuncular arasında sadece Scarlett Johansson afetini tanıyordum. Çok güzel bir aktristti.

"Nasıl atlamışım bu filmi! En azından, şu hatun için izlenirmiş" dememle yanağıma hafif bir tokat yemem bir oldu.

"Eve dönünce oturup izleyiver."

"Şimdi film milm çıkarma başıma."

"Seyredince bana hak vereceksin."

"Sen kısaca anlatsan olmaz mı?"

"Olmaz. Senin bizzat oturup izlemen lazım. Alt tarafı bir film seyredeceksin Galip. Amma büyüttün!"

"Tamam be, tamam. Seyrederiz."

Eve dönünce Oya internetten filmi açtı. Bilgisayarın karşısına geçip ilgisizce izlemeye başladım. Filmin karşısında uyumamam için bana kahveleri dayadı.

Bu filmin ışığında bakarsak, sevgilisinden kurtulmak için hırsızlık süsü vererek bir başkasını öldürmek fikri Woody Allen'ın aklına geldiyse, neden bizim Bülent Toprak'ın da aklına gelmesindi. Bülent Toprak da önce ilk cinayeti işleyip kurbanın yanına bir not bırakarak seri katil süsü verdi, sonra da asıl hedefine yönelerek sevgili-

sini öldürdü. Hayali bir seri katil yaratarak, onun peşine düşmemizi sağladı. Böylece, tıpkı Chris Wilton gibi zan altında kalmaktan kurtulmayı amaçladı.

"Agatha Christie'nin *Cinayet Alfabesi* romanını okudun mu?" dedi kültür abidesi sevgilim.

"Okumadığımı biliyorsun. Kusura bakma ama şimdi kitap filan okuyamam. Ben yatıyorum. "

Yanıma oturdu, bilgisayarı önüne çekti. Ekranda roman özetlerinin olduğu bir siteye girdi. Agatha Christie'nin *Cinayet Alfabesi* romanının özetini buldu, başladı anlatmaya. O anlatıyor, ben sıcak yatağı düşünüyordum.

Bu gece Oya'nın beyni tam kapasite çalışıyordu. Mani devresi buydu demek.

"Yarın hatırlat da, seni bizim büroya Cinayet Danışmanı olarak önereyim" dedim yanağına bir öpücük kondurarak.

"Nereye?"

"Aklına yeni şeyler gelmeden yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

Ertesi sabah Serdar ve Mustafa'yla odamda simit ve çay eşliğinde durum değerlendirmesi yaptık.

"Bülent Toprak memleketin en zengin sanayicisinin kızıyla evlenmek için en başından beri Merve Polat'tan ayrılmak istiyordu. Ama kadın hamile kaldığını söyleyerek buna yanaşmıyordu. Bülent Toprak ancak kadını öldürürse özgür kalacağını anlamıştı. Ancak, şüpheyi üzerine çekeceğini bildiğinden, önce başka bir adamı öldürdü ve nota "1 numara" yazdı. Böylece kurbanlarının yanına not bırakan bir seri katil süsü vermeyi planladı. Hatırlarsanız, Kâmil Özkan cinayetinde hem ortağı Sacit hem de oğlu Fırat cinayet saatinde nerede olduk-

larını ispatlamışlardı. Bu da bize, cinayetin farklı biri tarafından işlendiğini gösteriyordu. İlk aklımıza gelen, şüphelilerden birinin tetikçi tutarak cinayeti işlettiğiydi. Ama artık elimizde iki cinayetten de sorumlu olan bir şüphelimiz var. Bülent Toprak'ın asıl hedefi Merve Polat'tı. Bu yüzden, önce Kâmil Toprak'ı öldürdü. Sonra da gerçek kurbanına yöneldi. Eğer yakalanmasaydı, cinayetlerin bir seri katil tarafından işlendiğine inanmamız için üç numaralı cinayeti de işleyecekti. Bilmiyorum, belki de işlemeyecekti. Biz hayali bir seri katilin peşinde zaman harcarken, o hem Merve Polat'dan kurtulmuş olacak hem de sanayicinin kızıyla evlenecekti. Ama yakalandı. Cinayetler bitti."

Mustafa, "Doktorun Kâmil Özkan'ı öldürdüğünü nasıl kanıtlayacağız?" dedi.

"Hülya'yla tekrar konuşalım. Kâmil son zamanlarda hiç kalp rahatsızlığı falan yaşamış mı? Eğer yaşadıysa, hangi hastaneye gitmiş, hangi doktora muayyene olmuş? Adamın bütün sağlık geçmişini öğrenin. Mutlaka bir yerlerde yolları Bülent Toprak'la kesişmiş olmalı."

Serdar ve Mustafa'yı gönderdikten sonra koltuğuma yaslandım. Bülent Toprak, Kâmil Özkan ve Merve Polat'ı öldürmüştü. Fakat, cinayeti işledikten sonra Merve Polat'ın evinde ne aramıştı? Eğer jinekoloğun kartvizitini aradıysa ve ben o kartviziti rahatlıkla bulduysam, doktor da rahatlıkla bulur ve yok ederdi. Evde başka bir şey aranmıştı ama ne?

Bu soruların cevaplarını öğrenmek için elimdeki tek adresi bir defa daha ziyaret etmeye karar verdim. Sigaram ağzımda nezaretlerin olduğu en alt kata indim. Bülent Toprak'ın tıkıldığı hücreye gelince içeride kimsenin olmadığını gördüm. Memuru çağırdım. Telaşla yanıma geldi. Bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Doktor nerede?"

"Amirim şey, doktor intihara kalkıştı."

"Ne!" diye bağırdım. "İntihar mı?"

"Kendini asmış amirim."

"Neyle asmış kendini?"

"Kemeriyle amirim."

"Ulan geri zekâlılar, adamın kemerini çıkarttırmadınız mı?"

Utanarak başını öne eğdi.

"Bana niye haber vermiyorsunuz?"

"Verecektik amirim" dedi yine başı eğik.

"Hangi hastaneye gönderdiniz?"

"Bilmiyorum amirim."

"Ya sabır. Git öğren çabuk. Odamdayım."

Odama girdiğimde telefon zırlıyordu.

"Söyle?"

"Şişli Etfal amirim."

Yarım saat sonra Şişli Etfal'in önündeydim. Acil servise girdim. İyot, eter kokusu burnuma hücum etti. Acil Servis tıka basa doluydu. Koridorun sonunda dikilen iki üniformalı meslektaşımı görünce yanlarına gittim. Beni tanıyorlardı.

"Bülent Toprak'ı mı bekliyorsunuz?"

"Evet amirim."

"Durumu nasıl?"

"Kötü amirim."

Yoğun bakım ünitesine girdim. Makinelere bağlanmış bir sürü hastanın arasından geçerek bizim doktorun yatağını buldum. Duvarın dibindeki en son yatağa yatırmışlardı. Ağzına bir solunum hortumu sokmuşlardı. Boynuna boyunduruk takmışlardı. Başucundaki makine bip bip ötüyordu. Hayati tehlikeyi atlatamadığını öğrendikten sonra hastaneden çıktım. Bahçede bir sigara yakarak banka oturdum.

Niye intihara teşebbüs etmişti bu adam?

Telefonum çaldı. Arayan Serdar'dı.

"Abi Hülya'nın yanından az önce ayrıldık. Kâmil Özkan yıllardır doktora filan gitmemiş. Adam turp gibiymiş. Kalbi malbi sağlammış. Cinayete kurban gitmese, yüz yaşına kadar yaşarmış."

"Hülya, Bülent Toprak adını hiç duymamış mı?"

"Duymamış. Abi sen niye böyle telaşlısın, bir şey mi oldu?"

"Gelince anlatırım. Başka bir şey?"

"Abi şu Merve Polat'ın banka hesabı vardı ya, savcılıktan izin çıkmış, az önce bankaya bildirdik. Havalelerin kime yapıldığını öğreneceğiz."

"Güzel."

Elim ayağım boşalmış vaziyette otomobile bindim. Bülent Toprak'ın yoğun bakımda o kablolar içindeki hâli aklıma geldikçe kahroluyordum; canım Emniyet'e dönmek istemedi. Otomobilin burnunu Maslak'a çevirdim, oradan Sarıyer'e indim, sahile park ettim. Kıyıdaki banka oturdum, boş boş Boğaz'a baktım. Rüzgâr sert esiyordu. Aldırmadım. Geçen gemilere, kıyıda sıra sıra dizilmiş balıkçı teknelerine, arsızca çığlık atan martılara baktım. Yağmur atıştırmaya başladı. Aldırmadım. Yağmur hızlanıp sağanağa çevirdi. Aldırmadım. Araçlardan gelen geçen bana bakıyordu. Aldırmadım.

Emniyet'e döndüğümde bizimkiler çoktan gelmiş, beni bekliyorlardı. Doktorun intiharını öğrendikleri için yüzleri asıktı. Serdar'ın elinde Merve Polat'a ait banka hesap cüzdanıyla birlikte mavi kapaklı bir dosya vardı.

"Paraların kime gittiğini bulduk. Timuçin Esin diye birine havale ediliyormuş."

"Amma hızlısınız ha!"

Timuçin Esin'i getirdik. Kırklı yaşlar, uzun boy, at kuyruğu yapılmış kır saç, büyük karanlık siyah gözler, ince, şeytanı andıran kirli sakallı bir yüz, yanık ten. Sanki Yeşilçam filmlerinden fırlamış bir jön.

"Merve Polat'ı nereden tanıyorsun?"

"Çorlu'dan arkadaşımdı. Ailecek de görüşürdük."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Şu sıralar çalışmıyorum."

"Merve Polat niye sana her ay düzenli olarak para gönderiyordu?"

"Bana borcu vardı."

"Ne kadar?"

"Beş yüz bin."

"Ne borcu bu?"

"Yayınevi kurmak istiyordu. Bankadan kredi alacağına, parayı ben vermek istedim. Sonuçta eski arkadaşız."

"Ama son üç ay hiç ödeme yapmamış."

"Bu bilgileri bankadan mı öğrendiniz?"

"Nereden öğrendiysek öğrendik. Sen soruma cevap ver."

"Biraz sıkışıktı. Toplu ödeyecekti."

"Nasıl sıkışıktı, borcunu kapatacak kadar bankada parası varmış."

"Bilmiyordum. Bana söylemedi."

"Senet menet, sözleşme yaptınız mı?"

"Yapmadık. Dediğim gibi eski arkadaşız."

"Şimdi bu kadın öldü, paranı nasıl kurtaracaksın?"

"Arkadaşım ölmüş. Para, düşüneceğim en son şey. "

"Bize Merve hakkında ne biliyorsan her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Söylediğim gibi, Merve'yle Çorlu'dan arkadaşız. Ailecek de görüşürdük."

Cep telefonundan Fenerbahçe marşının melodisi sorgu odasına yayılınca bu jön kılıklı herifle tek bir ortak noktamız çıkmıştı: Fenerbahçe. Herife karşı ön yargılarım biraz yumuşadı. Ekranda kimin aradığına baktıktan sonra konuşmamaya karar vererek, telefonu meşgule verdi.

Ona cinayet saati nerede olduğunu sordum. İş için Ankara'daymış. Çalışmadığını hatırlattım. Yeni bir iş kurmak için temaslarda bulunduğunu söyledi. Bana Ankara'da konuştuğu kişilerin adlarını ve telefonlarını verdi. Cinayet akşamı birlikte yemekteymişler. Şehir dışına çıkmamasını tembih ederek gönderdim. Eğer katil doktor değil de, Timuçin Esin'se, bana beş yüz bin borcu olan bir kişiyi değil öldürmek, başına bir kaza gelmemesi için gece gündüz yanından ayrılmaz, âdeta gölgesi olurdum. Bu yüzden, Timuçin Esin'in, Merve Polat'ı öldürebileceğine ihtimal vermiyordum. Ama diğer yandan, bu adamda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Timuçin'de birine beş yüz bin lira borç verecek göz yoktu. Bu yüzden, adamı biraz araştıracaktım.

Serdar ve Mustafa'yı odaya çağırdım. Timuçin Esin'le ilgili ne bulabiliyorlarsa önüme getirmelerini istedim. Ayrıca, Serdar'dan Timuçin'in Ankara'da birlikte olduğu kişilerin ad ve telefon numaralarını araştırmasını istedim.

Timuçin Esin'in Ankara'da olduğunu doğruladıktan birkaç gün sonra Serdar ve Mustafa bu cinayet soruşturmasında bakış açımızı değiştirebilecek yeni bilgiler getirdi. Timuçin Esin'in Çorlu'da yaşayan bir erkek kardeşi varmış. Gökben Esin. Adama ulaşmışlar. Gökben kardeşinden yana çok dertliymiş. Yıllardır konuşmuyorlarmış. Babaları inşaat işindeymiş. İnşaat işi derken, öyle mer-

divenaltı müteahhitlerden değilmiş. İhalelerle büyük siteler falan yapıyorlarmış. Babaları ölünce Timuçin mirastan payını alarak şirket ortaklığından ayrılmış. İşlerin başına Gökben geçmiş. Zaten, Timuçin'in işlerle hiçbir zaman ilgisi olmamış. Mirastan payını alınca ilk iş kendine bir bar açmış. Bara epeyce bir para akıtmış ama bir gece barda kavga çıkmış, kavgada biri vurularak ölünce bar kapatılmış. Timuçin bu sefer bir motosiklet bayisi açmış. Açmasıyla batması bir olmuş. Sonra borsaya merak salmış, bir aracı kuruluşa ortak olmuş. Bir çimento şirketin CEO'sundan şirketin Araplara satılacağı ve hisselerinin tavan yapacağı tüyosunu almış. Şirketin CEO'su da yüklü miktarda hisse senedi alınca, bizimki de elindeki bütün parayı bu hisse senetlerine yatırmış. Ülkenin ekonomik şartları kötüleşince ve ekonomik kriz kapıya dayanınca, Araplar çimento firmasını satın almaktan vazgeçmişler. Böylece şirketin borsada işlem gören hisse senetleri çakılmış. Bizimki elindeki hisse senetlerini elden çıkarıncaya kadar epeyce bir para kaybetmiş. Kısaca miras suyunu çekmiş.

Merve Polat'ın babası Trakya'nın en ünlü demir tüccarlarındanmış. Esin ailesi bütün demirleri Merve'nin babasından aldığı için ailecek de görüşüyorlarmış. Merve'nin annesi kanserden, babası da zehirlenerek ölmüş. Bir gece babası Fehmi Bey fenalaşarak hastaneye kaldırılmış, metil alkol zehirlenmesinden günlerce yoğun bakımda yatmış ama adamı kurtaramamışlar.

Demek ki, Timuçin bize yalan söylemişti. Yayınevi kurması için Merve'ye borç verdiği yalandı. Çünkü meteliğe kurşun atıyordu. Öyleyse, Merve, Timuçin'e bu parayı her ay niye veriyordu?

Bu sorumun cevabını bulmak için fazla beklememize gerek kalmadı. Merve Polat'ın çalıştığı yayınevinin muhasebecisinin bizi görmek istediğini söylediler. Orta

yaşlarının üzerinde, sarışın, ela gözlü güzel bir kadındı. Adı Ferhan. Merve'nin saklaması için kendisine zarf içinde bir mektup verdiğini söyleyerek, Merve ölünce ne yapacağını bilemediğini, en doğru şeyin zarfı polise teslim etmek olduğunu düşündüğünü anlattı. Zarfı çantasından çıkararak önümüze koydu. Zarfı açtım, içindeki katlanmış tek sayfalık mektubu çıkardım, okumaya başladım.

Bu mektubu okuduğunuz zaman ben ölmüş olacağım. Yaşadığım müddetçe sustuğum için bana aciz diyebilirsiniz. Haklısınız. Öyleyim. Timuçin'in babamı zehirlemesine, ölüm tehditleriyle benden sürekli para almasına sessiz kaldım. Çünkü korktum. Sonunda Çorlu'dan kaçarak İstanbul'a geldim. Kendime iş kurarak yeni bir hayata başladım. Ama o peşimi bırakmadı. Beni İstanbul'da buldu ve ölüm tehditleriyle para sızdırmaya yeniden başladı. Timuçin'in düzgün görüntüsünün altında son derece şiddete meyilli, dengesiz bir insan yatar. Babamın mirasının bana kalması için zavallı babacığımı zehirledikten sonra babam ölünce her şeyi pişkin pişkin anlatıp eğer polise gidersem beni öldüreceğini söyledi. Onu iyi tanıdığım için bu tehditlerinin boş olmadığını biliyordum, bu yüzden korktum ve bu sırrı kimseye söylemeyerek hem suça ortak olmuş oldum hem de vicdanımın altında ezildim. Kendimi hiç affetmedim. Ama bu çektiğim vicdan azabı zamanla bana cesaret verdi, Timuçin'in benden sürekli para sızdırmasına karşı geldim ve ona bir daha para vermeyeceğimi söyledim. İçime huzur gelmişti. Artık beni öldürse bile umrumda değildi. Bu mektubu yazarak intikamımı biraz olsun aldığım için kendimi ferah hissediyorum. Hakikat budur.

Merve Polat

Mektubu okumayı bitirdiğimde artık katilin Merve Polat'ın evinde ne aradığını biliyordum. Katil bu mektubu aramıştı. Bu yüzden, sadece evin çalışma odasını karıştırmıştı. Merve Polat'ı Bülent Toprak öldürmemişti. Adam cinayetle suçlanmayı gururuna yediremediği için intihar etmek istemişti. Merve Polat'ı Timuçin Esin öldürmüştü. Her ne kadar cinayet saatinde Ankara'da olduğunu kanıtlasa da tetikçi tutmuştu. Mustafa'ya, Timuçin Esin'i hemen almasını; Serdar'a da Çorlu Emniyeti'yle temasa geçerek, Merve Polat'ın babası Fehmi Polat'ın dosyasını savcılıktan izinle yeniden açmasını istedim. Sona yaklaştığımızı hissediyordum. Artık gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Timuçin Esin'i gözaltına aldık, sorgu odasında ilk seferdeki o jön havalarının yerinde yerler esiyordu. Şaşkındı, tedirgindi.

"Merve Polat cinayetinden seni tutukluyorum" dedim.

Oturduğu yerde şöyle bir sallandı, sonra biraz toparlanarak o jön havasına büründü.

"Beni tutuklayamazsınız, size cinayet saatinde Ankara'da olduğumu söyledim! Elinizde benim suçlu olduğumu kanıtlayan ne deliliniz var?" dedi alaylı bir gülümsemeyle.

"Cinayet saatinde Ankara'da olman suçsuz olduğunu göstermez. Ben şahit mahit aramıyorum."

"Çok saçma. Avukatımı istiyorum."

"Fehmi Polat dosyasını yeniden açıyoruz" deyince alaycı gülümsemesi yüzünde dondu.

Merve Polat'ın yazdığı mektubun fotokopisini önüne koydum.

"Oku bakalım."

"Nedir bu?"

"Senin ne haltlar karıştırdığını anlatan bir mektup."

Mektubu okurken gözlerinin derinliklerinde saklanan caniye bakıyordum. Bezgin ve umutsuz bir ifade yerleşti yüzüne.

"Bu bir şey kanıtlamaz. Her isteyen bir başkasına iftira atabilir. Bu mektuba dayanarak beni tutuklayamazsınız."

"Kâmil Özkan'ı nereden tanıyorsun?"

"O da kim?"

"Senin ilk kurbanın."

"Bütün faili meçhulleri bana mı yıkacaksınız?"

"Önce Fehmi Polat'ı sonra Kâmil Özkan'ı ve Merve Polat'ı kasten ve planlı öldürdüğüne dair öyle deliller bulacağım ki, sittin sene içeriden çıkamayacaksın."

Sonunda cinayetler bitmişti. Timuçin Esin'i ilk kurbanı Kâmil Özkan'la olan bağlantısını da ortaya çıkaracaktım. Woody Allen ve Agatha Christie bana yardım etmişti. Onlara minnettardım. Oya'ya da minnettardım. Cinayetleri çözmüştük. Yaşasın bipolar!

Kriminal laboratuvardan Merve Polat'ın raporu geldi. Raporda Merve Polat'ın hamile olduğu yazıyordu ki, zaten bunu tahmin ediyorduk. İşimize yarayacak bilgiyse, Merve Polat'ın cesedinin yanında kırılan su bardağının cam parçalarına bulaşmış kan grubu ile Merve Polat'ın kan grubunun uyuşmadığıydı. Bu kan Timuçin Esin'in kanıyla eşleşmese bile, Timuçin'in tuttuğu tetikçinin kanıyla mutlaka eşleşecekti. DNA testi işi bitirecekti. Eninde sonunda cinayetleri Timuçin'e itiraf ettireceğim için, tetikçinin kim olduğunu öğrenecektim. Agatha Christie romanındaki gibi yeni bir cinayet işlen-

meyecekti. Poirot'dan daha akıllı çıkmıştım. Poirot dört cinayete engel olamamıştı. Oysa ben iki cinayette katili enselemiş, işi bitirmiştim. Romanı yazılacak, filmi çekilecek adamdım.

Dereyi görmeden paçayı sıvamak böyle bir şeymiş!

3

ÜÇ NUMARA

Cinayet, akşam Feneryolu'nda Bağdat Caddesi'nin Bir Pareler Sokağı'nda bulunan Kısmet Apartmanı'nın otoparkında işlenmişti. Yine bir otopark cinayeti karşımıza çıkmıştı. Fakat bu seferki cinayet apartmanın arka bahçesindeki otoparkta işlenmişti. Çünkü Kısmet Apartmanı mahallede kentsel dönüşüme direnen birkaç apartmandan biri olduğu için alt katlarda otoparkı yoktu.

Maktul otomobilin sürücü koltuğunda tıpkı Kâmil Özkan gibi, kafası yana düşmüş vaziyetteydi. Tek fark, onu bu dünyadan ayıran şey kurşun yerine boğulmuş olmasıydı. Boğma teli kurbanın boynunda bırakılmıştı. Adamın gözleri yuvalarından fırlamış, dili köpek dili gibi dışarıya çıkmıştı. Zavallı son nefesini verirken çok acı çekmiş olmalıydı. Kötü bir ölümdü. Bu acılı ölümü hak edecek ne yapmıştı bu adam? Maktulün adı Atilla Şairoğlu, kırk yaşında, evli, Zonguldak doğumluydu.

Memurlardan biri, "Şurada bekleyen adam galiba katili görmüş amirim" dedi. "Kaçarken katil şu kâğıdı da yere atmış" diyerek bana üzerinde "3 numara" yazan kâğıdı gösterdi.

Neydi şimdi bu?

Katil elini kolunu sallayarak dışarıda mı dolaşıyordu, biz suçsuz insanları mı içeri tıkıyorduk? Yoksa Timuçin Esin'in tetikçisi, patronu gözaltına alınınca hemen üçüncü cinayeti işleyerek sözüm ona seri katilin cinayetlerine

devam ettiğini mi göstermeye çalışıyordu? Timuçin'in suçsuz olduğunu sanmamızı sağlayarak aklınca, patronunu kurtaracaktı. Böyle mi olmuştu?

Ceyhun Hocam cinayetin hemen hemen görgü şahidi komşunun polise haber verdiği saatte gerçekleştiğini söyledi. Kurbanın karısıyla konuşmak için apartmana doğru giderken arkamdan gelerek, "Galip derbi yaklaşıyor, bilet bulabilecek misin?" dedi.

Şimdi, "Yok hocam bulamayacağım" desem, aramıza hiç yoktan bir soğukluk girecekti. Adam bileti kimseden istememiş, benim bulabileceğime inanmış ki, benden rica etmişti. Onun güvenini sarsmak da istemiyordum ama bu bileti nasıl bulacağımı da bilmiyordum.

"Araştırıyorum hocam" dedim.

"Lütfen Galip, mutlu et beni."

"Hocam sen bileti internetten filan alamıyor musun?"

"Biletler maçtan bir hafta önce satışa çıkıyor. Çıktığı anda da tükeniyor. Zaten kombine harici çok az yer var statta."

"Anladım hocam. Elimden geleni yapacağım."

Maktulün dairesine çıktım. Atilla Şairoğlu'nun karısı, kocasından çok daha büyüktü ya da büyük gösteriyordu. Çok iri ve enli bir kadındı. Kadınla aynı boydaydık. Kısa siyah saçları, kalın gözlükleri, geniş bir yüzü vardı. Sevimliydi ama çok da değil. Elleri büyük ve damarlıydı. Etek giymişti. Bacakları kalındı. Adı Zerrin. Salona geçip oturduk. Atilla bir yazar adayıymış. Yıllarca bankalarda çalıştıktan sonra bir gün çok bunalıp istifa etmiş, roman yazmaya başlamış. Bu konuda çok yetenekliymiş. Son bir yıldır çok ses getirecek, çok satacak bir roman üzerinde çalışıyormuş.

"Kocanızın bir düşmanı var mıydı?" dedim.

"Yoktu, Atilla çevresinde çok sevilen, iyi kalpli, yar-

dımsever, romanından başka bir şey düşünmeyen bir insandı. Kim onu öldürmek isteyebilir, anlayamıyorum?" dedi gözyaşları içinde.

Ben anlıyordum ve cinayetin nedenini iyi biliyordum. Katilin Atilla'yı ne maksatla öldürdüğünü bildiğim için bu acılı kadına daha fazla soru sormayı gerekli görmedim.

"Eşinizin bilgisayarını incelemek için almamız gerekiyor."

Başını evet anlamında salladı.

Olay Yeri İnceleme elemanı dizüstü bilgisayarı büyük bir torbanın içine yerleştirdi.

Başsağlığı dileyip yanından kalkarken, "Atilla'nın çok yakın bir arkadaşı var. Erdal. Dilerseniz onunla da görüşebilirsiniz?" dedi. Erdal'ın numarasını verdi. Erdal, Atilla'nın çocukluk arkadaşıymış. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezmiş. Erdal da Atilla gibi roman yazıyormuş.

Kadının yanından ayrıldıktan sonra apartmanda Serdar ile Mustafa yanıma geldiler. Görgü şahidi komşu otomobiliyle otoparka girmek için raylı demir kapının açılmasını beklerken, parktan kapüşonlu birinin koşarak çıktığını görmüş. Hırsız zannederek arkasından bağırmış. Otoparka girince Atilla'nın Honda'sının kapısının açık olduğunu fark etmiş. Yanına gidince bu manzarayla karşılaşmış.

"Katilin yüzünü görmemiş mi?"

"Görememiş. Katil yüzünü saklamış."

"Tipi nasılmış?"

"Uzun boylu ve zayıfmış."

"Civardaki bütün güvenlik kameralarına bakın Serdar. Bulun şu herifi bana."

Ertesi gün iki numaralı cinayetin faali Timuçin Esin'i yeniden sorguya aldık. Atilla Şairoğlu cinayetini onun tetikçisinin işlediğini bildiğimizi, başının daha büyük belaya girdiğini söylememize rağmen cinayeti itiraf etme adına ağzından tek kelime alamadık. Elimizde onu Kâmil Özkan ve Merve Polat cinayetleriyle ilişkilendirecek birinci derece deliller olmadığını biliyordu. Bu yüzden de ağzından tek kelime çıkmıyordu. Onun suçlu olduğunu kanıtlamamızın tek çaresi, tetikçisini yakalamaktı. Merve Polat'ın Timuçin Esin hakkındaki mektubu elbette önemliydi ama ikinci derece delil özelliğinin ötesine geçemiyordu. Timuçin Esin'in Merve Polat öldürüldüğünde Ankara'da oluşu işimizi çok zorlaştırıyordu. Şimdiyse, bir tetikçisinin olduğuna dair ilk defa somut bir kanıt yakalamıştık. Bu arada, Çorlu Emniyeti'yle yazışmalar sonucunda Merve Polat'ın babası Fehmi Polat'ın dosyasını savcılıktan izin alarak yeniden açmıştık. Hiç değilse cinayet davaları sonuçlanıncaya kadar Timuçin'i gözaltında tutabilecektik. Timuçin Esin için ek gözaltı süresi talep ettik. Timuçin'in, Atilla Şairoğlu'nu tanıyıp tanımadığı hakkında bir ipucu yakalamak için Atilla'nın çocukluk arkadaş Erdal Akay'ın evine gittim.

Erdal Akay, Marmara Üniversitesi Göztepe kampüsünün tam karşı sokağındaki bir apartmanda oturuyordu. Geleceğimizi söylediğimiz için evdeydi. Beni salona buyur etti. Salonun ortasında kocaman bir çalışma masası, masanın arkasındaki duvara yaslanmış, içi tıka basa kitap dolu bir kütüphane vardı.

Erdal Akay orta boylu, biraz göbekli, kırlaşmış saç ve sakallı bir adamdı. İfadesinde ve hareketlerinde bir sanatçının zarifliği ve hassaslığı yoktu. Sıradan bir adamdı işte. Kötü haber, Atilla'nın eşi Zerrin tarafından bizden önce ulaşmıştı.

"Arkadaşın Atilla'nın bir düşmanı var mıydı?" dedim.

"Ne düşmanı, herkes Atilla'yı çok severdi."

"Adın bana bir yerden çok tanıdık geliyor."

"Öyle mi?"

"Atilla sana Timuçin Esin diye birinden hiç bahsetti mi?"

"Bahsetmedi."

"İyi düşün."

"Bahsetmediğine eminim."

"Kâmil Özkan ve Merve Polat'ı tanıyor musun?"

"Tanımıyorum. Onlar kim?"

"Atilla'yı öldüren katilin diğer kurbanları."

"Öyle mi! Bilmiyordum."

"Atilla ses getirecek bir roman üzerinde çalışıyormuş, doğru mu?"

"Doğru. Hatta, o romanı okudum bile. Atilla romanın sahnelerini yazdıkça bana gönderir, ben de okuyarak eleştirirdim. O da benim yazdıklarımı aynı titizlikle okur, yapıcı eleştirilerde bulunurdu."

Derin bir iç geçirdi. Yüzü kederlendi, kaşları yana düşerek mutsuz bir ifade takındı. "Hem iyi bir arkadaşı hem de iyi bir eleştirmeni kaybettim."

Bir şey demedim. Başımı sallayarak söylediklerine katıldığımı belli ettim.

"Dün akşam saat sekiz gibi neredeydin?"

"Ben şüpheli miyim?"

"Bu soruya hep aynı soruyla cevap verilmesine nasıl kıl olduğumu bilemezsin birader. Dün akşam neredeydin?"

"Kadıköy'de Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde bir edebiyat söyleşisini dinlemeye gittim."

"Saat kaçta?"

"Yedide başladı, üç saat sürdü. On gibi çıktım."

"Seni doğrulayacak kimse var mı?"

"Var tabii. İki arkadaşımla birlikte gittik."

"Arkadaşlarının ad ve telefonlarını alayım."

Bilgileri aldıktan sonra kalktım. Kapıda beni geçirirken, "İşaret parmağın sarılıyken yazmak zor olmuyor mu? Bilgisayarla mı yoksa elle mi yazıyorsun?" dedim.

"Olmaz mı! Oluyor tabii. Bilgisayarla yazıyorum. Mümkün mertebe orta parmağımla tuşlara basmaya çalışıyorum. Bazen unutup basıyorum, acıyı anlatamam size."

"Ne oldu parmağına?"

"Kestim."

"Geçmiş olsun."

"Sağ olun."

Emniyet'e dönüp rutin işlerle uğraşırken telefonum çaldı. Mor Yayınları'ndan Şule Hanım arıyordu.

"Merhaba Şule Hanım."

"Merhaba Galip Bey."

Karşılıklı hatır sormalardan sonra, "Bana bir dosya göndermişsiniz, bu dosyayı nereden buldunuz?" dedi.

"Merve Polat'ın evindeki çalışma masasında duruyordu. Ben de dosyanın yazarının emeklerinin heba olmaması için size gönderdim."

"Çok ilginç!"

"İlginç olan nedir?"

"Bu dosyanın Merve'de olması."

"Neden?"

"Çünkü Merve asla eve dosya götürmezdi."

"Bunu götürmüş ki, masasında duruyordu."

"Galip Bey, eğer bu dosyayı Merve yayınevinden almış olsaydı, dosya önce muhaberata gider, bir dosya numarası alır, sisteme giriş yapıldıktan sonra benim önüme gelirdi. Kayıtlarımızı defalarca kontrol ettim, bu roman dosyasına rastlamadım."

"Merve Hanım sizin haberiniz yokken dosyayı kayıt yaptırmadan almış olamaz mı?"

"Olamaz. Çünkü bu şekilde bir uygulama yayınevimizin kurallarına aykırı. Merve bu kurallara çok dikkat ederdi. Kaldı ki, Merve'nin öldürülmeden bir gün önce yayınevinden çıkarken elinde dosya filan yoktu."

"Çantasına koymuştur."

"İmkânsız. Merve büyük çanta taşımayı sevmediği için hep el kadar ufak cüzdan kullanırdı."

Telefonu kapatır kapatmaz yeniden çalmaya başladı. Bilgi Teknolojileri Büro'dan çağırıyorlardı. Atladığım gibi otomobile doğru Vatan Emniyet'e gittim. Bilgi Teknolojileri Büro'ya çıktım. Çocuklar Atilla Şairoğlu'nun bütün dosyalarını açmışlardı. Mail adresinin şifresini kırmışlardı. Boş bir masaya oturarak bilgisayarı önüme çektim. Keşke Serdar'ı da çağırsaydım. Şimdi bu bilgisayarda ne arayacaktım, neye bakacaktım. Masa üstünde bir sürü klasör vardı. Roman dosyaları adlı klasörü tıklayarak açtım. Karşıma bir sürü roman dosyası çıktı. Hepsine göz attım ama ne aradığımı bilmediğim için bir şey bulamadım. Maillere girdim. Atilla Şairoğlu sık sık Erdal Akay'la mailleşmişti. Maillerin çoğunu roman taslakları, eleştiriler, öneriler oluşturuyordu. Öylece rastgele maillere bakarken, Erdal Akay'ın Atilla Şairoğlu'na gönderdiği bir maildeki dosyanın kapağı dikkatimi çekti. *Gecenin Nefesi*, Erdal Akay.

Atilla Şairoğlu bu dosyayı okumuş, eleştirmiş, önerilerde bulunmuştu. Erdal Akay'ın *Gecenin Nefesi* adlı roman dosyasının, Merve Polat'ın evindeki çalışma masasının üzerinde duran dosya olduğunu hatırlamam uzun sürmedi.

Erdal Akay'ı hemen evinden aldık. Erdal beni karşısında görünce çok şaşırdı, "Size bütün bildiklerimi anlatmıştım. Beni niye buraya getirdiniz?" dedi.

"Küçük bir ayrıntıyı anlatmayı unutmuşsun: Cinayeti işlediğini" dedim gülümseyerek.

"Çocukluk arkadaşımı niye öldüreyim?"

"Öldürmediğini biliyorum."

"Eee, niye beni getirdiniz öyleyse?"

"Seni, Merve Polat'ı öldürdüğün için gözaltına aldık. Merve Polat'ı nereden tanıyorsun?"

"Ne Merve Polat'ı! Ben öyle birini tanımıyorum."

Tokat.

"Merve Polat'ı tanıdığını biliyorum. Evinde senin dosyanı bulduk."

"Tamam. Tanıyorum. O dosyayı okuması için götürdüm."

"Sana onu tanıyıp tanımadığını sorduğumda niye tanımadığını söyledin?"

"Korktum."

"Neden korktun?"

"Başımın belaya girmesinden."

"Şimdi daha çok girdi. Nereden tanıyorsun Merve Polat'ı?"

"Ben tanımıyordum. Atilla tanıyormuş. Romanımı okuması için konuşmuş kadınla. Ben de gittim, dosyamı verdim. Hepsi bu."

"Dosyayı niye yayınevine değil de evine götürdün?"

"Merve Polat evine getirmemi söylemiş. Ben de öyle yaptım. Merve Polat'ın dosyayı ona götürdüğüm gece öldürüldüğünü Atilla'dan duyunca, suç benim üzerime kalır diye korktum. "

"Dosyayı saat kaçta götürdün?"

"Gece on buçuk gibiydi."

"Ne kadar kaldın orada?"

"Beş dakika. Sonra çıktım."

"Öyleyse senden biraz kan almamıza izin verirsin, değil mi?"

"Ne kanı?"

"Çok yakında anlarsın."

Akşam eve geldiğimde Oya'nın elinde bir film vardı. *Trendeki Yabancılar.* Hitchcock filmiymiş.

"Yine mi film seyredeceğiz, Oya bana niye eziyet ediyorsun, bundan zevk mi alıyorsun?"

"Cinayetleri çözmende yardımcı oluyorum. Ben olmasam bu cinayetlerin altından nasıl kalkardınız acaba o çok bilmiş Serdar'la?

"Allah Allah! Bunca yıldır katilleri yakalarken hep sen mi vardın yanımda!"

"Kabul et, ben olunca işler daha hızlı yürüyor."

"O film yine bizim cinayetle mi ilgili?"

"Tabii ki sizin cinayetle ilgili, bu film benim de aklıma sonradan geldi. Aslında, film Patricia Highsmith'in romanından uyarlama. Ama sen şimdi kitabı hayatta okumazsın, bari filmi izle. Filmden sonra bakış açınızı değiştirebilirsiniz."

"Değiştirmemize gerek kalmadı. Biz katili yakaladık. Filmi izlemesem de olur."

"Bence izle."

Yemek yedikten sonra Oya filmi DVD'ye koydu, geçtik karşısına başladık izlemeye.

Film bittikten sonra Oya, "Eee, ne düşünüyorsun?" dedi merakla.

"Hiçbir şey düşünmüyorum" diyerek yattım.

Erdal Akay'dan alınan kan örneği, Merve Polat'ın evinde cam parçasına bulaşan kandaki DNA'yla eşleşti. Merve Polat'ı Erdal Akay'ın öldürdüğünü kanıtlamıştık. Erdal Akay'ı sorguya çektik ve kan delilini önüne koymamıza rağmen susma hakkını kullandı ve avukatı olmadan konuşmayacağını söyledi. Erdal Akay'ın Merve Polat'ı öldürmesinin tek mantıklı sebebi; asıl hedefi olan arkadaşı Atilla Şairoğlu'nu öldürdüğünde cinayetlerin bir seri katil tarafından işlendiği izlenimi yaratmaktı. Bu yüzden cesetlerin yanına bıraktığı küçük kâğıtlara 1 numara, 2 numara, 3 numara yazdı. Polisi yanıltacak, şüpheleri üzerine çekmeyecekti. Merve Polat'ı, Erdal Akay öldürüp cesedinin yanına "2 numara" yazdığı için diğer iki cinayetten de ister kendi işlesin, ister başkasına işletsin, o sorumluydu. Kâmil Özkan'ı onun öldürüp öldürmediğini bilmiyordum. Cinayeti tıpkı Atilla Şairoğlu'nda olduğu gibi tetikçisi işlemiş olabilirdi. Timuçin Esin temize çıkmıştı. Buraya kadar Poirot ya da Woody Allen'la aynı gidiyorduk. Ancak şöyle de bir gerçek aklımı kurcalıyordu: Cinayetlerde Kâmil Özkan tabancayla, Merve Polat bıçakla, Atilla Şairoğlu'ysa telle boğularak öldürülmüştü. Madem, cinayetlere seri katil süsü vermek istedi, üç kurbanı da aynı cinayet aletiyle niye öldürmedi? Örneğin Kâmil Özkan'ı öldürdüğü tabancayla Merve Polat'ı ve Atilla Şairoğlu'nu öldürdüğünde polisin cinayetlerde aynı silahı kullanıldığını tespit etmesi kısa zaman alırdı. Bu biçimde hayali bir seri katil yaratmak kurbanların yanına bırakılan notlardan daha etkili olurdu. Ama böyle yapılmamıştı. Üç kurban, üç farklı biçimde öldürülmüştü. Bu kuşkumun şöyle bir açıklaması olabilirdi: Merve Polat'ı tabancayla öldürürlerse apartmanda çok ses çıkabilirdi. Bu da katilin kaçışını zorlaştırırdı. Biri

katili görebilirdi. Bıçak en sessiz yöntemdi. Oysa, Kâmil Özkan apartmanın eksi ikideki otoparkında öldürülmüştü. Üstelik apartmandaki çoğu daire de boştu. Bu yüzden katil tabanca kullanmakta sakınca görmedi. Ama Atilla Şairoğlu cinayetinde niye bıçak yerine tel kullandılar. Adamı niye Merve Polat gibi bıçakla öldürmediler? Bugün işlenen kaç cinayette boğma teli kullanılıyor ki? Bunun da şöyle bir açıklaması olabilirdi: İlk iki cinayeti Erdal Akay işlediği için tabanca ve bıçak kullanmıştı. Ama üçüncü cinayeti kendisi yerine bir tetikçiye işlettiği için, Atilla Şairoğu telle boğularak öldürülmüştü. Çünkü telle boğarak öldürmek bu tetikçinin kullandığı öldürme yöntemi olabilirdi. Ama bugün bu riskli ve zor yöntemi hangi tetikçi kullanırdı ki? Bence hiçbiri.

Kafama takılan başka bir şey daha vardı. Kurbanların ölümlerini isteyecek, onların ölümlerinden çıkar sağlayacak üç kişi cinayet saatinde farklı yerlerde olduklarını ispatlıyorlardı.

Serdar ve Mustafa'yı odaya çağırdım.

"Sanırım bakış açımızı değiştirmemiz gerekiyor."

Serdar ve Mustafa birbirlerine baktılar.

"Yani demek istiyorum ki, Poirot ve Woody Allen'ın peşinden gidersek duvara toslayacağız."

"Dinleyin beni. Eğer bu üç kurbanı da Erdal Akay öldürdüyse, Kâmil Özkan ve Merve Polat'ı nereden tanıyordu? Bence, üç kişiyi Erdal Akay öldürmedi. O sadece Merve Polat'ı öldürdü. Atilla Şairoğlu'nu Fırat Özkan öldürdü. Kâmil Özkan'ı da Timuçin Esin öldürdü."

"Abi bunu nereden çıkardın?" dedi Serdar.

"*Trendeki Yabancılar.*"

"*Trendeki Yabancılar* mı?" dedi Mustafa, Serdar'a şaşkın gözlerle bakarken.

"Evet, *Trendeki Yabancılar.* Yaklaşın şöyle" diyerek masaya doğru eğildim. "Size filmi anlatacağım."

Kısaca filmi anlattıktan sonra, "Atilla Şairoğlu'nu kesin Fırat Özkan öldürdü. Çünkü kurbanın boğulmasına neden olan boynundaki telin meydana getirdiği izlerin aynısını hatırlayın, Fırat'ın karısının boynunda da görmüştük. Birini boğma Fırat'a uygun bir hareket. Merve Polat'ı da Erdal Akay'ın öldürdüğünü kan örneğinden zaten kanıtlamıştık. Geriye Kâmil Özkan kalıyor, onu da Timuçin Esin öldürdü. Tabanca kullanmak suretiyle elini kana bulamadan cinayet işlemek tam da Timuçin'e göre bir hareket."

Kendimi, oturduğu yerde, gri hücrelerini kullanarak cinayet çözen Hercule Poirot gibi görmeye başlamıştım.

"Abi bunlar sadece senin teorilerin. Elimizde bu üçünün birbirini tanıdığına dair delil filan yok ki! Birbirlerini tanıdıklarını nasıl ispatlayacağız?" dedi Serdar.

"Peşlerine adam takarsak fark edebilirler ve görüşecekleri varsa da görüşmezler. Telefonlarını dinleyeceğiz. Savcılıktan gerekli izinleri alalım ve hemen dinlemeye başlayalım. Bu arada, Erdal Akay'ı da üçlü ittifakı itirafa zorlamaya devam edelim."

"Timuçin Esin'i ne yapacağız, ek gözaltı süresi isteyecek miyiz?"

"Oğlum beni kıçınızdan mı dinliyorsunuz. Az önce size bunların telefon kayıtlarına bakacağız demedim mi? Timuçin Esin'i gözaltına alırsak sadece Fırat'ı mı dinleyeceğiz?"

"Doğru. Bizdeki de laf işte" dedi Serdar.

"Yeni bir reklam firması kurmayı düşünüyorlarmış. O gece işin ayrıntılarını görüşmek için toplanmışlar. Toplantıdan sonra da içmeye gitmişler. Timuçin hep onlarlaymış."

Erdal Akay'ı Merve Polat cinayetinden savcılığa postaladık. Elimizde kan örneği olduğu için itiraf etmesine gerek yoktu. Erdal Akay tutuklandı.

Merve Polat'ın babası Fehmi Polat'ın cinayetinde birinci derece deliller olmadığı için Timuçin Esin'i serbest bıraktık. Sonraki bir ay boyunca telefonlarını teknik takibe aldık ama ne Fırat Özkan ne de Timuçin Esin birbirleriyle konuştu. Eski telefon konuşmalarının dökümlerini inceledik, ne yazık ki birbirleriyle hiç konuşmamışlar. Bu üçünün birbirlerini nereden tanıdıklarına dair yaptığımız araştırmalar sonuçsuz kaldı. Teorimin doğru olduğu biliyordum ama gel gör ki bir türlü kanıtlayamıyordum. Aylarca delil adına hiçbir şey bulamadık. Erdal Akay yalnızca Merve Polat cinayetinden hüküm giydi. Onu Kâmil Özkan ve Atilla Şairoğlu cinayetleriyle ilişkilendiremedik.

Bir ay sonra odamda çalışırken telefon çaldı. Arayan gazeteci arkadaşım Çetin'di.

"N'aber Çetin?"

"İyilik Galip'ciğim. Nasıl gidiyor cinayetler?"

"İyi gidiyor, millet öldürüyor, biz yakalıyoruz, bazen de yakalayamıyoruz. Yeni iki cinayeti faali meçhul bıraktım."

"Üzülme, yakalarsın. Bak ne diyeceğim sana, senle uzun zamandır Fener'in maçlarına gitmiyoruz. Bu hafta şampiyonluk düğümünü çözecek Cim Bom derbisine gelir misin?"

"Gelmez miyim? Kaç tane bilet var?"

"Bilet yok. İki kişilik kombine var. Diğer kombinenin sahibi arkadaşım yurtdışında olduğu için gelemeyecek. Benim de aklıma sen geldin. Ne diyorsun?"

"Bizim Adli Tabip Ceyhun hoca var. Adam haftalardır bu maça gitmek için benden bilet bulmamı rica ediyor. Şimdi benim maça gittiğimi duyarsa adama çok ayıp olur. Ne yapacağız, bilemedim."

"Ya boş ver. Nereden haberi olacak. Bulamadım dersin."

"Yok ya olmaz. Çok ayıp olur adama. Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Et tabii."

"Benim yerime Ceyhun Hoca gelebilir mi?"

"Galip bu kadar düşünceli olma dostum. Boş ver ya! Gel işte beraber gidelim. Maçtan sonra bira, kokoreç, midye filan, sen seversin, ha?"

"Adam bu maça gitmeyi çok istiyor. Biz yine kafaları çekeriz ama sence sakıncası yoksa maça Ceyhun Hoca gelsin."

"Ulan, böyle söyleyeceğini bilseydim, başka arkadaşıma teklif ederdim. İyi bari, gelsin."

"Sağ ol dostum. Ceyhun Hoca çok iyi bir insandır."

"Bana bak, geveze meveze değildir, değil mi?"

"Yok yok. Çok seveceksin."

"Telefonumu ver, arasın beni."

"Eyvallah dostum."

"Bari çıkışa gel de, Kadıköy'de birahaneye gidelim."

"....."

"Galip. Alo, alo?"

"....."

"Galip orada mısın?"

"Ben geri zekânın önde gideniymişim" diye mırıldandım.

"Kendi kendine ne konuşuyorsun?"

"Bir şey düşünüyordum. Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Başka birini daha mı kakalayacaksın?"

"Sen kongre üyesiydin, değil mi?"

"Evet."

"Sana üç tane isim versem, bu kişilerin kombineleri

olup olmadığını ve mümkünse koltuk numaralarını da öğrenebilir misin?"

"Hayırdır?"

"Anlatırım sonra, öğrenebilir misin, gerçekten çok önemli. Eğer tahmin ettiğim gibiyse, faili meçhul kalmaya aday cinayetlerin çözümüne yardımcı olmuş olacaksın."

"Vayyy! Tamam kardeşim. Adları ver?"

İsimleri söyledim.

Telefonu kapattıktan sonra keyifle sigaramı yaktım.

Cumartesi akşamı Serdar ve Mustafa'yla Ülker Stadyumu'na geldik. Ortalık mahşer alanından farksızdı. Caddelerden, sokaklardan her yerden sarı lacivert formalı insan seli akıyordu. Fenerbahçe marşı bangır bangır çalıyordu. Stadın içinden gelen tezahürat ortalığı inletiyordu. Bu gece Fener galip gelirse şampiyon olacaktı. Çok büyük ve heyecanlı bir maç bizleri bekliyordu. Kapıdaki güvenliğe özel görevli kartlarımızı göstererek turnikelerden içeri girdik. İçeride bizi stadın güvenlik müdürü karşıladı. Grup hâlinde bekleyen güvenlik görevlilerine bir şeyler söyledi. Hep birlikte tribüne çıktık. Maçın başlamasına dakikalar kaldığı için tribünler tıka basa doluydu. Bütün tribünler sarı lacivert bayraklarla donatılmıştı. Karşı tribünde güzel bir koreografi gerçekleşiyordu. Seyirciler Fener'in sahaya çıkmasını bekliyor, tezahüratlarla, marşlarla stadı inletiyordu. Çetin'den aldığım bilgiye göre, aradığımız elemanların yerleri Üst Maraton'da E sırasının yirmi beşinci sırasındaydı. Koltukları görebilecek bir pozisyona yerleştik. Önce Fırat'ı, sonra da Timuçin'i gördüm. Bu maçı kaçırmayacaklarını biliyordum. Birbirlerini tanımıyormuş gibi hiç konuşmuyorlardı. Aralarındaki bir koltuk boştu. Eh, o

koltuğun sahibi de şu anda hapisteydi. Hoş, elemanlar bu akşam maça gelmeseydiler bile, kombine biletlerinin koltuk numaralarını bildiğimiz için yine onları gözaltına alabilirdik. Ama bu şekilde onları yakalamak daha güzel olacaktı. Mustafa ve Serdar sıranın diğer tarafını kapattılar. Beni ilk gören Fırat oldu. Gözleri yuvalarından çıktı. Arkadaşının hâlini fark eden Timuçin de bizim tarafa bakınca göz göze geldik. Başımla selam verdim yüzü boka dönmüş jöne. Kaşla göz arasında diğer taraftan kaçmaya yeltendiler ve Mustafa ile Serdar'ın kucağına düştüler. Türkiye'deki futbol aşkı sayesinde cinayeti çözmüştük.

Söylemiştim, faili meçhul bırakmam!

CAN SIKINTISI

1

O cuma gününü hiç unutmayacağım. Şu uğursuz on üç sayısının yine bir cuma gününe denk gelmesi ne rastlantıydı ama. Kara Cuma!

O sabah da, tıpkı diğer sabahlar gibi işe gitmek için saat altı otuzda kalktım. Tuvalet, duş, hafif bir kahvaltı, beyaz gömlek, kravat, takım elbise, parfüm, pardösü... evden çıktım. Hava soğuk. Kasvetli bir kış sabahı. Serviste hafif bir uykunun ardından bankanın Ümraniye'deki merkezine vardık.

Her zamanki gibi turnikeden geçmek için kartımı okuttum, güvenlikçilerle selamlaştım; her zamanki gibi asansörde bir yığın çalışanla birlikte çeşit çeşit ve keskin parfüm kokularına maruz kalarak altıncı kata tırmandık; her zamanki gibi masama geçerek bilgisayarımı açtım ama her zamanki gibi işe başlayamadım. Tüm mesai arkadaşlarım masalarına oturunca Alp Müdür üzgün bir ifadeyle odasından çıkarak aramıza sokuldu ve şu cümleleri kurdu:

"Arkadaşlar, söylentiler haftalardır dolaştığı için kötü senaryoya kendinizi hazırladığınızı tahmin ediyorum. Biliyorsunuz, ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik kriz yüzünden bankamız tasarrufa gitme durumunda kalmıştır. Diğer müdürlüklerde olduğu gibi, bizim Muhasebe bölümünden de on dört arkadaşımızla bugün yollarımızı ayıracağız. Bütün haklarınızın verileceğinden emin olabilirsiniz, şimdi masalarınızdan kalkmayın, telefonu çalan, odama gelsin" diyerek odasına kaçtı. Odasının

dört bir yanı cam olduğu için akvaryumdaki balık gibi her hareketini izleyebiliyorduk. Masasına oturdu, eline bir kâğıt aldı. Aha! Atılacakların listesi. Yanımdaki masada oturan Necip'le göz göze geldik. İri bir çocuktu. Çalışkandı. Gözlüklerinin ardındaki gözleri öfkeyle bakıyordu. "Daha üç yıl ev kredisi borcum var" diye mırıldandı. Başımı kaldırıp diğer arkadaşlara baktım. Hepsi masasına hapsolmuş, dünyayla ilişkilerini kesmişlerdi. Her sabah kıyasıya tartıştığımız Fener, Cimbom, Kartal kimsenin umrunda değildi. Müdür telefona sarıldı ve bir numara tuşladı. Uzaklarda birinin telefonu zırlamaya başladı. Ahmet yerinden kalktı; hayallerini, terfi umutlarını masasında bırakarak giyotin sehpasına giden bir mahkûm gibi ağır adımlarla müdürün odasına girdi. Karşısına oturdu. Müdür üzgün bir ifadeyle bir şeyler anlattı. Görüşme yalnızca birkaç dakika sürdü. Ahmet kalktı, müdür elini uzattı, Ahmet uzatmadı, odadan çıktı. Kapıyı sertçe kapattı. Masasına oturdu. Başını ellerinin arasına alarak öylece durdu.

Bu yaştan sonra işsiz kalırsam ne halt edeceğimi bilmiyordum! Kırk beş yaşındaydım ve bu yaş beni dinozor sınıfına sokuyordu. Dinozorlara kimse kolayından iş vermezdi. Çünkü dinozorlar aksi, geçimsiz, kendini beğenmiş olurdu ve dinozorları beslemek masraflıydı. Bu yaşa kadar Türkiye'nin en büyük bankasının muhasebe departmanında mutlu, mesut bir şekilde yirmi yılımı doldurmuştum. On yıl daha çalışmayı düşünüyordum. Birkaç yıl sonra müdür olmanın hayallerini bile kuruyordum. Şu Alp denilen müdür bozuntusundan daha iyi becerebileceğimi biliyordum bu işi. Ama şimdi kıçımıza tekmeyi yemek üzereydik. Telefon sesiyle irkildim. Ses yine uzaklarda zırladı. Gürcan kalktı, odaya girdi. Gürcan'ın iki çocuğu vardı. Bildiğim kadarıyla evi kiraydı ve eşi de çalışmıyordu.

Ben diğer arkadaşlara göre daha şanslıydım. Evli değildim. Çocuk yoktu. Kira yoktu. Kısaca fazla masraf yoktu. Yine de işten atılmak istemiyordum. Hem ayrıca, beni çıkarmak işlerine gelmezdi. Sonuçta bölümdeki en kıdemli personelden biriydim. Departmanın bütün girdisi çıktısı benden sorulurdu. Bana ödeyecekleri tazminat tutarı az değildi. Bu yüksek tutarı ödemeye razı olacaklarını hiç zannetmiyordum.

Gürcan odadan çıkınca müdür telefonu kaldırdı, ellerimi yumruk yaptım, bir numara tuşladı, Necip'in telefonu ötmeye başlayınca çalan bir çanın yanındaymış gibi irkildim.

Annemle ayrı evlerde oturmamıza rağmen şimdi işsiz kalırsam, her şeyi bırakıp bana saracaktı. Sabahtan akşama kadar büroda olduğum için baskılarından, kaprislerinden, annelik faşistliğinden kendimi koruyabiliyordum ama evde oturmaya başlarsam kısa sürede beni bunaltmaya başlayacaktı.

Birkaç dakika sonra Necip odadan çıkıp masasına geldi. Sandalyesine çuval gibi çöktü. Ellerini yüzüne kapadı. Öylece durdu. İçeride müdürün arkadaşlara ne söylediğini bilmiyordum ama yaraya merhem olmadığı çok belliydi. Müdür telefonu kaldırdı, yine kendimi sıktım, numaraları tuşladı, soğuk terler döktüm, Ozan'ın telefonu çalmaya başladı. Ozan'ın daha yeni ikizleri dünyaya gelmişti. Ulan, vicdansız şerefsizler, bari yeni bebeği olanları işten çıkarmayın orospu çocukları! Ozan odaya doğru başı eğik giderken, bacaklarının dermanı kesildiği için az kalsın yere kapaklanıyordu. İçim bir kötü oldu ama diğer yandan da, geriye on kişi kaldığını düşünerek biraz daha rahatladım. Bu devirde her koyun kendi bacağından asılıyordu.

Eğer işten çıkarılırsam, o işsiz güçsüz geçirdiğim

zamanlarda başıma bela olan can sıkıntısının yeniden yakama yapışacağını adım gibi biliyordum. Bugüne kadar hem düzenli olarak aldığım ilaçlar hem de işlerin yoğunluğundan can sıkıntısıyla başa çıkabiliyordum ama şimdi, işsiz güçsüz kalıp evde oturmaya başlayınca yine bana musallat olacağından korkuyordum. Yıllar önce işsizken gittiğim psikiyatrla konuşmalarımız dün gibi aklımdaydı.

"Sürekli canım sıkılıyor doktor. Can sıkıntısı bende kronikleşmeye başladı."

"Niye seni meşgul edecek bir uğraş bulmayı denemiyorsun?"

"Tek yaptığım bu zaten."

"Mesela?"

"Osmanlıca kursuna yazıldım. Ama birkaç ay sonra sıkıldım, bıraktım. Çok yorucuydu. Kafam kaldırmadı."

"Haklısın. Bütün gün çalıştığın için çok yoruluyorsun, bence daha hafif bir şeyler yapmayı denemelisin."

"Ben işsizim doktor."

"Seni mutlu edecek şeyler keşfetmelisin. Mesela sinemaya ne dersin, tiyatro filan, haftada en az iki kere?"

"Tiyatro beni çok sıkıyor. Filmlerde de aynı şey oluyor. Filmin sonuna kadar izlemeye tahammül edemiyorum. İki saat dayanamıyorum. Arada çıkıyorum."

"Kitap oku."

"Nefret ediyorum."

"Yap-boz yap, bilmece çöz."

"Kafam kaldırmıyor."

"Bir yardım derneğine filan katıl."

"Uğraşamam."

"Kendini ibadete ver, namaz kıl."

"Ateistim."

"Bir kedi al eve."

"Koltukları tırmalar."

"Köpek al, arkadaş olur sana."

"Kakasıyla, çişiyle, zırt vırt sokağa çıkarılmasıyla uğraşamam."

"Öyleyse, sahilde yürüyüş yap. Temiz hava al. Hafta sonları şehir dışına çık. Yeni yerler gör."

"Üşeniyorum."

"İş arıyor musun?"

"Arıyorum."

"Eh, bu da bir uğraş sayılır."

"Kendimi öldürürken canımın yanmayacağını bilsem, bunu çoktan yapardım. Ama gel gör ki, kendimi öldürme özgürlüğümü bile kullanamıyorum. Bu sikim hayatta yaşamak zorunda kalıyorum."

"Kendini öldüreceğine başkasını öldür, heyecan verir" dedi doktor gülerek.

"Bak bu olur. Bunu düşüneceğim."

"Şaka dedim haa, sakın ciddiye alayım deme! Sana ilaç yazıyorum."

Ozan odadan çıkarken bacaklarının dermanı kesilince, tökezleyerek yere kapaklandı. Hepimiz yanına koştuğumuzda koca adam yerde hüngür hüngür ağlıyordu. Onu yerden kaldırdık, masasına götürdük, oturttuk. Bir bardak su içirdik.

"Üzülme be oğlum, dünyanın sonu değil ki amına koyayım. Sen akıllı adamsın. Kısa sürede iş bulursun. Tazminat da alacaksın. İşe dönüş davası da açarsın. Oh! Eline iyi para geçecek. İş buluncaya kadar seni idare eder" dedik ama kendimiz bile söylediklerimize inanmıyorduk. İki bebekle bu hayat pahalılığında üç kuruş para ne kadar yetecekti? Nasıl iş bulunacaktı? Masalarımıza dönünce müdür olacak şerefsiz yine telefonuna uzandı, numarayı tuşladı, Bülent yerinden kalktı. Dünya yıkıl-

mış, Bülent altında kalmış gibiydi. Bülent'i çok severim, departmanda anlaştığım, iş dışında ara sıra görüştüğüm tek arkadaşımdı. İkimiz de aynı üniversitenin, aynı fakültesinden mezun olduğumuz için aramızda üniversite dayanışması vardı. Omuzlar düşük, kamburu çıkmış vaziyette odaya girerken bana baktı. Bakışlarındaki hüzün yüreğime saplandı. İki dakika sonra çıktı, o çıkar çıkmaz telefon zırlamaya başladı. Daha işten atılacak dokuz kişi olduğu için gaddar müdür acele ediyordu. Dokuz, sekiz, yedi, altı...

Son bir kişi kalmıştı. Yok, beni çıkarmayacakları belli olmuştu. Ne de olsa buranın en ağır topu bendim. Kendimi övmüş gibi olmayayım ama benim gibi bir elemanın yetişmesi çok zordu. Yine de içim öyle bir daralmıştı ki, telefonumun ahizesini kaldırarak telefonun çalmaması için kendimce salakça bir önlem aldım. Hem daha Cem'i çağırmamışlardı. Benden önce o herif işten sepetlenmeyi hak ediyordu. Geçen ay faturaları kaybettiği için bölümüne zarar yazılmamış mıydı? Bu yüzden müdürden epeyce zılgıt yememiş miydi? Müdür telefona uzandı, numarayı tuşladı. Kimsenin telefonu çalmıyordu. Herkes birbirine bakıyordu. Telefon çalmıyordu! O anda ahizenin telefonumun üzerinde olmadığını fark ettim ve kaynar sular başımdan aşağıya dökülüverdi. Müdürün camdan bana baktığını görünce ahizeyi telefonun üzerine yerleştirdim. Anında zırlamaya başladı.

İşsiz geçen iki ayın ardından can sıkıntısı iki güçlü eliyle gırtlağımı sıkıyor, boğuyordu beni. Bankanın ödediği tazminatı idareli kullanmak zorunda olduğumdan ve psikiyatra her seferinde beş yüz lira bayılamayacağım için ilaçlarımın dozajını kendim ayarlayıp alıyorum. Her

gün onlarca iş başvurusu yapmama rağmen, bir Allah'ın kulu da lütfedip iş görüşmesine çağırmıyor. Moralim öyle bozuk ki, iş bulma umudumu yitirmek üzereyim. Ülkenin, özellikle İstanbul'un çok kalabalık olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Bütün gün büroda kafamı hesaplara gömdüğüm için etrafımda olan bitenden pek haberim yokmuş. Meğerse, insanların sayısı ne kadar artmış, karıncalar gibi çoğalmışız. Memlekette yüzlerce üniversite açılmış. On binlerce mezun aç kurtlar gibi iş arıyor. Çoğunda yabancı dil var. Hepsi genç, dinamik. Az maaşa ne iş olsa yapıyorlar. Bende yabancı dil yok. Bugüne kadar sayılardan başka bir şeye ihtiyaç duymadığım için yabancı dilin üzerine düşmedim. Bir ara Osmanlıca'ya merak salmıştım ama onu da becerememedim. Yaş kırk beş. Bu yaştan sonra önerilen her pozisyonda çalışamam da. Zaten, teklif eden de yok!

Göztepe'de oturuyorum. Bağdat Caddesi'nin bir parelelindeki sokakta kırk yıldır dikilen eski bir apartmanın ikinci katındayım. Bu ev bana babamdan kaldı. Kadıköy'deki her mahallede olduğu gibi kentsel dönüşüm bizim sokağı da ele geçirdi. Sıranın bizim apartmana gelmesini bekliyoruz. Her sabah sekiz gibi uyanıyorum. Çünkü bitişiğimizdeki inşaat saat tam sekizde işbaşı yapıyor. Tak tuk, çat pat sesleri beynimi sikiyor. Uyumaya imkân yok. Haftada bir beton mikseri geliyor, akşama kadar büyük bir uğultuyla beton döküyor. Karşı binanınsa kabası bitti. Dış cepheye iskele kurdular. Bu yüzden, sesleri daha az rahatsız ediyor. Kahvaltı mahvaltı, birkaç haber programına baktıktan sonra nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmeden kendimi dışarı atıyorum. İşsiz geçen bu iki ayda insanlara karşı giderek daha tahammülsüz oldum, kalabalıklardan daha çok nefret eder hâle geldim. Dünya üzerinde varolan her şey

yavaş yavaş anlamını yitiriyor. Sabahtan öğlene kadar aylak aylak gezindikten sonra karnımı doyurmak için bir lokantaya giriyorum. İnsanlar nasıl yüksek sesle konuşuyorlar, gülüyorlar, böğürüyorlar, anlatamam. Dünya yansa umurlarında değil. Şu koca kıçlı, koca memeli fil karıya bak hele! Nasıl da yumulmuş dönerli dürümüne. Dürümü her ısırışta gözleri şaşı oluyor. Garson koca bir tabak patates kızartmasını masasına bıraktı. Zıkkımın kökünü ye! Şu karşılıklı oturan dört karıya bak. Nasıl da kasım kasım kasılıyorlar. Kendilerini dünya güzeli zannettikleri her hâllerinden belli. Ellerindeki telefonlardan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar. Selfi de çekiyorlar. Bulunmaz Hint kumaşları sanki! Bütün evren etraflarında dönüyor. Ulan siz benim Rezzan'ımın tırnağı bile olmazsınız. Aklıma gelmişken şu Rezzan'ı bir arayım bakayım, müsaitse gideyim. Biraz rahatlarım.

İnsanların yemek yemesi sinirlerimi altüst ediyor. Her yere pisliklerini saçıyorlar. Ağızlarındaki yemekleri saça saça, yüksek sesle konuşuyorlar. Köşedeki masadaki karı şımarık çocuğuna sahip olmuyor. Çocuk avazı çıktığı kadar anırıyor. Annesi olacak karının umrunda değil. Tıkınmakla, tıkınırken de karşısındaki diğer karıya laf yetiştirmekle meşgul. Bu çocuklar büyüyecek, anaları babaları gibi boş işlerin adamı olacaklar. İyi okulları bitirecekler ama insanlıktan nasiplerini almayacaklar. Dünyayı, hiçbir şeyi umursamayacaklar. Hababam tüketecekler. Tıpkı anaları babaları gibi, ceplerini doldurmak hayat gayeleri olacak. Ahlaki değerleri takmayacaklar. Yaşlılara saygı duymayacaklar. Hepsi bok tohumu. Aklımı oynatmak üzereyim. Daha fazla dayanamayacağım. Garson hesabı şişirmek için başka bir şey ister miyim diye masama sokuluyor, leş gibi ter kokusu burnumun direğini kırıyor. Ulan bir yıkanın be, pis herifler! Hesap.

Sokakta insanlar yavaş yürüyor, hızlı yürüyor ama neredeyse hepsi cep telefonlarına bakarak ya da telefonlarıyla konuşarak yürüyor. Birbirlerine çarpıyor, omuz atıyor geri zekâlı ahmaklar! Biri telefonuna bakarken otobüsün altında kalmaktan son anda kurtuluyor. Keşke ezilseydi. Eğlence olurdu.

Rezzan'ın yanında kendimi çok mesut hissediyorum. Ümraniye'de boktan bir muhitte oturuyor. İş üzerindeyken bir deprem olsa, binanın altında kalmamız işten bile değil. Eskiden bir buçuk haftada bir gelirdim ama şimdi para yüzünden ayda bire düşürmek zorunda kaldım. Kendisi *Mistress*. Kısa boylu, iri memeli. Sarışın. Balık etli. Ayakları tablo gibi. Bir sürü fetişist ve ayak kölesi var. Kimi kendini bağlatıp kırbaçlatıyormuş, kimi ayaklarının altında kendini ezdiriyormuş, kimi arkadan yaptırıyormuş, kimi de kadın oluyormuş. Karı bunları büyük bir gururla anlatıyor. Memlekette manyak çok. Ben bunlardan değilim. Onunla en baştan sözlü yaptığımız bir anlaşmamız var. Biz normal insanlar gibi sevişiyoruz. Bazen kendimi bağlattığım oluyor, birkaç tokat attığı da oluyor ama bunu çok sık tekrarlamıyoruz.

Yatağa gitmeden önce muhabbet ediyoruz.

"Canım çok sıkılıyor Rezzan."

"Ben senin can sıkıntını birazdan alacağım sevgilim."

"Çok işveli bir hatunsun. Kurtar beni bu dertten."

"Kurtaracağım. Yürü yatağa."

Önce beni bağlıyor, üzerime çıkarak tepiniyor, canıma okuyor. Ne yalan söyleyeyim, bağlanmak, kontrolü onun eline vermek hoşuma gitmiyor değil. Sonra ipleri çözüyor, bu sefer ben onu bağlamayı teklif ediyorum. Bana güvendiği için kabul ediyor. Onu yatağa sıkıca bağladık-

tan sonra bir iki tokat atıyorum. Sonra vücudunun her yerini öpmeye başlıyorum. İri memeleri yanlara yatıyor. Memelerini de tokatlıyorum. Biraz hoyrat davranıyorum. İnlemeleriyle, ki bu inlemelerin sahte olduğundan eminim, yine de bana zevk veriyor. Sevişmemiz boyunca ne can sıkıntısı ne de sinir kalıyor, hepsi buhar olup uçuyor. İşimiz bitince ipleri çözüyorum. Karşılıklı kahveleri içtikten sonra parayı bayılıyorum, apartmanda kimseye görünmeden, bir hayalet gibi çıkıp uzaklaşıyorum.

Kapının kilidini açıp kendi evime girdiğimde can sıkıntısı ve mutsuzluk bütün gücüyle saldırıya geçiyor. Bu arada, annem günde yüz kere arıyor. Yok tansiyonu çıkmış, yok götü ağrıyormuş, yok başı çatlıyormuş... Artık telefonlarını açmıyorum. Açarsam ona kaba davranacağım, sonra da vicdan azabı çekeceğim. Uykularım da düzensizleşti. Daha geç yatıyorum. Sigara üstüne sigara içiyorum. İnternette porno sitelerinde kendimi heyecanlandırdıktan sonra tuvalete koşup ha babam otuz bire asılıyorum. Birkaç dakika zevkten sonra yine o karamsar ruh hâline bürünüyorum. DVD'ye film koyuyorum, yarım saatte sıkılıp kapatıyorum. Elime kitap alıyorum, odaklanamayıp fırlatıp atıyorum. Evin içinde amaçsızca dolaşıyorum. Ertesi gün ne yapacağımı kara kara düşünüyorum, ilgimi çekecek hiçbir şey bulamıyorum. Bu hayat böyle nasıl geçecek? Sık sık sabaha karşı uykudan kalp çarpıntısıyla uyanıyorum. Gündüzler gibi geceler de eziyet olmaya başlıyor.

Yeni bir güne inşaat sesleriyle uyanıyorum. Yine bir uğultu. Beton dökülüyor. Mikserler sıra sıra dizilmişler, sokağı kapatmışlar. Sokağımızda huzur kalmadı. Sanki şantiyede yaşıyoruz. Toz toprak, pis hava içinde boğuluyoruz. Yeşile hasretiz.

Öğlen vakti anneme yemeğe gidiyorum. Karşımda

bakımsız yaşlı bir kadın. Öğlen olmasına rağmen yeni kalkmış. Huysuz. Evi karanlık. Melankoli havası hâkim. Her yer üst üste. Dağınık. Hiçbir şeyini atamıyor. Yaşlılık kokusu her yana sinmiş. Ağrılarından yakınmaya başlıyor. Bir saat zar zor dayanıyorum. İçimde de biraz vicdan azabı. Acaba yine sert mi davrandım? Off, böyle her şeyi kafaya takarsam kısa süre sonra intiharın eşiğine geleceğim.

Eve dönüyorum. Ona biraz sert davrandığım için pişmanlık duyuyorum. Kendimi yatağa atıyorum. Bir saat uyumuşum. Kalktığımda hava kararmış, karnım acıkmış. Moralim çok kötü. Genelde öğleden sonra uykularından kalkınca kendimi kötü hissederim. Yine aynısı oluyor. Televizyonu açıyorum. Hiç değilse evde biraz ses olsun. Haberler iç karartıcı. Şehitler, terör örgütleri, Suriye, birbirlerini öldürenler, kadın cinayetleri, ekonomik kriz, dolar molar...

Bir bira açıyorum. İyi gitti. Bir tane daha içiyorum. Daha iyi gitti. Dolaptaki son şişeyi de açıyorum. Ne zaman almıştım bu biraları, onu bile hatırlamıyorum. Yavaş yavaş çakır keyif oluyorum. Saate bakıyorum. Zaman ilerlemiyor, vakit demir atmış, azap veriyor. Bir kitap alıyorum elime, satırları okurken kafam başka yerde. Kitabı bırakıyorum. Bundan böyle kitap okumayacağıma yemin ediyorum. Bilgisayarı açıyorum, iş başvurularıma dönüş olup olmadığını kontrol ediyorum. Tabii ki yok. Oradan seks sitelerine giriyorum, öylece boş boş bakıyorum, çüküm hareket etmeye direniyor. Zamanın yavaş ilerleyişi ruhuma korkunç ıstırap veriyor.

En çok korktuğum şey, gece yarısı gelen telefonlardır. Çünkü bu saatte çalan telefon hayra alamet değildir. Sabaha karşı çalıyor cebim. Arayan annem. Çok kötü bir sesle fenalaştığını söylüyor. Tansiyonu çıkmış. Üzerime

bir şeyler geçirip yola çıkıyorum uykulu. İstanbul uyuyor. Sokaklarda tek tük otomobiller. Sakinlik hoşuma gidiyor. Vampirler gibi gündüz uyumalı, gece dolaşmalı. Anneme varıyorum. Karşımda hasta bir kadın beklerken gayet sağlıklı ve zinde olarak açıyor kapıyı. İlaçlarını alınca kendini iyi hissetmiş. Sinirleniyorum ama bir yandan da gecenin bir yarısı acil servislerde sürünmekten kurtulduğumuza seviniyorum.

"Eve gitme, burada kal" diyor.

"Anne bir düş yakamdan" diye bağırıyorum. Sonra yine vicdan azabı.

Eve dönüyorum. Eve girer girmez sızıyorum.

Ertesi sabah inşaat seslerine rağmen on bire kadar uyumuşum. Yataktan çıkasım yok. Yağmur yağıyor. Hayret, hiç acıkmamışım. Telefona bakıyorum. Annemden gelen on cevapsız arama var. Ekrandaki *Annem* sözcüğü sinirlerimi altüst ediyor. Annelik makamı hakkında çok kötü şeyler düşünmeye başlıyorum; dünyadaki bütün annelere sövmemek için anneyi silip *Müjgan* yazıyorum.

Dün gece sokakların o boş hâli huzur vermişti. Yine aynı huzuru yakalamak için otomobile atlayıp Şile'ye gidiyorum. Benzin pahalı olmasına rağmen bunu düşünmüyorum. Sahilde bir kafeye oturup saatlerce boş boş Karadeniz'e bakıyorum. Sinirlerime biraz iyi geliyor. Hava kararmaya başlayınca dönüş yoluna düşüyorum ama canım o kadar araç kullanmak istemiyor ki, yolda büyük işkence çekiyorum. Markete uğrayıp içki reyonuna yanaşıyorum. Yuh be! Rakılar, viskiler amma pahalanmış. On kutu bira alıyorum. En ucuzu bira. Birkaç paket de kuruyemiş, sigara. Yine de bir servet ödüyorum. Kuruyemişlerin fiyatı çeyrek altınla yarışacak duruma gelmiş. Eve dönünce Bülent'i arıyorum. Bülent iyi içer. Bir oturuşta bir büyüğü devirir. Belki bir gün buluşup

hem içer, hem dedikodu yaparız. Uzun zamandır annem dışında kimseyle doğru dürüst konuşmadım. Hâl hatır sormaca. Onun da morali çok bozuk. Müdüre hınç biliyor. Hayat pahalılığından, içki fiyatlarından filan bahsediyoruz. Zamlardan sonra kendi rakısını kendi imal etmeye başlamış. Tadı da çok güzel oluyormuş. Hayat pahalılığı karşısında insanların bu yaratıcı çarelerine hayran kalmamak mümkün değil. Kendi içkimi bile yapmaktan acizim. Hiçbir halta yaramıyorum.

Beş kutu birayı götürüyorum. Kafam bir dünya. Zıbarıyorum.

Ertesi gün yine inşaat seslerine rağmen öğlen kalkıyorum. Başım çatlıyor. Bir aspirin alıyorum. Canım kahvaltı istemiyor. Gökyüzü simsiyah. Annem elli kere aramış. Geri dönmek aklıma bile gelmiyor.

Sonraki bir ay içinde hiç kimse beni iş görüşmesine çağırmıyor. Anladım ki, bir boka yaramayan herifin tekiymişim. Bunca yıllık çalışma hayatımda ne uzamış, ne kısalmışım. İş görüşmelerine çağırmamakta haklılar tabii. Ne yabancı dil, ne doğru dürüst kültür, ne de bir yeteneğim var. Hesap yapmaktan başka hiçbir iş gelmez elimden. Gerçi, ben de muhasebe bölümüne iş başvurusu yapıyorum, gidip de mühendislik, üretim, pazarlama, organizasyon için başvurmuyorum ki! Yalnızca anladığım işi yapmak istiyorum ama ona bile fırsat tanımıyor orospu çocukları!

Akşam evde daralıyorum. Kendimi sokağa atıyorum. Kadıköy'e iniyorum ama kendimi o kadar boğulmuş hissediyorum ki, Kadıköy yetmiyor, vapura atlayarak Karaköy'e geçiyorum. Deniz havası iyi geliyor. Tünel'den İstiklal Caddesi'ne çıkıyorum. Hava soğuk olmasına rağ-

men ortalık mahşer yeri gibi. Şu insanlara bak. Karıncalar gibi ha babam ürüyorlar. Ne kadar mutlular bu anlamsız dünyada. Boktan hayatlarını ne kadar önemsiyorlar. Ahmaklar. Nasıl da gürültü var. Anacaddede yürümenin imkânı yok. Ne kadar lüzumsuz insan yaşıyor bu şehirde. Çoğu benim gibi işe yaramaz. Kendimi ara sokakların birine atıyorum. Buralar da kalabalık olmasına rağmen caddeye göre nispeten daha sakin. Daracık sokaklardan geçiyorum. Gece kulüpleri, pavyonlar, türkü barlar geceye başlamak üzere. İnsanlar ne anlıyor bu boktan mekânlarda eğlenmekten? Gerçekten eğlendiklerini mi zannediyorlar? Ama ne yapsın zavallılar! Hepsi benim gibi can sıkıntısından boğuluyor. Ondan kurtulmak için her yöne saldırıyorlar, kendilerini eğlenceye vuruyorlar, boş boş kahkahalar atıyorlar, dans ediyorlar, içiyorlar, sevişiyorlar ve bu cehennemden farksız hayatta mutlu olmaya çalışıyorlar.

Göz göze gelmeye korkacağınız garip garip adamlar sokakları doldurmuş. Boyları benden uzun translar kol kola yanımdan geçiyor. Gecenin bir yarısı ne işim var bu boktan sokaklarda. Karaköy vapuruna gitmek için Galata'nın ara sokaklarına dalıyorum. Göz Hastanesi'nin önünden yokuş aşağı vuruyorum. Sokak epeyce tenhalaştı. Yönümü şaşırıyorum. Düz inersem Perşembe Pazarı tarafına mı yoksa Bankalar Caddesi'ne mi çıkıyorduk? Dar bir sokağa giriyorum. Yıkılmaya yüz tutmuş bir apartmanın altında bekleşen birkaç serserinin yanından geçerken biri arkamdan, "Birader bir liran var mı?" diyor.

"Yok" diyerek adımlarımı hızlandırıyorum.

Arkamdan, "Bir baksana teneke!" diye bağırıyor.

"Gidin başımdan!"

Kara, kemikli ve pis bir el omzumu tutuyor, omzumu silkiyorum, "Çek lan elini" diye bağırdıktan sonra tam

topuklayacakken, sırtıma tekmeyi yiyerek yere kapaklanıyorum. Tekmeler yağmur gibi yağıyor. En kötüsüyse ağzıma yediğim oluyor. Damağım sanki dişlerimle birlikte yerinden fırlıyor. Herifler bir süre daha tekmeleri savurduktan sonra insafa gelip duruyorlar. Bir zamanlar Türkiye'nin en büyük bankasının muhasebe departmanında şef olarak çalışan, çocukluğundan beri bir kere olsun ne bir kavgaya ne de ağız dalaşına bulaşmamış ben, Galata'nın kuş uçmaz kervan geçmez metruk arka sokaklarının birinde serseriler tarafından ağzım burnum kırılırcasına dayak yiyordum. Eee, ne oldum değil ne olacağım demeli! Etraftan birileri bağırıyor, koşarak yanıma geliyorlar. Serseriler kaçarken cebimdeki tüm nakit parayı yürütüyorlar.

"İyi misin arkadaş?" diyor yardımsever kurtarıcılarım.

Yüzümde, böbreklerimde hissettiğim acıdan çok, bu durumlara düşmenin ve hayatımda ilk defa dayak yemenin şaşkınlığı ve tabii ki utancı üzerime yapışıyor.

"Mehmet, bir taksi çağır, abiyi hastaneye götürelim. Kötü gözüküyor."

Başıma dikilen kalabalık artıyor.

"Abiyi çok kötü dövmüşler."

"Kim yapmış belli mi?"

"Bu sokağa dadanan serseriler var ya, onların işi. Kaç kere polise şikâyet ettik, umursayan yok ki."

Konuşulanları hayal meyal işitiyorum. Başım çatlıyor, ağzımın içi kanla dolmuş. Dişetlerim sızlıyor. Üzerimden tır geçmiş gibi. Biraz sonra bir taksi geliyor. Yardımlarla yerden kalkmayı beceriyorum, taksiye zar zor yürüyorum, arka koltuğuna uzanıyorum. Zannedersem biri de öne bindi. Hareket ediyoruz. Yaklaşık on dakika gittikten sonra hastanenin acil servisinin kapısında beni arka kol-

tuktan kaldırıyorlar. Tekerlekli sandalyeye oturtarak acile sokuyorlar. İnsanlar bana acıyarak bakıyor. Utancımdan yerin dibine giriyorum. Beyin tomografisi, ultrason filan, neyse ki bir şey çıkmıyor. Doktor pansumanları yapıp ağrıkesicileri dayadıktan sonra hastaneden ayrılıyorum. Eve gidip yatıyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor. Ertesi gün Beyoğlu İlçe Emniyeti'ne gidiyorum. Kapıdaki polise derdimi anlatıyorum. Beni birinci kattaki amirine gönderiyor. Şikâyette bulunacağım büroya giriyorum. Koca göbekli, kel, bir memurun karşısında en az seksen yaşında bir çift oturuyor. Ayakta da sinirli olduğu her hâlinden belli şişman bir adam dikiliyor. Kabak kafalı. Göbeği iki metre önde. Tipsizin Allah'ı. Boş bir iskemleye ilişiyorum. Konuşulanlara kulak misafiri olunca, yaşlı amcayla teyzenin telefon dolandırıcılarının hedefi olduklarını anlıyorum. Kapıya gelerek kendilerini savcıymış gibi tanıtıp banka hesaplarının terör örgütünün eline geçtiği yalanıyla korkutan dolandırıcılara beş yüz bin lirayı kuzu kuzu teslim ettiklerini öğreniyorum. Durumu oğullarına anlatınca dolandırıldıkları ortaya çıkmış.

"Bütün geleceğimi bana sormadan nasıl tanımadığınız birine verirsiniz baba?" diye veryansın ediyor oğlan. "Bana bir kuruş koklatmıyorsunuz ama elin herifine parayı teslim ediyorsunuz. Aferin size. Aferin!"

"Gelen polisti oğlum."

"Hâlâ polisti diyor yahu!"

Anne araya giriyor. "Kimliğini gösterdi oğlum. Valla polisti."

"Allahım aklıma mukayyet ol. Gitti bütün geleceğim."

Onlar çıktıktan sonra koca göbekli polisin karşısına oturuyorum. Bunalmış bir vaziyette, "Her gün kaç tane dolandırılan insan geliyor, biliyor musun?" diyor.

"Tahmin edebiliyorum."

"Tahminini yüzle çarp. Sana ne oldu?"

"Dayak yedim."

"Görüyorum. Anlatabilecek misin olanları?"

Dün gece dayak yediğim sokağı, aklımda kalanıyla serserilerin eşkallerini, cebimden kaç lira yürüttüklerini filan sıralıyorum. Yüzüme tipik bir polis gibi kuşkuyla bakıyor.

"Düzgün birine benziyorsun, ne işin vardı o saatte, o muhitte?" diyor.

"Eve dönmek için vapura gidiyordum."

"Vapura gidecek başka yol bulamadın mı, nerede oturuyorsun sen bakiyim?"

"Göztepe."

"Binsene tünele ya da kalabalık caddeden insene Karaköy'e. Niye giriyorsun ara sokaklara?"

"Ne bileyim, girdim işte."

Gözlerindeki kuşku iyice artıyor.

"Bana bak, bir şey kullanmıyorsun, değil mi?"

Ne demek istiyordu bu herif.

"Nasıl bir şey, anlamadım?"

"Hap map almak için mi girdin o sokaklara. Torbacı mı seni bu hâle getirdi, doğruyu söyle?"

Haksız yere itham edilmem de varmış. Dur bakalım, daha neler göreceğiz.

"Ne alakası var canım. Ben uyuşturucu kullanmıyorum. Söyledim ya size, vapura gidiyordum."

"Hele hele" dedi pis pis sırıtarak.

Ülkenin hapishanelerinde suçsuz yere yatan günahsızlar aklıma gelince, polisin ithamlarının çok normal bir şey olduğunu kavrıyorum. O anda gerçekten korkmaya başlıyorum.

"Üzerimi arayabilirsiniz" diyerek ayağa kalkıp kollarımı iki yana açıyorum.

"Buraya uyuşturucuyla gelecek kadar salak değilsindir herhalde!" diyor alay ederek.

"Uyuşturucu almadığımı nasıl kanıtlayacağım, hastaneye gidip test yaptıralım."

"Neyse, ben şikâyetini yazayım, bir daha o sokaklara girme."

Anlattıklarımı bilgisayara yazıyor, yazıcıdan çıktısını alıyor, imzalamam için önüme koyuyor. Okuyup imzalıyorum. Odadan çıkarken arkamdan manalı manalı bakıyor; merdivenlerden aşağıya inerken iki kılıksız herifi elleri kelepçeli içeri sokuyorlar. Önde olanı hemen tanıyorum. Benden bir lira isteyen serseri buydu! Gerisin geriye merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başlayınca darbe aldığım böbreğime öyle bir ağrı saplanıyor ki, bir an yere kapaklanacak gibi oluyorum. Polisin karşısına geri dönüyorum, beni darp edenlerin yakalandığını söylüyorum heyecanla. Zanlıları tespit ettiğim için yeniden bir şikâyet tutanağı düzenleniyor. Bugün mahkemeye sevk edileceklerini öğreniyorum. Meğerse herifler Tophane'de bir kavgaya karışmışlar, polise de mukavemet gösterdikleri için yakalanıp gözaltına alınmışlar. Torbacı değillermiş. Böylece, üzerime atılan suçlamayı temizlemenin özgüveniyle karakoldan çıkıyorum. Zanlılar mahkemeye sevk edilince kesin tutuklanırlarmış. Adaletin bu kadar kısa sürede tecelli etmesi ve intikamımın alınması içimi tarifsiz bir mutlulukla dolduruyor.

Eve dönünce kendimi yatağa atıyorum. Nasıl olsa, şu aralar uyumaktan başka yapacak işim yok. Ertesi sabah kalktığımda tuhaf bir sessizlik var evde. Ağrılarım biraz hafiflemiş. Mutfağa geçip bir şeyler atıştırdıktan sonra iki ağrıkesiciyi mideye gönderiyorum. Hava yine kapalı. Yağmur yine çiseliyor. Son iki günde başıma gelenler sayesinde depresif hâlimden öyle bir çıkmıştım ki, âdeta

yaşama yeniden dönmüştüm. Ama şimdi yine karanlıklara doğru çekiliyor ve yine hiçbir şey yapamıyordum.

Telefonun sessizde olduğu aklıma gelince ekranına baktım. Beş cevapsız arama vardı. Dördü annemden biri de Bülent'tendi. Tabii ki annemi atlayarak Bülent'i arayorum.

"Günaydın Bülent. N'aber?"

"Günaydın. Nasılsın?" diyor ama sesi çok kötü geliyor.

Ona dün yediğim dayaktan hiç bahsetmiyorum.

"Bildiğin şeyler; iş arıyorum, boş boş dolaşıyorum, sıkılıyorum, daha ne olsun!"

"Sana kötü bir haberim var. Bizim müdür olacak ibne var ya, departmana bizlerin yerine yeni elemanlar alıyormuş. İnternette iş ilanı bile vermişler."

"Ciddi misin?"

"İnternete gir, bak."

"Orospu çocukları. Bizden ne istediler ulan!"

"Yeni mezun alıyorlar. Göt kadar maaşla istedikleri gibi çalıştıracaklar."

"Allah belalarını versin."

"Bak sana söylüyorum. Ben bu Alp Müdür'ü öldüreceğim. Bizi bu şekilde sepetlemelerini hazmedemiyorum."

"Öldür abicim. Arkandayım. Ben sana hapiste bakarım."

Karşılıklı güldükten sonra, "Bir ara bana şu evde içki yapımını anlatıver. İçki fiyatları uçtu gidiyor, ben de senin gibi kendi içkimi kendim yapmaya karar verdim" diyorum.

"Anlatırım, önce müdürü öldürüp sonra mı anlatayım, önce anlatıp sonra mı öldüreyim puştu."

"Önce anlat, sonra öldürürsün."

"Anlaştık."

Karşılıklı gülüşüyoruz yine.

Telefonu kapatır kapatmaz koltuğa çökerek, ellerimi yüzüme kapatıyorum, dakikalarca o vaziyette duruyorum.

Cebimdeki para giderek suyunu çekiyor. İş bulamazsam ruhen çöktüğüm gibi parasal olarak da çökeceğim. Canım seks yapmak da istiyor. Rezzan kaltağını çok özlemiştim. Ne yapalım ikiz yüz lira bayılacağız artık. İçimde tatlı bir heyecanla telefona sarılıyorum.

"N'aber aşkım, bugün müsait misin?"

"Tabii sevgilim, müsaitim, gel bekliyorum. Haa, benim ücrete zam geldi, haberin olsun."

"Ne kadar yaptın?"

"Beş yüz."

"Ne?"

"Döviz artıyor, memlekette her şeye zam geliyor."

"Senin işinin dövizle ne alakası var?"

"Sen benim bedava mı yaşadığımı zannediyorsun?"

"Bu seferlik eski fiyattan olsun."

"Olmaz aşkım. Yeni fiyattan geleceksen gel."

"Lütfen."

"Olmaz balım."

"Sana çok ihtiyacım var."

"Tamam işte bebeğim, bastır beş yüzü her türlü ihtiyacını gidereyim."

"Beş yüz verirsem sabaha kadar kalırım."

"Çüş aşkım. İki saat."

"Allah belanı versin." Telefonu yüzüne kapatıyorum. "Orospu!"

Başımı ellerimin arasına alıyorum, kafamı bacaklarımın arasına kadar eğiyorum.

"Nefret ediyorum, bütün insanlardan nefret ediyorum, hepinizden tiksiniyorum...

Akşam olunca, anneme yemeğe gidiyorum. Bamya yapmış. Bamyayı görünce açıyorum ağzımı yumuyorum gözümü. "Şöyle doğru dürüst bir yemek yapsana be anne, köfte möfte, patates!" diye haşlıyorum kadını. Vurup kapıyı çıkıyorum. Vapur, tünel... Beyoğlu'na karakola gidiyorum. Bizim amirin odasına çıkıyorum. Beni görünce acıyarak bakıyor.

"Adamlar tutuklandı mı amirim?" diyorum.

"Savcı adli kontrol şartıyla serbest bırakmış."

"Nasıl ya? Bu herifler az kalsın beni geberteceklerdi, polisten de kaçmışlar... daha ne yapmaları gerekiyor içeri tıkılmaları için?"

"O iş savcının takdirinde. Biz yakalar, adalete teslim ederiz. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bu herifleri içeri tıkmak için ille de birini öldürmeleri mi gerekiyor."

"Doğru bildin. Bu yüzden o sokaklardan uzak dur."

Karakoldan çıktığımda sinirden ellerim titriyor. Bir bara giriyorum, peş peşe iki duble viskiyi mideye gönderince biraz rahatlıyorum. Barı dolduran insanlara bakıyorum. Nasıl da mutluymuş gibi davranıyorlar. Hiç canları sıkılmıyor mu? Bu boktan, adaletsiz ve kötülük tohumlarıyla dolu dünyaya nasıl katlanıyorlar? Bu yüzden içiyorlar. Şu yarı çıplak kıza bak. Bir herifin kucağından diğerininkine atlıyor. Şu oto galericisi kılıklı yarmaya ne demeli! İçip içip yanındaki hatuna yumuluyor. Ayak üstü seks yapıyorlar. Yalnızca yiyorlar, içiyorlar, sıçıyorlar, sevişiyorlar, birbirlerini aldatıyorlar, pahalı otomobillere binerek hava atıyorlar, kendi adamlarını işe sokmak için günahsız bir sürü insanı işsiz bırakmaktan çekinmiyorlar ve bundan en ufak bir üzüntü duymuyorlar, insanların canına kast edenleri serbest bırakıyorlar ve buna da adalet diyorlar. Sayenizde ne adalete ne de ahla-

ka inancım kaldı. Topunuzun canı cehenneme! Topunuz yok olun! Yoo, en iyisi ben yok olayım.

Eve geliyorum. Banyoda jileti çıkarıyorum. Bileğimi sıvıyorum. Birazdan bitecek. Çok canım yanar mı acaba? Aman, boş ver, yanarsa yansın. Nasılsa sonunda tüm acılarım dinecek. Artık sıkılma yok, adaletsizlik yok, iğrenç insanlar yok. Yalnızca uyku var, huzur var...

2

Serdar sahte içki yüzünden iki gün önce Okmeydanı Hastanesi'ne kaldırılan ve biri mevta, diğeri de çoklu organ yetmezliği nedeniyle hâlâ yoğun bakımda olan kurbanları görmek için hastaneye gitti. Ölen şahıs hastanenin morguna kaldırılmıştı. Serdar hastane polisinden maktulün kimliğini öğrendi: Hasan Karakaş, Bitlis doğumlu. Yirmi bir yaşındaydı. Adam yaralama, taciz, hırsızlıktan suç sabıkasının kabarık olduğunu, üç yıl yattığını öğrendi. Polis, Hasan'ın babasına kötü haberi verdiklerini ama cenazeyi almaya kimsenin gelmediğini söyledi. Sütlüce'de oturuyorlarmış.

Serdar hastaneden çıkarak doğruca Sütlüce'ye gitti. Gecekondu mahallesindeki evi kolayca buldu. Kapıyı çaldı. Biraz bekledikten sonra yine çaldı. Biraz daha bekledi, yine çaldı. Tam geri dönecekken, "Patlama, geliyoruz" diye içeriden öfkeli bir ses işitti. İki dakika sonra demir kapı açıldı, tekerlekli sandalyede elli yaşlarında, kalın kaşlı, bıyıklı, zeytin karası gözlü, tıknaz, mutsuz ifadeli bir adam karşısına çıktı. Serdar adamın bu hâlini görünce, dakikalardır kapıda dikilmenin verdiği öfkeyi unutuverdi. Kimliğini çıkardı. "Polis. Girebilir miyim?" dedi.

"Buyur, geç."

Serdar içeri girdi, kapıyı kapattı, tekerlekli sandalyeyi iterek küçük bir odaya girdiler. Burası salon olmalıydı. İki çekyat, kırık bir sehpa, rengi solmuş bir halı, televizyon. Bir soba. Duvarlarda sıva çatlakları. Televizyonda

yayınlanan din programı. Kirli perdeler sıkı sıkıya kapalı. Loş. Bunaltıcı. Rutubetli. Yoksulluk hâlleri. Serdar adamı çekyatın yanına kadar götürdü, kendi de karşısına ilişti.

"Başınız sağ olsun."

"Dostlar sağ olsun."

Adam çok üzgün durmuyor, başına gelen bu hadiseyi metanetle karşılıyor gibiydi. İçini Allah bilirdi tabii.

"İsim nedir?"

"Bektaş."

"Senin oğlan sahte içki yüzünden hayatını kaybetmiş Bektaş. İçkiyi satanları bulmak için sana birkaç soru soracağım."

"Hiç kurcalama komiser. Olan olmuş, ölen ölmüş."

Serdar duyduklarına inanamadı.

"Nasıl ya? Hasan senin oğlun değil mi?"

"Olmaz olsun öyle oğul! Sonunda geberdi de kurtulduk."

Serdar, Hasan'ın suç kaydını bildiği için babasının bu tepkisini anlayabiliyordu ama evladını yeni kaybetmiş bir babaya göre adamın yüzündeki nefreti görünce bu tepkinin aşırı olduğunu düşündü. Bir baba, öz oğluna bu kadar nefret besleyebilir miydi?

"İtin tekiydi. Bize neler çektirdiğini biliyor musun?"

"Hasan'ın GBT'sini bildiğim için biraz tahmin edebiliyorum."

"Onlar bir şey mi! Üç yıl yattı, akıllanır sandık, çıkınca daha beter oldu. Keşke müebbet alsaydı. Su testisi su yolunda kırılır. Yapacak bir şey yok, ölüm Allah'ın emri."

"Şu içki meselesine ne diyorsun?"

"Eve geldiğinde şişenin dibinde bir parmak kalmıştı. Zil zurna sarhoştu. Sonra zıbardı. Gece sabaha karşı fenalaşarak kalktı, kustu, sonra tuvalete yığılıp kaldı.

Yandaki gecekonduda bizim Satılmış var, taksici, hastaneye o götürdü. Sonrası malum."

"Genelde Hasan'ın nerelere takıldığını biliyor musun?"

"Beyoğlu'na falan gidiyormuş. Eş dost görüp bana söylüyordu. Beyoğlu'nda bir mağazadan ayakkabı yürütürken yakalanmıştı zaten."

"İçki şişesi duruyor mu?"

"Mutfakta, tezgâhın üzerinde."

Serdar mutfak denilen kilerden bozma daracık yere girdi. Uyduruk iki dolap, set üstü bir ocak, üzerinde çaydanlık, plastik tabaklık, ufak bir buzdolabı, plastik damacana bidonu. Şişe tezgâhın üzerinde katil gibi duruyordu. Yetmişlik rakıydı. Bilinen bir markaydı. Serdar şişeyi evirdi çevirdi, şişenin gerçek rakı şişesi olduğuna şüphe yoktu. Şişe gerçek ama içindeki rakı sahteydi.

Bektaş'ın yanına geri döndü.

"Ben bu şişeyi alıyorum."

Adam olur anlamında başını salladı. Büyük olasılıkla Hasan ve arkadaşlarının içkiyi nereden temin ettiklerini bulamayacaklardı. Piyasaya sürülen binlerce sahte içkiden yalnızca biriydi bu şişe.

"Ne oldu sana?" dedi tekerlekli sandalyeyi göstererek.

Bektaş'ın yüzü daha da kederlendi ve gölgeler içinde kaldı.

"İki sene önce inşaatta çalışırken üçüncü kattaki iskeleden düştüm, omurilik gitmiş, felç oldum, azıcık para verip sepetlediler beni. Bizim hanım da hasta, tedavi görüyor, masraf çok, yine de evlere gündeliğe gidiyor, bana bakıyor. Allah razı olsun ondan. Büyük kız da çalışıyor. Bu it anasının, ablasının kazandığı üç kuruşa da göz dikiyordu, vermeyince de onları dövüyor, paraları çalıyordu. Allahsız, şerefsiz. Elim ayağım tutsa ben onu yola getirmesini bilirdim. "

"Öldüğünden annesinin haberi var mı?"

"Daha söylemedim. Akşama dönünce söyleyeceğim."

"Cenazeyi almaya gitmeyecek misin?"

"Hayatta gitmem" dedikten sonra elleriyle yüzünü kapatarak küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Serdar Sütlüce'den Beyoğlu İlçe Emniyeti'ne geçti. Komiser Hayri'nin yanına çıktı. Çaylar kahveler geldi. Hayri, Hasan'ın ve arkadaşlarının en son vukuatından bahsetti. Galata'da adamın birini darp ederek soymuşlar, hastanelik etmişler, sonra da polise mukavemet göstermişler ama adli kontrol şartıyla serbest bırakılmışlar.

"İçeriye atılsaydılar şimdi hayattaydılar, kader işte!" dedi Hayri.

"Olacağı varmış. Sahte içkiyi nereden temin ettiklerini bulabildiniz mi?"

"Bulamadık. Galata'da terk edilmiş, metruk binalarda içiyorlarmış. Sana bahsettiğim darp ettikleri adamı da orada indirmişler zaten. Civarda kamera mamera yok. Sokaktaki birkaç dükkân bir-iki kere kamera takmış, kameralar sürekli çalınınca vazgeçmişler."

"Yoğun bakımda yatan arkadaşı kimmiş?"

Hayri masasında duran dosyayı açtı. Abdullah Topçu. Yirmi iki yaşında. O da Bitlis doğumlu. Darp, haneye tecavüz, kavga, adam yaralama, kesici alet taşıma, hırsızlık... iki yıl yatmış. O da aynı yolun yolcusu. Yarın öbür gün o da eşek cennetine gider."

"Eğer eşek cennetine gitmezse, belki bir şeyler öğrenebiliriz."

"İnşallah komiserim."

"Neyse Hayri, ben kalkayım. Herif yoğun bakımdan

çıkarsa bana haber vermeyi unutma" diyen Serdar, Beyoğlu Emniyeti'nden ayrılarak Gayrettepe'ye geçti.

Bir hafta sonra Abdullah'ın yoğun bakımdan çıktığı haberi geldi. Serdar, hastaneye gitti. Abdullah'ı odaya almışlardı. Başuçlarında serum şişeleri asılıydı. Eter, idrar, kan kokusu odaya sinmişti. Abdullah'ın başında gençten biri vardı. Abisiymiş. Ramazan. Abdullah gözleri açık olmasına rağmen boş boş bakıyordu. Çok bitkin görünüyordu. Serdar, Ramazan'dan kardeşinin böbreklerinin iflas ettiğini, diyaliz makinesine gireceğini, ayrıca, görme bozukluğunun da olduğunu öğrendi. Yüzde seksen görme kaybı oluşmuş. Serdar, Abdullah ölürse dünyadan hiçbir şeyin eksilmeyeceğini düşündü. Hatta dünya Abdullah olmadan biraz daha iyi bir yer olacaktı. Birkaç gün sonra ölecek şu herif için mesai harcamaya değmezdi ama gel gör ki bu sahte içki zıkkımı masum insanların da canını alabilirdi.

"Abdullah, benimle konuşabilecek misin?" dedi Serdar yatağa eğilerek.

Abdullah'dan bir hırıltı çıktı. Sonra başını evet anlamında salladı.

"Sahte içkiyi hangi dükkândan aldınız?"

Abdullah cevap vermek için ağzını büyük gayretle açtı, "Dükkândan değil" diyebildi. Derin bir nefes aldı. "O heriften aldık."

"Hangi heriften?"

"Tanı... tanımıyorum. Oradan geçiyordu. Elindeki şi... şişeyi gördük. Aldık."

"Zorla mı aldınız?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"Adamı tarif edebilir misin?"

"Sakal... sakal... sakalı vardı, yeşil kaban giymişti."

"Başka?"

"Hatır... hatırlamıyorum."

Serdar hastaneden çıkarken içkisini kaptıran sakallı, yeşil kabanlı adamın Allah'ın sevgili kulu olduğunu düşündü. Eğer, o gece karşısına bu itler çıkmamış ve içkisini kaptırmamış olsaydı, şimdi bunların yerine mezarda o olacaktı.

Gerçekten öyle mi olmuştu?

İki hafta sonra yine sahte içki yüzünden bir kişinin daha öbür dünyayı boyladığı haberi geldi. Kurbanın adı Efkan Satır'dı. Yirmi dört yaşında. Bunun da suç kaydı şişkindi. Kavga, adam yaralama, uyuşturucu madde bulundurma, hırsızlık. İki kez içeri girmiş çıkmış. Galip işi yine Serdar'a havale etti. Serdar soluğu maktulün Fikirtepe'deki baba evinde aldı. Metrekaresi binlerce liraya satılan yeni dikilmiş rezidansların eteklerinde, yıkılma sırasını bekleyen bir mahalledeydi üç katlı bina. Konu komşu apartmanın önüne toplanmıştı. İnşaatların tozu toprağı havaya sinmişti. Damperli kamyonlar arkalarında toz bulutu kümesi bırakarak sokaklarda cirit atıyordu. Çoğu bina yıkılacağı için boşaltılmıştı. Cadde üzerindeki esnaflar dükkânlarını yavaş yavaş tasfiye ediyorlardı. Serdar apartmana girdi. Eğri büğrü merdivenlerden iki kat çıktı. Eve doluşmuş komşular anneyi ve babayı teselli etmeye çalışıyordu. Efkan'ın babası, oğlunun içkiyi nereden aldığını bilmediğini söyledi. Rahatsızlandığı gece, eve yüzü gözü kan içinde gelmiş, bir arkadaşıyla kavga ettiğini söylemiş, sarhoşluktan ayakta duramayacak hâldeymiş. Serdar işine yarayacak doğru dürüst bilgi alamayınca başsağlığı dileyerek evden çıktı.

Apartmanın önünde toplanmış kalabalığın içinden genç birine Efkan'nın yakın bir arkadaşını sordu. Çocuk kalabalığın içinde yüzü gözü morarmış yirmili yaşlarda bir tipi gösterdi. Serdar, "Baksana birader" dediği anda herif topukladı. Serdar bu hareketi beklediği için ok gibi fırladı ve sokağın başına varmadan onu ensesinden yakaladı, apartmanın duvarına savurdu. Serdar iki seksen yere uzanan herifi tutup kaldırdı, duvara çarptı.

"Ne kaçıyorsun lan?"

"Abiii, ben bir şey yapmadım!"

"Öyleyse niye kaçıyorsun oğlum?"

"Korktum abiii."

"Bu yüzünün hâli ne ulan? Efkan'la kavga eden sensin, değil mi?"

"Abiii önce o vurdu bana. Benim suçum yok."

"Adın ne senin?"

"Süleyman."

"O gece içkiyi nereden aldınız Süleyman?"

"Abiii o adamdan yürüttük içkiyi."

"Hangi adamdan lan?" diyerek çocuğu sertçe salladı.

"Abiii, Efkan bana içki vermemek için bu hâle getirdi. Ben de ona birkaç yumruk salladım. Bana bir yudum bile vermedi. Hepsini kendi içti."

"Daha ne istiyorsun geri zekâlı! Hayatının en şanslı dayağını yemişsin. Bu dayağı yemeseydin şimdi sen de mezarda olacaktın. Size içki veren herifi tarif et lan."

"Abiii bana para verir misin?"

"Allah belanızı versin! Sizin bu dünyada nefes almanız bile ziyan."

Serdar cüzdanından bir yirmilik çıkarıp uzattı.

"Sağ ol abiiii."

"Konuşmazsan belanı sikeceğim."

"Abiii, bu herif telefonla konuşarak yürüyordu. Bir

elinde içki şişesi vardı. Sonra şişeyi kenara koydu, telefonda kavga etmeye başladı. Biraz uzaklaşınca şişeyi kaptık, tüydük. Sonra Efkan bana bir yudum bile vermedi. Hepsini kendi içti, gördü anasının amını!"

"Doğru konuş lan. Tarif et şu herifi?"

"Uzun boyluydu abiii, sakalı vardı."

"Üzerinde ne vardı?"

"Yeşil bir kabanı vardı abiii."

"Beni bu adamla karşılaştığınız yere götür."

Süleyman, Serdar'ı metruk binalarla çevrili bir arsaya götürdü. Çevrede güvenlik kamerasına rastlamak, İstanbul'un altında petrol bulmak kadar olasıydı. Süleyman arsanın bir ucuna kadar yürüdü, duvarın dibinde eğilip yerden boş içki şişesini alarak Serdar'a gösterdi.

"Abiii içki buydu işte."

Önceki sahte içki olayındaki gibi, yine aynı rakı markasıydı. Serdar bir ekip çağırarak Süleyman'ın ifadesinin alınması için onu karakola gönderdi, şişeyi de yanına alarak Emniyet'in yolunu tuttu.

Ekip Galip'in odasında toplandı. Galip cinayet raporları yazıyordu.

Serdar rakı şişelerini Galip'in masasının üzerine koyduktan sonra koltuğa oturdu. Galip dosyaları kenara iterek, Serdar'ın anlattıklarını dinledi.

"Bildiğimiz sahte içki vakası, gönder dosyayı gitsin" dedi Galip.

Serdar, "Kaçakçılık Büro'yla konuştum. Son zamanlarda toplu olarak piyasaya bu marka rakı sürülmemiş" dedi. "İki olayda da sakallı, yeşil kabanlı bir adam olması bu işin kişisel bir mesele olduğunu gösteriyor."

"Biri sahte içkilerle cinayet mi işliyor?" dedi Galip.

"Hem de seri cinayetler. Bu pislikleri temizleyerek dünyanın daha güzel bir yer olması için çalışıyor olabilir. Kendi adaletini kendi sağlayan bir cengâver. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Elimizde bunu ispatlayacak ne kamera kaydı, ne ipucu var. Sokaklarda sakallı ve yeşil kabanlı birini aramak istiyorsan buyur, seni tutmayayım ama ortalıkta seri cinayet diyerek başımıza iş açma. Şimdi yaylan, rapor yazacağım."

"Haklısın abi. Boş ver."

Cinayet Ümraniye'de dört katlı eski bir apartmanın ikinci katındaki dairede işlenmişti. Kurbanın adı Rezzan Güven'di. Kırk yaşındaydı. Kadın kırmızı iplerle el ve ayak bileklerinden yatağa çırılçıplak bağlanmış, iki memesinin arasına saplanan koca bir ekmek bıçağıyla öbür tarafa gönderilmişti. Güzel bir yüzü vardı. Tavana dikilmiş menekşe gözlerindeki korku ve şaşkınlık hâlâ silinmemişti. Benim çok hoşlandığım tarzda, dolgun bir vücuda sahipti. Rezzan'ın ablası Tülay, kardeşinden haber alamayınca eve gelmiş, bu korkunç manzarayla karşılaşmıştı. Kardeşinin aksine zayıf, kuru bir kadındı. Elleri ince ve damarlıydı. Tek dikkat çekici yanı, kardeşi gibi gözleriydi.

"Başınız sağ olsun" dedim.

Hüngür hüngür ağlıyordu.

"Sizin için çok zor olduğunun farkındayım ama kardeşinize bunu kimin yaptığını bulabilmemiz için bize vereceğiniz bilgiler çok önemli olabilir" dedim.

Elleriyle yüzünü sildi, ağlamasına ara verdi.

"Rezzan geçen sene arkadaşı Sevgi için mahkemede

şahitlik yapmıştı. Sevgi'nin on iki yaşında bir kızı var. Buse. Sevgi'nin erkek arkadaşı olacak o pislik, Buse'ye cinsel tacizde bulunmuştu. Her şey meydana çıkınca karakolluk oldular ve olay mahkemeye taşındı. Herif iki yıl hapis cezası aldı. Fakat, geçen gün hapisten çıktığını öğrendik. Gerçi hapiste çok dayak yediği için yatalak olduğunu filan söylüyorlar ama biz inanmadık. Kesin kardeşimi o öldürdü!"

"Adı nedir?"

"Sadun. "

"Soyadını biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

"Öyleyse, bu Sadun'a ulaşmak için kardeşinizin arkadaşı Sevgi'nin telefonu lazım, sizde var mı?"

"Bir dakika" diyerek çantasından cep telefonunu çıkardı, numarayı buldu, telefon numaramı söyledim, numarayı bana mesaj attı.

Rezzan'ın dizüstü bilgisayarını ve cep telefonunu incelemek için el koyduk. Komşular Rezzan'a sürekli birilerinin gelip gittiğini ama cinayetin işlendiği saatlerde kimseyi görmediklerini söylediler. Apartmanda ve sokaktaki diğer binalarda güvenlik kamerası olmadığını söylememe gerek yok sanırım. Anacaddeden hayli uzak bir mahallede olduğumuz için caddedeki dükkânların kameralarından katile ait bir görüntüye rastlayabileceğimizi zannetmiyordum. Evden çıkınca Rezzan'ın arkadaşı Sevgi'yi aradım ve olan biteni bir de ondan dinledim, Sadun'un telefon numarasını ve adresini öğrendim. Sonra da ona acı haberi verdim. Karşı taraf ağlamaya başlayınca telefonu kapattım. Fazla duygusal olmaya gerek yoktu.

İkinci adresim Sadun'un Çekmeköy'deki eviydi. Herif güvenlikli sitelerin birinde oturuyordu. Kapıdaki güven-

liğe Sadun'un evde olup olmadığını sorunca, adam bana manalı manalı gülerek, "Nereye gidebilir ki, tabii ki evde" dedi. Sadun'un oturduğu bina B blok, üçüncü katta, altı numaralı daireydi. Bezgin bakışlı, yorgun ifadeli, şişmanca bir kız beni kapıda karşıladı. Kimliğimi gösterdim. İçeri buyur etti. Bakıcıymış. Beni yatak odasına götürdü. Sadun'u yatalak hâlde görünce Rezzan'ı öldürmesinin imkânsız olduğunu anladım; katili yakalama hayallerimin suya düşmesi beni çok mutsuz etti.

Sadun beni görünce öfkeyle gözlerini açıp "Ben cezamı fazlasıyla çektim, hâlâ niye peşimdesiniz?" diyerek saldırıya geçti.

Bu herife nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Çünkü yaptığı cinsel tacizi düşününce, herife uçan tekme atma isteğim kabarırken, yatalak olması bütün öfkemi dindiriyordu.

"Sakin olun, ben başka bir şey için geldim."

"Başka şey mi!" dedi alayla gülerek. "Tabii ya, yatalak olup olmamam sizin için fark etmez. Nasılsa bir kere fişlendik. Şehirde her suç işlendiğinde kapıma geleceğiniz belli oldu."

"Alakası yok kardeşim."

"Bu hâlimle üzerime suç atamayacağınız için neredeyse sakat kaldığıma sevineceğim."

"Amma geveze çıktın be birader. Vır vır vır..."

"Ne istiyorsunuz benden?" dedi öfkeyle.

"Ne oldu sana, nasıl bu hâle geldin?"

"Sana ne!"

"Bana böyle ters gitmeye devam edersen, seni cinayet şüphelisi olarak Emniyet'e götüreceğim" dedim sinirle, sonra da bu söylediğime pişman oldum.

Kadına döndü ve yine alayla gülerek, "Duyuyor musun Gülfer. Cinayeti bana yıkacaklarmış. Bir katil-

likle itham etmediğiniz kalmıştı, onu da yapın anasını satayım. Nasılsa sapık oldum, tacizci oldum, katil de olayım. Gerçi ayağa kalkamıyorum ama sizin için fark etmez nasılsa."

"Sapık değil misin pezevenk!" diye bağırınca benden böyle bir tepki beklemediği için donup kaldı, çenesini kapattı.

Gülfer'e, "Bunu hapiste mi bu hâle getirdiler?" dedim.

"Bana sorsana komiser?"

"Adam gibi konuşmuyorsun ki!"

"Hapiste çocuk tacizcilerine ne yaptıklarını benden daha iyi bilirsin. Şişlediler, omurgamı, belimi ve diz kapaklarımı kırarak bir daha ayağa kalkamayacak hâle getirdiler beni. Şimdi rahatladın mı?"

Gözlerinden taşan öfkesine neden olan çaresizliğini, pişmanlığını görünce bu sakat adamın üzerine gitmemeye, yakasını bırakmaya karar verdim. Evden çıktım. Elimde hiç şüpheli kalmamıştı. Tek umudum, Rezzan'ın cep telefonundan ya da dizüstü bilgisayarından ipucu olabilecek bir şeyler bulmaktı. Yolda Sevgi'yi arayarak az önce eski erkek arkadaşına yaptığım ziyaret hakkında bilgi verdim. "Oh olsun, gebersin" dedi. Sonra ekledi, "Demek ki, müşterilerinden biri yaptı bu işi."

"Anlamadım, ne müşterisi?"

"Aaa! Bilmiyor musunuz, ben bildiğinizi zannediyordum."

"Neyi bildiğimi zannediyordunuz, daha açık konuşur musunuz?"

"Rezzan bir *Mistress*'ti."

"*Mistress* mi?"

"Evet. Sahibeydi o. Köleleri vardı."

"Bu konuyu konuşmak için yanınıza geliyorum, neredesiniz şimdi?"

"İşteyim ben. Kadıköy'de bir butikte çalışıyorum."

"Ben de Çekmeköy'deyim. Yarım saatte oradayım. Mağazanın yerini tarif edin."

Otomobili Kadıköy burundaki otoparka park ettikten sonra Beşiktaş İskelesi'nin önündeki Park Büfe'de iki tane bol hardallı sosisli sandviçi ayranla beraber mideye gönderdim. Bence İstanbul'un en lezzetli sosisli sandviçi bu büfede yapılıyordu. Ortaokul yıllarından beri yediğim sandviçin tadı hiç değişmemişti. Karnım doyunca bir sigara yakarak iskelenin önünden denizi, insanları izledim. Motorların biri yanaşırken, diğeri kalkıyordu. İnsanlar koşturuyor, yürüyor, motorlara biniyor, binmiyor, denizi seyrediyor, seyretmiyor, metroya giriyor, metrodan çıkıyor, banklarda oturuyor, motoru kaçıranlar vapura koşturuyor, vapuru kaçıranlar motora geliyorlardı. Kadıköy rıhtımında hayat çok hızlı akıyordu. Çarşının içinden geçerek Altıyol'a yürüdüm. Sevgi pasaj içindeki tapon mal satan butiklerden birinde çalışıyordu. Orta boylu, kumral, güzelce bir kadındı. Çok üzgün görünüyordu. Patronundan on dakika izin aldı, pasajın yan sokağındaki bir kafeye geçtik. Çay söyledik.

"Şu *Mistress* olayı neyin nesi?"

Konuşmadan önce bir süre ağladı. Bekledim.

Sevgi, ağlaması geçince cep telefonundan internete girdi, telefonu bana uzatarak ekrandaki siteye bakmamı söyledi. Telefonu alıp siteyi incelemeye koyuldum. Bu sabah göğsünün ortasında koca bir bıçakla yatakta cansız yatan Rezzan'ın kanlı canlı fotoğrafları siteyi süslüyordu. Fotoğrafların birinde Rezzan, ayaklarının dibinde köpek gibi ellerinin ve dizlerinin üzerinde duran bir herifin boynundaki tasmayı tutuyordu. Bir diğer fotoğrafta yine herifin teki Rezzan'ın ayaklarını yalıyordu. Bir diğerinde Rezzan ayağında sivri topuklu çizmelerle yerde çıplak

yatan başka bir herifi eziyordu. Benzer pornografik pozların olduğu diğer fotoğraflara da hızlı hızlı baktıktan sonra telefonu kadına geri verdim.

"Ona gelen müşterilerin çoğu sapık olduğu için, bence onlardan biri katil olabilir" dedi kendinden emin bir tavırla.

"Çok müşterisi var mıydı?"

"Epeyce vardı. Dediğim gibi, memlekette sapık çok."

"Bu heriflerle evde mi buluşuyordu?"

"Daha güvenli olduğu için genelde otelleri tercih ederdi. Devamlı müşterisi olan, iyi tanıdığı adamları eve çağırırdı."

Demek ki, katil onu iyi tanıyan, sık sık birlikte olduğu müşterilerinden biriydi. Rezzan, katilini evde ağırladığına, üstüne bir de kendini bağlattığına göre, adama çok güvendiği belliydi.

"Cep telefonuna baktınız mı?" dedi Sevgi.

"Bilgi Teknolojileri Büro'da inceleniyor. Ama doğru dürüst bir şey yakalayacağımızı zannetmiyorum. Bütün adları tek tek kontrol etmek çok zaman alır."

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra sanırım bir karar verdi ve telefonunun rehberini birkaç saniye karıştırdıktan sonra bana bir numara söyledi.

"Fotoğrafçısının telefonu. Sitede gördüğünüz bütün o fotoğrafları Sinan çekti. Belki işinize yarayacak bir şeyler bulursunuz. Lütfen, arkadaşımın katilini yakalayın!"

Sevgi'den ayrılınca Sinan'ı aradım, kendisiyle derhal görüşmek istediğimi, şu an nerede olduğunu sordum. Nedenini öğrenmek istedi. Bir konuda bilgisine danışacağımı söyledim. Stüdyoda çekimdeymiş. Stüdyosu Levent'deymiş. Beni beklemesini söyledikten sonra yola koyuldum.

Stüdyo, Levent Sanayi Sitesi'ne çıkan daracık ve ruhsuz sokakların birinde, eski gri renkli iş hanı kılıklı

bir apartmanın ikinci katındaydı. Binaya girerken cep telefonum çaldı. Arayan Serdar'dı. Bilgi Teknolojileri Büro'nun cep telefonunun şifresini kırdığını, Rezzan'ın WhatsApp mesajlarında Sinan adındaki biriyle kavga ettiklerini söyledi. Mesajların ekran görüntülerini bana yolladı. Bu iyi olmuştu. Sinan'a boş boş soru sormaktan kurtulmuştum.

İkinci katta bana kapıyı bir delikanlı açtı. Kısa boylu, sakallı, kilolu bir tipti. Kimliğimi çıkarıp gösterdim. Kenara çekildi, içeri girdim. Stüdyo olarak kullanılan mekân hayli genişti. Orta büyüklükte bir sinema salonu kadar vardı. Mekânın bir köşesine beyaz tahta konmuş, tahtanın karşısına sandalyeler dizilmişti. Burası toplantıların yapıldığı yer olmalıydı. Diğer taraftaysa çekim yapılıyordu. Dekor olduğu belli olan zincirler, kırbaçlar, kelepçeler göze çarpıyordu. Çıplak, genç bir kadın siyah bir sehpanın üzerine sırtüstü yatırılmış, kollarından geçirilmiş ipler gövdesini dolanarak göğüslerinin altında düğümlenmiş, baldırlarındaki bağlarsa bu düğümle birleşmişti. Kadına öyle bir kördüğüm atmışlardı ki, bu bağları çözmek bile saatler sürerdi. Kadının yüzüne acı çektiğini belirten bir ifade yerleşmişti. Bunun nedeni, düğümlenmesi yetmezmiş gibi, memelerine takılmış bir sürü metal mandaldı. Siyah maskeli, üstü çıplak iriyarı bir herif, kadının göbek deliğine şiş geçirmekle meşguldü. Kameraman sahneyi filme çekerken, iki ışıkçı spotların başındaydı. Kameramanın yanında uzun boylu, basketbolcu tipli sarı saçlı bir afet dikiliyordu. Masada oturan ve önündeki monitöre pür dikkat bakan uzun saçlı, keçi sakallı tip yönetmen, yani Sinan olmalıydı. Boynu, kolları dövmelerle doluydu.

"Çok daha fazla acı çektiğini yüzünde görmek istiyorum güzelim."

Bana kapıyı açan delikanlı yönetmenin yanına gitti, kulağına bir şeyler fısıldadı, yönetmen bana baktı. "On dakika ara veriyoruz çocuklar" diyerek masadan kalktı, tedirgin ve üzgün bir ifadeyle yanıma geldi.

"Hoş geldiniz, ben Sinan."

"Ben de Başkomiser Galip. Cinayet Büro."

Tokalaştık.

"Kadının canı yanıyor mu?" dedim.

"Yanmaz. Rol icabı öyle görünüyor."

"Nasıl rol icabı! Kadının memelerini mosmor yapmışsınız. Baksana herif karnına şiş sokmaya çalışıyor."

"İşimizi uygun tekniklerle, acı vermeden, güvenli yapıyoruz."

"Bana bak! Bu kadına bir şey olursa elimden kurtulamazsınız" dedim.

"Bunun gibi günde elli film çekiyoruz. Rahat olun. Sıkıntı yok."

Kadına döndüm. "Güzelim, ben polisim. Artık bu manyaklar sana istemediğin bir şey yapamazlar. Korkma sakın" dedikten sonra ofise girdim.

Arkamdan kahkaha sesleri yükseldi. Bir tek basketbolcu tipli sarışın ciddi duruyordu. Sinan'ın kontrplakla ayrılmış odasına geçtik. Ofise sinmiş sigara kokusunu alınca bir tane yaktım.

"Birader sen manyak mısın? Niye böyle sapık filmler çekiyorsun. Gidip doğa, manzara, börtü böcek filmleri çeksene."

"Ben BDSM fotoğrafçısıyım. İşim bu."

"Başınız belaya girecek."

"Yıllardır yapıyoruz bu işi. Son derece titiz çalışıyoruz."

"Bir gün o kadınlardan birini yanlışlıkla öldürüverirseniz, bunun hesabını veremezsin."

"Çok şükür bugüne kadar kimseyi öldürmedik. Bu iş dikkatli yapılırsa sanıldığı gibi tehlikeli değil."

"Ama biri dikkatli yapmamış ve fotomodelin Rezzan'ı deşmiş."

"Ne! Rezzan ölmüş mü! Demek Rezzan öldürülmüş ha!" diye mırıldandı.

"Maalesef."

Çok üzgün görünüyordu. Elleriyle yüzünü kapadı, sonra ellerini yüzünden çekerek, "Korkunç bir şey!" dedi.

"Şüpheli var mı elinizde?"

"Rezzan şu içerideki kadın gibi yatağa bağlanmış."

"Bu yüzden sana geldim. Anlat bakalım, Rezzan'ı niye öldürdün?"

"Ne! Ne öldürmesi. Ben Rezzan'ı öldürmedim" dedi korkuyla.

Sigaradan bir nefes çektim. Cep telefonumu çıkarıp Serdar'ın gönderdiği, ikisinin yazışmalarını yüksek sesle okumaya başladım.

Sinan: "O kaydı hemen silmeni istiyorum. Benim başımı belaya sokma."

Rezzan: "Silmemi istiyorsan, ne istediğimi biliyorsun."

Sinan: "O kadar parayı nereden bulayım?"

Rezzan: "O senin sorunun."

Sinan: "Bu yaptığına çok pişman olacaksın Rezzan."

Rezzan: "Ayy! Çok korktum."

Birbirlerine daha bir sürü ağza alınmayacak hitaplarda bulunuyorlardı ama beni ilgilendiren kısım, mesajların bu bölümüydü.

"İşin içinde şantaj olduğu belli. Şimdi anlat bakalım, bu bahsettiğiniz kayıt ne kaydı?"

Sinan elimdeki delillerin onu cinayetin baş şüphelisi yaptığını anlayıp içeri tıkılacağını hissedince, sıkıştığı köşeden kurtulmak için üzüntüyü müzüntüyü bir kenara bırakarak anlatmaya başladı.

"Rezzan'la birkaç gün önce burada çekim yaptık. Görüntüleri bir an önce sitesine koymamız için bizi aceleye getirdi. Ama çekimler içime sinmedi. Benim gibi bir fotoğrafçıya yakışmayacak, kötü çekimlerdi. Fotoğraflar ortalığa çıkarsa piyasada iş kaçırabilirdim. Rezzan'ı arayarak yaptığımız çekimleri beğenmediğimi söyledim, tekrar çekim yapmayı teklif ettim. Ücretsiz olacaktı. O da görüntüleri kendisine göndermemi, bakmak istediğini söyledi. Ben de saf saf gönderdim. Beni arayarak görüntülerin gerçekten çok kötü olduğunu, benim gibi usta fotoğrafçıya böyle çekimlerin yakışmadığını ama görüntüleri sitesinde yayınlamaya karar verdiğini söyledi. Onu ikna etmeye çalıştım, görüntüleri yayınlarsa, bana zarar vereceğini, müşteri kaybetmeme neden olabileceğini, itibarımın sarsılacağını söyledim. Bunun üzerine, benden yüklü miktarda para istedi."

"Ne kadar istedi?"

"Beş yüz bin lira. İşte, bu yüzden kavga ettik."

"Anladım. Parayı ona götürdün, parayı verdikten sonra yeni görüntüler çekme ayağına onu yatağa bağladın, bir güzel öldürdün, parayı da geri alıp tüydün."

"Onu ben öldürsem, görüntüleri silmek için cep telefonunu, bilgisayarını yanıma almaz mıyım?"

"Belki paniğe kapıldın!"

Sinan'a cinayet saati nerede olduğunu sordum. Stüdyoda tek başına montaj yaptığını söyledi.

Cinayeti Sinan'ın işlediğinden yüzde yüz emin olsaydım, kelepçeyi takar, onu Emniyet'e götürürdüm. Ama, söylediği gibi, eğer cinayeti o işlemiş olsaydı, Rezzan'ın

cep telefonunu ve bilgisayarını yanında götürmez miydi? Cep telefonu mesajlarına kolayca ulaşacağımız ve kendisinin baş şüpheli olacağını tahmin etmez miydi? Sinan'a bir yere gitmemesini ve onu ne zaman ararsam bulmak istediğimi söyleyerek stüdyodan ayrıldım.

Akşam Emniyet'ten çıkarken Erenköy'de bir cinayet haberi telsize düştü. Bir bankanın müdürü evinin otoparkında öldürülmüştü. Olay mahalline vardığımızda adli tabip Ceyhun'la karşılaştım.

"Derbi biletleri için teşekkür ederim Galip'ciğim."

"Ne demek Ceyhun Hocam. Sen de az kısmetli adam değilmişsin hani. Gazeteci arkadaşım Çetin beni maç için aramasa, biletleri biraz zor bulurdum."

"Kısmetliyimdir. Sen de bu vesileyle katilleri yakalamışsın."

"Yakaladık valla. Geri zekâlılar derbi uğruna yakayı ele verdiler."

Ceyhun Hoca, cinayetin en az iki saat önce işlendiğini söyledi. Otoparkın girişi sarı bantlarla kapatılmış, ceset otomobilin hemen dibinde yatıyordu. Necati ve birkaç teknisyen delil topluyordu. Cesetteki otuz beş bıçak darbesi cinayetin kesinlikle bir husumetten dolayı işlendiğini gösteriyordu. Apartman görevlisinden, dün gece otoparkın aydınlatma lambalarının birileri tarafından kırıldığını öğrenince planlı bir cinayetle karşı karşıya olduğumuzu anladım. Katil, kurbanını karanlığın içinde delik deşik ettikten sonra yine karanlığın içinde kaybolmuştu. Maktulün adının Alp olduğunu öğrendik. Apartmanda oturan komşularından bir kadın Alp Müdür'le aynı bankada çalışıyormuş. Alp Müdür muhasebede, kendisiyse krediler servisinde görev yapıyormuş. Bir düşmanı olup

olmadığını sorduğumuzda, hiç düşmanı olmadığını ama kısa süre önce bankada işten çıkarmaların olduğunu, Alp'in müdürlüğünü yaptığı muhasebe bölümünden de on dört kişinin işine son verildiğini öğrendik. Bu hayat şartlarında ancak işsiz kalan birinin, müdürünü otuz beş bıçak darbesiyle diğer tarafa postalaması muhtemeldi.

Ertesi gün Serdar ve Mustafa'yı Alp Müdür'ün bankasına, işten çıkarılan o on dört kişinin iletişim bilgilerini almaları için gönderdikten sonra işlere dalmışken Bilgi Teknolojileri Büro'dan telefon geldi. Rezzan'ın dizüstü bilgisayarının şifrelerini kırdıklarını, görüntüleri mutlaka görmek isteyeceğimi söylediler.

Bilgi Teknolojileri Büro'daki çocukların yanlarına, Vatan Emniyet'e gittim. Bilgisayarın başına geçtik. Çocuklar kendi aralarında fısıldaşıp gülüşüyorlardı.

"Hâlinizden anladığım kadarıyla güzel şeyler izleyeceğiz, değil mi?"

"Hem de ne şeyler amirim! Kadın gizli kamera yerleştirmiş."

"Yaa! Katili gördünüz mü?"

"Yok amirim. Katili çekmemiş."

İlk görüntüde uzun boylu, pos bıyıklı, siyah saçlı, kara gözlü, yolda karşılaştığın zaman göz göze gelmemeye çalışacağın; sana höt dese, al sana göt, diyeceğin herif soyundu, maymundan bile daha fazla kıllı vücuduyla köpek gibi yere eğildi, Rezzan'ın bir metre boyundaki topuklu ayakkabısını yalamaya başladı. Ayakkabı yalaması bitince herif sırtüstü yere uzandı, Rezzan sivri topuklarını herifin göğsüne batırdı, yetmedi üzerine çıktı, yetmedi tepindi, yetmedi herifin zevkten yamulmuş suratını ezdi.

"Diğer görüntüye geçelim."

"Amirim devamını izleseydiniz, daha neler olacak neler, bu gördükleriniz hiçbir şey."

"Arkadaşlar burada porno izlemiyoruz, işimize bakalım. Değiştir."

Yeni görüntüdeki herifi görünce ilgim tavan yaptı. Çünkü şu anda karşımda soyunan, dantelli kadın külodu giymiş ve sutyen takmış, başına kadın peruğu geçirmiş, makyaj yapmış ve vibratörü içine alan sapık herif bizim fotoğrafçı Sinan'dan başkası değildi. Sinan Efendi beni ne yemiş ama! Görüntülerden kastettiği Rezzan'ın filmi değil, bu iğrenç kendi görüntüleriymiş. Rezzan'ın yerinde olsaydım, bu görüntüler için beş yüz bin değil, en az bir teklik isterdim.

Vatan Emniyet'ten bir ekiple Levent'teki stüdyoya baskın yaparak Sinan'ı gözaltına aldım, Emniyet'e getirdim. Sorguda kendisinin başrol oynadığı filmin görüntülerini izlettirdim, yüzünde en ufak bir utanma emaresi göremedim. Cinsel tercihlerinden dolayı kimsenin onu suçlamaya hakkı olmadığını söyledi; ona cinsel tercihlerini hiç umursamadığımı, derdimin Rezzan'ın katilini yakalamak olduğunu hatırlattım. Rezzan'ın kendisine şantaj yaptığını itiraf etti. Onun pis bir şantajcı, kötü kalpli bir kadın olduğunu, para için her şeyi yapabilecek karaktere sahip olduğunu ama Rezzan'ı öldürmediğini tekrarlayıp durdu. Sinan'ın cinayeti itiraf etmemesine rağmen elimizdeki görüntüler ve şantajı kabul etmesini kuvvetli delil sayarak onu savcılığa postaladım. Odama çıktığımda bizimkiler Alp Müdür'ün işten çıkardığı personelin iletişim bilgilerini aldıktan sonra ulaşabildikleri üç kişiyi tek tek toplayıp Emniyet'e getirmişlerdi. Bir sigara içip nefeslendikten sonra yeniden sorgu odasının yolunu tuttum.

İlk sorguladığım çalışan Necip adında iriyarı bir adamdı. Bir şirketin muhasebe departmanında şef olarak işe başladığını öğrenince üzerine fazla gitmedim.

Mutluydu, bankayı ve merhum müdürünü unutmuşa benziyordu. Yine de cinayet saatinde nerede olduğunu sordum. O saatte işteymiş, mesaiye kalmış. Bütün departmanı şahit olarak gösterebileceğini söyledi. GBT'si de temiz olduğu için Mustafa'yla fazla oyalanmadan gönderdim. Peşinden Ozan adında bir diğer çalışanı aldım. Zayıf, temiz yüzlü bir adamdı. Onunla da fazla oyalanmadım. Çünkü yazılım piyasasının önemli aktörlerinden olan bir firmada dolgun maaşla işe başlamıştı. Onun da Alp Müdür'e hınç bileyecek durumu kalmamıştı. Ozan'ı da gönderdikten sonra Emin Şener adındaki elemanı karşıma aldım. Sakin, güçlü bir görüntüsü, sıradan bir yüzü vardı. Ela gözleri donuktu, sinirlilik ve tedirginlik belirtisi yoktu. Karşımda sakince oturuyordu. Bir katile benzemiyordu ama bunu kim bilebilirdi ki! Henüz bir işe girmediğini öğrenince Mustafa ve Ozan'da harcayamadığım enerjimi kullanmaya karar verdim. Üstüne, Serdar'ın elime tutuşturduğu raporu okuyunca ilgim büsbütün arttı. Raporda, geçenlerde Beyoğlu'nda sahte içki yüzünden öbür tarafa göçen Hasan Karakaş tarafından darp edildiği yazıyordu.

"Hasan Karakaş'ı tanıyor musun?"

"Beni buraya eski müdürümüzün cinayeti için getirmediniz mi?"

"Ona da sıra gelecek. Tanıyor musun, tanımıyor musun?"

"Tanımıyorum."

Raporu önüne attım. "Nasıl tanımıyorsun, adam seni darp etmiş, şikâyetçi olmuşsun."

Emin'in yüzünü hafif bir değişim rüzgârı yaladı.

"Haa, o mu, adı Hasan Karakaş'mıymış, evet, tanıyorum. Şikâyetçi olmuştum. Doğrudur."

Rapora hızlıca göz atarak ifadeyi okudum.

"Sen şikâyetçi olduğun insanın adını, soyadını bilmiyor musun?"

"Biliyorum ama siz söyleyince hemen hatırlayamadım."

"Yolunu kesmişler, senden para istemişler, sonra da bir güzel pataklamışlar."

"Doğrudur."

"Ne işin vardı o saatte oralarda?"

"O zaman da söyledim, şimdi de söylüyorum; ben uyuşturucu kullanmıyorum. Kimseden mal almak için o sokaklara girmedim. Eve gidiyordum, vapura binmek için kestirmeden Karaköy'e inmek istedim. Hepsi bu."

"Seni darp edenlerden birinin sahte içkiden dolayı öldüğünü biliyor muydun?"

"Bilmiyordum. Ölmüş mü? Şimdi sizden duyuyorum."

Yüzünde bir rahatlama, ilahi adaletin yerini bulmasından ötürü ufak bir gülümseme belirdi.

"Haber seni çok mutlu etmişe benziyor?"

"Yalan yok. Sevindim. Canımı çok yakmışlardı. Ölebilirdim."

"İçki içiyor musun?"

"Ara sıra."

"Genelde ne içiyorsun?"

"Bira."

"Rakı sever misin?"

"Ağzıma sürmem. Anason kokusundan nefret ederim."

İşlenen Hasan Karakaş ve Alp Eralp cinayetlerinde uzaktan da olsa Emin Şener'in varlığının hissedilmesi beni biraz kıllandırmıştı. Bu kadar rastlantının olamayacağını bu meslek bana gayet iyi öğretmişti. Şimdilik bu konuyu bırakıp asıl meselemize geldim.

"Kaç yıldır bu bankada çalışıyordun?"

"Yirmi yıl."

"Hangi pozisyondaydın?"

"Şeftim."

"Alp Müdür'le aran nasıldı?"

"İyiydi."

"Öldürüldüğüne üzüldün mü?"

"Üzüldüm tabii."

"Seni işten çıkarmıştı ama. Bak, hâlâ iş bulamamışsın."

"Ben insanlara kin beslemem."

"Az önce Hasan Karakaş'ın öldüğüne sevindin ama."

"O başka. Onlar benim canımı yaktı."

"Alp Müdür yakmadı mı? Biri fiziksel yaktı, diğeri manevi."

"Fizikselin acısı insanda daha fazla yer ediyor, çabuk geçmiyor."

"Bence tam tersi ama neyse... Alp Müdür'le iş dışında dışarıda görüşür müydünüz?"

"Sadece banka yemeklerinde."

"Bankanın bunca yıllık personelisin, niye seni işten çıkardı?"

"Yaşanan ekonomik kriz nedeniyle banka ciddi bir eleman azaltma politikasına gitti. Yalnızca benim değil, uzun yıllar bankada görev yapmış birçok arkadaşımızın görevine son verildi."

"Alp Müdür'ün anlaşamadığı kimse var mıydı?"

"Mobingi kastediyorsanız, Alp Müdür bütün elemanlara eşit mesafede dururdu. Tabii ki, iş şartlarında bir sürü sorunlarla karşılaşıyoruz. Zaman zaman sinirler geriliyor, ufak tefek bağırmalar, fırçalar oluyor ama genel olarak Alp Müdür'ün kimseyle kişisel bir sorunu yoktu."

"Dün gece saat yedide neredeydin?"

"Annemdeydim. Yemek yiyorduk."

"Annenden başka seni gören kimse var mı?"

"Annemin bir komşusu geldi. Hep beraber çay içtik."

"Annenden kaçta ayrıldın?"

"Dün gece annemde kaldım. Komşu gidince biraz televizyon seyredip yattım."

"Annene ve komşusuna soracağız."

"Sorabilirsiniz, sıkıntı yok."

Serdar sorgu odasına paldır küldür girdi. "Abi, bir dakika dışarıya gelir misin?" dedi. Serdar'ın peşinden odadan çıktım. "Ne var, ne oldu?" dedim merakla.

"Bırak herifi gitsin. Alp Müdür'ün katili az önce Kadıköy İlçe Emniyeti'nde Cengiz'e teslim olmuş."

"Yaa! Kimmiş?"

"Alp Müdür'ün işten çıkardığı Bülent Uğur adında bir çalışanmış. Her şeyi itiraf etmiş. Vicdan azabı çektiği için teslim olmuş."

Sorgu odasına girdim, masaya oturdum. Emin merakla beni süzüyordu. "Bülent Uğur'u tanıyor musun?" dedim.

"Tanıyorum, arkadaşımdır, aynı bölümde çalışıyorduk. Onu da işten çıkardılar. Niye sordunuz?"

"Nasıl biridir?"

"İyi biridir. İşten çıkarıldıktan sonra zor günler geçirdiğini biliyorum. Borcu vardı. Gerçi kimin yok ki! Yoksa?"

Başımla tahmin ettiğinin doğru olduğunu gösteren bir hareket yaptım.

"Aman Allahım" dedi yüzünü avuçlarının arasına alarak. "Cidden o mu yapmış? Alp Müdür'ü Bülent mi öldürmüş?"

"Suçunu itiraf etmiş" dedim masadan kalkarken. "Gidebilirsin."

Odama çıktığımda fotoğrafçı Sinan'ın asistanı olduğunu söyleyen bir kadının beni görmek için beklediğini haber verdiler. Sinan'ın stüdyosundaki ciddi bakışlı basketbolcu tipli kadındı bu. Üzerinde bej renkli bir palto vardı. Ayaklarında botlar.

"Benim adım Aslı. Sinan'ın asistanıyım."

"Biliyorum. Stüdyoya geldiğimde sizi görmüştüm."

"Doğru."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben buraya Sinan'ın suçsuz olduğunu söylemeye geldim."

"Bunun için bir kanıtınız var mı?"

"Aslında bu söyleyeceklerim ilk başta önemsizmiş gibi gelmişti bana. Ama Sinan haksız yere tutuklanınca ve Rezzan'ın öldürüldüğü saatin benim orada olduğum saat olduğunu öğrenince bu bilgiyi sizinle paylaşmaya karar verdim.

"Anlamadım, siz cinayet saati Rezzan'ın evinde miydiniz?"

Hemen itiraz geldi. "Hayır hayır, evde değildim, sokağındaydım."

"Şu olan biteni en baştan anlatır mısınız?"

Bu soruşturmanın yönünü değiştirecek çok önemli bilgilere sahip olmanın bilincinde birinin özgüveniyle bakıyordu.

"Biz Sinan'la uzun yıllardır çalışıyoruz. Sinan çok iyi bir fotoğrafçı, insan olarak da çok iyidir. Gerçek dosttur. Onun cinsel tercihlerini hiçbir zaman sorgulamadım. Ama Rezzan'ın adilik yaparak, bu konuda Sinan'a şantaj yapmasına çok içerledim ve sinirlendim. Onunla konuşmak için o gün Rezzan'ın evine gittim. Gerekirse zor kullanacak ama o görüntüleri Rezzan'dan alacaktım. Oturduğu apartmanın sokağına girdiğimde, apartmanın

kapısında bir adamın telefonla konuştuğunu gördüm. Adamın, Rezzan'a geldiğini hemen anladım. Rezzan'la konuşuyordu."

"Konuştuklarını nereden anladınız?"

"Çünkü biraz sonra Rezzan perdeyi araladı, kulağında telefonla adama baktı, ona gel işareti yaptı. Aşağı kapının otomatına basıldı, adam da apartmana girdi. Bence katil o adamdı."

"Adamı görseniz tanır mısınız, nasıl biriydi?"

"Uzun boyluydu. Sakallıydı. Üzerinde yeşil bir kaban vardı."

Sakallı ve yeşil kabanlı adam bu cinayette de karşımıza çıkmıştı. Günlük hayatımız tamamen rastlantılar silsilesiyle devam ederdi. Ama bu rastlantılar silsilesinin bile bir mantığı vardı. Ve benim aklım, sakallı, yeşil kabanlı adamın her cinayette karşımıza çıkmasını bu mantığa aykırı buluyordu.

"Saati tam olarak hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum tabii. Saat on altıydı. Çünkü Rezzan'dan Sinan'ın görüntülerini almayı kafaya koymuştum ve adamın en az bir saat içeride kalacağını tahmin ettiğim için, bu süreyi bir kafede oturarak geçirmeyi düşündüm. Bu yüzden, adam apartmana girince saatime baktım. Ama sonra vazgeçerek ertesi gün gelmeye karar verdim."

Telefona sarılıp Bilgi Teknolojileri Büro'yu aradım. Rezzan'ın cep telefonu onlarda olduğu için, Aslı'nın bana söylediği saat 16.00'da Rezzan'ın görüştüğü numarayı söylemelerini istedim. Beş dakika sonra yanıt geldi. O saatte ne bir arama yapıldığı ne de gelen bir arama olduğunu söylediler. Zaman aralığı biraz genişleterek tekrar bakmalarını istedim. Sonuç yine değişmedi. Rezzan saat on altıda ve civarlarında kimseyle görüşmemişti.

Aslı'ya döndüm. "O saatte arama kaydı yokmuş telefonda?"

Aslı'nın gözleri hayretle açıldı. "İyi bakmışlar mı, konuştuğunu kendi gözlerimle gördüm."

"Yokmuş işte, yalan mı söyleyecekler?"

"Hiçbir şey anlamadım."

"Ben anladım" diyerek Serdar'ı çağırdım.

Yardımcım gelince Aslı'yla tanıştırdım, savcılıktan izin çıkartarak GSM operatöründen Rezzan'ın konuşma dökümlerini talep etmesini ve saat on altıda yapılan aramanın kime ait olduğunun çıkarılmasını istedim. Eğer Aslı'nın iddiası doğruysa, o saatte Rezzan'ın telefonunda arama kaydının çıkmamasının tek bir nedeni olabilirdi: Katil delil bırakmamak için görüşme kaydını silmişti.

Ertesi gün GSM operatöründen beklediğimiz cevap geldi. Cinayet günü saat on altıda bir arama kaydı vardı. Katilin numarası karşımdaydı. Sahte içki yüzünden ölen Hasan Karakaş'ın darp ettiği, öldürülen Alp Müdür'ün işten çıkardığı Emin Şener bu sefer de Rezzan'ın cep telefonuna kayıtlı olarak karşıma çıkmıştı.

3

O çalan telefon tüm hayatımı değiştiriverdi.

Jiletle bileğimdeki en kalın damarı kesmek üzereyken çalıyordu cep telefonum. Yatak odasından bas bas bağırıyordu. İnsanın kendini öldürürken farklı bir psikolojide olduğunu az çok tahmin edebileceğinizi, tek aradığım şeyin konsantrasyon için sessizlik olduğunu anlamışsınızdır. Yalnızca sessizlik. Bu yüzden telefonun zırlamasının bitmesini bekliyorum. Ama bitmiyordu. Arayan ısrarla çaldırmayı sürdürüyordu. Zırrrr... zırrrrr... zırrrrrr... Sabırla bekliyorum. Lanet olası telefon sonunda susacaktı. Sustu ama benim de konsantrasyonumun içine etmişti. Tekrar jileti bileğime dayıyorum. Dönüşü olmayan yolculuğa çıkmak için yeniden konsantre olmak birkaç dakika sürüyor. Ölümcül can sıkıntısından da, bu anlamsız hayattan da, insanlardan da kurtuluyordum. Hadi bana eyvallah! derken, Zırrrr... zırrr... zırrrrrr...

Jileti fırlatıp bir hışımla yatak odasına koşuyorum, numaraya bakmadan telefona saldırıyorum.

"Ne var be, ne var?"

"Hayırdır, yoksa intihar mı ediyordun Emin?" dedi bir erkek sesi gülerek.

"Kimsin?" dedikten sonra telefonu kulağımdan çekip numaraya bakıyorum. Eski psikiyatrım arıyor.

"Yaa, kusura bakmayın" diyorum biraz utanarak. Aslında, niye utandığımı da pek anlamıyorum. Nasılsa birazdan bu siktiğimin dünyasından çekip gitmeyecek miyim? Hatta, herife sövebilirim bile.

"Emin ben sana kendini öldüreceğine başkasını öldürmeni söylemedim mi?" demez mi!

Ulan yoksa bu herif beni mi izliyordu? İntihara eğilimli hastalarının evlerine gizli kamera falan mı yerleştirmişti? Telefon elimde banyoya dönüyorum, gayriihtiyari gözlerim banyonun her köşesini tarıyor, sonra bu düşüncemin çok aptalca olduğunu anlıyorum. Herifin tahmini tamamen bir rastlantıydı. Eski hastalarını tek tek arayıp neler yaptıklarını, sağlık durumlarını filan soruyormuş. İlaçlara devam edip etmediklerini kontrol ediyormuş. Tabii ki ona az önce jileti bileğime dayayarak çıkmaya hazırlandığım öbür dünya yolculuğunu engellediğini söylemiyorum. Telefonu kapattıktan sonra salona gidip koltuğa oturuyorum. Kafama garip garip fikirler üşüşmeye başlıyor. Doktorun sözlerini aklımdan çıkaramıyorum ve âdeta aydınlanıyorum.

"Emin, ben sana kendini öldüreceğine başkasını öldürmeni söylemedim mi!"

Bir başkasını öldürmek! Becerebilir miydim bunu? Diyelim ki, birini öldürdüm. Peki, katil olmak nasıl bir histi, bununla başa çıkabilir miydim? Birinin hayatına son vermiş bir katil olarak hayatımı sürdürebilir miydim? Ya yakalanırsam? Hapishaneye girmek istemiyordum. Orada aklımı oynatırdım. Kusursuz bir cinayet planı hazırlarsam niye yakalanayım ki! Ama "Kusursuz cinayet yoktur" demiyor muydu işin uzmanları. Hem az önce kendimi öldürmeyecek miydim? Eğer yakalanacağımı anlarsam, kendimi yine öldürürdüm.

Birini öldürme planı yapma düşüncesi bile ruhumda heyecan yaratıyor, can sıkıntısı içimden dağılıveriyordu. Nabzım hızlanıyordu. Yakalanmadan kimi ve nasıl öldürebilirim? Çok ince hesaplar yaparsam bu işin altından kalkabilirim. Nasıl da heyecanlanıyorum. Odaya koşup

kalem kâğıt alıyorum, masaya oturarak yazıp çizmeye başlıyorum. Aslında ben katil ruhlu muyum? Doğuştan mı böyleyim? Yoksa her insanın genlerinde öldürme dürtüsü var mı?

Madde 1: Öldürülecek kişi bu cezayı hak etmiş olmalı.

Madde 2: Cinayet aleti şüphe çekmeyecek bir şey olmalı.

Madde 3: Keşif yapılmalı. Özellikle güvenlik kameralarına dikkat edilmeli.

Madde 4: Kılık değiştirilmeli. Takma sakal, şapka filan takılmalı.

Saatlerce plan yapıyorum, aklıma fikirler yağıyor. Hepsini not ediyorum. O kaplumbağa hızıyla ilerleyen dakikalar sanki tazı olmuş koşturuyor. Pencereden havanın karardığını fark etmesem, zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağım. Gece olmuş.

Kimi öldürmeliyim? İnsanlardan nefret etmeme rağmen masumları öldürmeyi düşünmüyorum. Ben cani değilim. İnsanları genel olarak sevmiyorum. İnsan kavramından nefret ediyorum. Yoksa, tek tek insanları seviyorum. Arkadaşlarımı seviyorum mesela. Yıllar önce izlediğim *Öldürme Arzusu* filmi aklıma geliyor. O filmin yeni versiyonunda Bruce Willis oynamıştı. Filmde serseriler tarafından ailesi katledilen doktor rolündeydi. Adaleti kendi ne güzel sağlıyordu. Jodie Foster'ın oynadığı *İçimdeki Yabancı* filmi de vardı tabii. Serseriler tarafından saldırıya uğrayan ve sevgilisi öldürülen kadının intikamıyla ilgiliydi film. Öyle heyecanlıyım ki, içim içime öylesine sığmıyordu ki, hemen işe koyulmaya sabırsızlandığım için yemek yemeyi bile zaman kaybı görüyorum. Gece geç vakit olmasına rağmen kendimi sokağa atıyorum. Kadıköy, vapur, Tünel ve Beyoğlu. Gecenin saat on birinde İstiklal Caddesi hınca hınç

yine. Galata'ya giriyorum. Ortalık nispeten tenhalaşıyor. Merdivenlere yaklaştıkça kalbim gümbürdüyor. Dayak yediğim sokağın başına geliyorum. Duruyorum. İn cin top oynuyor. Serseriler aynı yerde. Beni fark etmemeleri için sokağın başındaki binanın kapı sahanlığına gizleniyorum. Şakalaşıyorlar, anırıyorlar. Heriflerin her akşam burada takıldıkları belli oluyor. Planımın ilk maddesini tamamlıyorum. Durduğum yerden güvenlik kameralarının yerlerini tespit etmeye çalışıyorum ama bir tane bile göremiyorum. Bu güzel oldu. Tekrar gerisin geriye yokuşu tırmanarak Göz Hastanesi'nin önünden Kuledibi'ne, oradan da İstiklal Caddesi'nin güvenli kalabalığına karışıyorum. Taksim'e yürüyorum. Bostancı dolmuşuna atlayıp eve dönüyorum. Bülent'e mesaj atıp uyuyup uyumadığını soruyorum. Oturuyormuş. Arıyorum.

"N'aber dostum, nasıl gidiyor?"

Bülent'in sesi çok mutsuz geliyor. Henüz iş bulamamış. Kayınpederden borç alıyorlarmış. Oğlanı özel okuldan alarak devlet lisesine vermişler. Otomobilini de satmış. Onunla konuşurken aklım işleyeceğim cinayet planlarında olduğu için Bülent'in sıkıntısını duymuyorum. Bir ara müdürü öldüreceğini söylüyor ama bu söylediğini önemsemiyorum. Bir an önce sormak istediğim konuya gelmek istiyorum.

"Dostum benim de para suyunu çekiyor, ben de senin gibi kendi rakımı kendim yapmaya karar verdim. Bana nasıl yapıldığını anlatır mısın?"

Anlatıyor. Umduğumdan kolaymış. Defalarca etil alkol kullanmam konusunda uyarıyor, metil alkolün öldürdüğünü söylüyor. Telefonu kapattıktan sonra bilgisayarı açıyorum, metil alkol satan ilaç, ecza ve kimya depolarını araştırıyorum. İnternetten sipariş vermek çok riskli olacağı için gidip mağazadan almak daha az teh-

likeli. Tahtakale'de kimyasal ürünler satan bir mağaza buluyorum. Adresini not ediyorum.

Ertesi gün soluğu Tahtakale'de alıyorum. Ama Tahtakale'nin en kalabalık olduğu öğlen saati gidiyorum. Böylece, birilerinin beni hatırlaması olasılığını en aza indiriyorum. Mağazayı buluyorum. Ara sokakların birinde. Gözüme kestirdiğim on yedi-on sekiz yaşlarındaki bir genci çevirip kimyasal ürünlere karşı alerjim olduğunu ve bu yüzden mağazaya giremediğimi söyleyerek benim için mağazadan iki litre metil alkol almasını rica ediyorum. Karşılığında da iyi bir bahşiş veriyorum. Parayı görünce ağzı kulaklarına varıyor, uçarak mağazaya giriyor. Beş dakika sonra elindeki poşette koca bir şişeyle geri dönüyor. Anason yağı ve gliserini de aktardan alıyorum, tekelden de iki şişe yetmişlik rakı aldıktan sonra eve dönüyorum. Malzemeyi masaya koyarak işe koyuluyorum.

İki litre metil alkole üç mililitre anason yağı, beş kesme şeker, bir buçuk sisi su karıştırıp çalkalıyorum. Anason kokusu odaya yayılıyor. Gerçeğiyle aralarında hiç farkı yok. Tadına bakasım bile geliyor. Rakıyı bir bardağa koyup üzerine su döküyorum. Bildiğimiz rakı işte! Marketten aldığım iki rakıyı lavaboya döküyorum, şişeleri yıkıyorum sonra içlerine sahte rakıyı dolduruyorum, üç dört parmak boş bırakıyorum, kapağını kapatıyorum.

Akşama kadar sabırsızlıkla bekliyorum. Katil olma düşüncesi beni hiç rahatsız etmiyor, bilakis damarlarıma adrenalin pompalıyor.

Akşam olunca son bir keşif daha yapmak için Kadıköy'den vapura atlayarak Karaköy'e geçiyorum. Tünel'den İstiklal Caddesi'ne çıkıyorum. Kuledibi'ne inip Göz Hastanesi'nin önünden merdivenlerin başına geliyorum. Serserilerin bulunduğu sokağın önünde tekrar

aynı apartmanın kapı sahanlığına siniyorum, serserilerin olduğu tarafa bakıyorum. Oradalar. Her gece buraya takıldıklarından iyice emin oluyorum. Kendimi belli etmeden oradan uzaklaşıyorum, yeniden İstiklal Caddesi'ne çıkarak güvenli kalabalığa sığınıyorum, kalabalığın içinde kayboluyorum. Taksim'den dolmuşla eve dönüyorum. Bilgisayarın karşısına geçip takma sakal, bıyık, peruk satan mağazaları araştırmaya koyuluyorum. Eminönü Mercan'da şaka oyunları satan bir mağazada buluyorum. Mağazanın adresini not aldıktan sonra yatıyorum. Son zamanlarda can sıkıntısının kırıntısını hissetmiyorum. Aslında hayat o kadar da boş ve saçma değilmiş. Yeter ki insanın ilgisini çekecek bir uğraşı olsun.

Ertesi gün öğlen vapurla Eminönü'ne geçip mağazayı buluyorum. Dikkat çekmemeye ve kendimi hatırlatacak bir hareket yapmamaya özen göstererek bir tiyatro oyunu için olduğunu söyleyip sakal, bıyık, kalın çerçeveli gözlük satın alıyorum. Eve dönünce aynanın karşısında aldıklarımı takıyorum, ben bile kendimi zor tanıyorum. Bütün hazırlıklarımı tamamlıyorum ve akşamı beklemeye başlıyorum. Bu akşam işe çıkıyorum.

Akşam olunca aynanın karşısına geçerek sakalımı, bıyığımı ve gözlüklerimi takarak yeşil kapüşonlu kabanımı giyiyorum. Sırt çantamın içine ikinci bir kaban tıkıştırıyorum, rakı şişesini koyup evden çıkıyorum. Apartmanda kimseyle karşılaşmadan mahalleden çıkıyorum. Vapurda heyecandan yerimde oturamıyorum. Dışarı çıkarak kıç tarafına gidiyorum, birkaç kişi kabanlarının içine gömülmüş vaziyette sigara tüttürüyorlar. Kenara geçerek siyah suların içindeki beyaz köpüklerin gerisinde kalmış Kadıköy'ü seyrediyorum. Karaköy'e yanaşınca kameralara yakalanmamak için Tünel'e binmiyorum, yürüyerek Galata'nın tenha ara sokaklarından merdiven-

lere çıkıyorum. Sokağın başına geliyorum. Aynı apartmanın sahanlığına gizleniyorum. Sırt çantamı yere koyup içini açıyorum. Önce rakı şişesini çıkarıyorum. Kapağını açıyorum. Bunu yaparken ellerim titriyor. Biraz sonra bu sahte içkiyi o serserilere içirip ölümlerine neden olacağım! Korkunç bir şey bu! Katil olacağım! Evde planları yaparken ve defalarca buraya keşfe gelirken, bu serserileri öldüreceğimden ne kadar emindim. Ama şimdi, birinin hayatına son verecek olmanın bütün yükü üzerime çöküyor. Diğer yandan, onlar benim canımı çok yakmışlardı. Neredeyse beni öldüreceklerdi. Üstelik ceza da almadılar. İşin bu tarafını düşününce az önceki çekimserliğim yerini kararlılığa ve cesarete bırakıyor. Onlar benim canımı yakmıştı, ben de onları cezalandıracaktım. Belki de serseriler ölmeyecekti. Kör olacaklardı ya da böbreklerini filan kaybedeceklerdi. Diyalize girerlerdi. Bundan sonraki hayatları çekilmez ve zor olurdu. Bu, ölümden de beterdi.

Telefonumu cebimden çıkararak biriyle konuşuyormuş gibi kulağıma dayıyorum ve serserilere doğru yürümeye başlıyorum. Heyecandan gebereceğim. Bacaklarımın titremesinden neredeyse yere kapaklanacağım. Telefonla konuşuyormuş gibi yaparak şişeyi ağzıma dayıyorum ama içmiyorum tabii. İki kişiler. Yakından görünce beni döveni tanıyorum. Beni fark ediyorlar, bağrışmaları kesiyorlar, tüm dikkatlerini önlerinden geçen zavallı kurbanlarına yöneltiyorlar.

"Şişşşt, bir baksana birader..."

"Dur bir dakika" diyorum telefonda konuştuğum hayali kişiye, telefonu kulağımdan çekiyorum. "Ne var?" derken korkudan sesimin titremesine engel olamıyorum.

Bana doğru geliyorlar.

"O şişeyi tosla bakalım birader."

"Gidin işinize."

Biri bıçağı çıkarıyor.

"Bu gece işimiz sensin."

"Hahahaha..." diye anırıyor diğeri.

"Tamam tamam, sakin sakin. Alın şişeyi" diyerek rakı şişesini beni döven ite veriyorum.

"Şöyle efendi ol bakalım lan!" Şişeyi elimden alıyor, beni itiyor, hemen oradan topukluyorum. Arkamdan gülüş seslerini işitiyorum. Son gülen iyi güler!

Az ileride başka bir apartmanın kapı sahanlığında kabanımı üzerimden çıkarıyorum, çantamdan aldığım diğer kabanı giyiyorum, yeşil kabanı da sırt çantama tıkıştırıyorum. Etrafta kimse olmadığından emin olunca merdivenlere doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Vapur iskelesinde kameralara yakalanmamak için Perşembe Pazarı'nın önündeki caddeden bir taksi çeviriyorum, arka koltuğa oturuyorum. Buralarda her yerde kamera olduğu için yapacak bir şey yok. Kameralara yakalandığımı farz ederek planımın ikinci kısmını devreye sokuyorum. Neyse ki, takside kamera yok. "Pendik" diyorum taksiciye. Dikiz aynasından taksicinin uzun mesafeden dolayı neşelendiğini görüyorum. Pendik'in ıssız bir ara sokağında taksiden iniyorum. Ara sokaklardan Pendik turu attıktan sonra, minibüs duraklarına gidiyorum, Kadıköy minibüsüne atlayıp Erenköy'de iniyorum, yine ara sokaklara dalıp Göztepe'ye eve yürüyorum. Eve girip kapıyı kapattığımda derin bir nefes alıyorum. Hayatımın en heyecanlı gecesini geçirmiştim. Kameralardan beni takip edememeleri için yaptığım küçük çaplı İstanbul turunun işe yaradığını tahmin ediyorum. Hem ayrıca, serserilere ne bıçakla saldırmıştım ne de silah çekmiştim. İçkimi zorla elimden almışlardı.

Gece gözüme pek uyku girmiyor. Ertesi sabah erken-

den kalkıyorum, acaba dün gece serseriler mortlamış mıydı? Gazete bayisinden birkaç gazete alıyorum, pastaneye giderek simit ve çay eşliğinde gazetelere göz gezdiriyorum. Dün gece herifler eşek cennetine gitseler bile, gazetelere ancak birkaç gün sonra haber olurdu. Heriflerin ölüp ölmediğini o kadar çok merak ediyordum ki, birkaç gün daha beklemeye tahammül edemiyorum. Bu gece yeniden o sokağa gitmeye karar veriyorum. Katillerin cinayet yerine döndükleri gerçekten doğruymuş. Kendime katil dediğimin farkına varıyorum ve kötü hissediyorum. Bugünden sonra hayatımın eskisi gibi olmayacağını seziyorum.

Akşamı zor ediyorum. Vapurla Karaköy'e geçiyorum. Havada dondurucu bir soğuk var. Lacivert kabanım üzerimde. Tabii ki bıyığı, sakalı ve gözlüğü takmadım. Tünel'le İstiklal Caddesi'ne çıkıyorum. Kuledibi'ne inip ara sokaklardan artık aşina olduğum Göz Hastanesi'nin önünden merdivenlere geliyorum. Galata'nın dar ve kasvetli sokakları çok tenha. İnsanda cinayet işleme güdülerini harekete geçiriyor. Benim de yaptığım tam da bu değil miydi? Serserilerin takıldığı sokağın girişinden bakıyorum. Kimsecikler yok. O herifleri gerçekten tahtalıköye yollamış mıydım? Emin olmak için buraya yarın yine gelmeyi düşünüyorum ama bir adamın iki gün üst üste aynı sokağa gelerek etrafı dikizlemesi dikkat çekebilir. Merakımı bastırmam gerekiyor. Merdivenlerden inerek Karaköy'e gidiyorum, vapura atlayıp Kadıköy'e geçiyorum. Dolmuşla eve dönüyorum. Meraktan kuduruyorum. Herifler hakkında bilgiye nasıl ulaşacağım?

Ertesi sabah gazete bayisinden on tane gazete alıyorum. Karıştırıyorum. Hiçbir haber yok. Heriflerin akıbeti hakkında meraktan deliye döneceğim. Şimdi ben katil miyim değil miyim? Şu soruyu bir cevaplayabilsem,

rahatlayacağım, huzura kavuşacağım. Akşam haberlerinde polisin sahte içki operasyonu yaptığını izliyorum. Haberin sonunda bir kişinin sahte içkiden öldüğü, birinin de yoğun bakımda cebelleştiğini duyunca sevinçten uçuyorum. Bahsettikleri kişiler mutlaka benim serserilerdi. Başarmıştım. Yoğun bakımdaki de çok yakında eşek cennetine giderdi. Haberler polisin sahte içki operasyonlarını sürdüreceğini söylüyordu. Bıraktım sürdürsün.

Kim demiş, "mükemmel cinayet yoktur" diye!

Sonraki günler eski yaşantıma geri dönüyorum. Yaşadığım o birkaç günlük cinayet heyecanı ve polisin ileriki günlerde kapıma dayanacağı endişesi de yavaş yavaş kayboluyor. Çünkü gelen giden yok. Kimsenin aklına bu serserilerin cinayete kurban gittiği gelmiyor. Bu hem iyi hem de kötü oluyor. Çünkü bir yanda işimi kusursuz yaptığım için hiç açık vermiyorum ama diğer yanda can sıkıntısı yeniden güçlü elleriyle boğazımı sıkmaya başlıyor. Dayanılacak gibi değil. Cinayet planları yapmayı, geberecek daha çok serseri olduğunu düşününce sahalara geri dönmeyi istiyorum. Bir kez daha bu işin üstesinden gelebileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyor. Hazırlıklara başlıyorum. İmal ettiğim sahte rakıyı ikinci rakı şişesine dolduruyorum. Şişeyi sırt çantama koyup lacivert kabanımı da içine sokuyorum. Polisin varlığımdan haberdar olmadığını tahmin ettiğim için bıyığı, sakalı, gözlüğü yeniden kullanmakta sakınca görmüyorum, hatta yeşil kabanı bile giymeye tereddüt etmiyorum. Bu gece işe çıkıyorum.

Fikirtepe'ye gidiyorum. Sadece anacadde üzerindeki dükkânlar açık. Evlerin çoğu yıkılmış, yüksek rezidanslar caddeye kadar ulaşmış. Yıkılma sırasını bekleyen

evlerin çoğu terk edilmiş. Etrafta ne doğru dürüst bir güvenlik kamerası ne de görgü tanığı olabilecek birileri var. Arka sokaklara giriyorum, çıkıyorum, sonunda etrafı boş metruk binalarla çevrili bir arsada takılan iki serseriyi görüyorum. Çantamdan rakı şişesini çıkarıyorum. Telefonumu kulağıma dayayarak konuşuyormuş gibi yapıp yanlarına sokuluyorum. Beni görüyorlar, elimdeki şişeyi fark etmeleri uzun sürmüyor. Ben telefonda kavga ediyormuşum gibi sesimi yükselterek sinirlenme numarası yapıyorum, şişeyi bir duvarın üzerine bırakarak bağıra çağıra birkaç adım uzaklaşıyorum. Serserinin tekinin arkamdan gelerek şişeyi aldığını görüyorum. Ona doğru dönüyorum. Telefonu numaradan, "Dur bir dakika" diyerek kulağımdan çekip serseriye, "Hey birader, o şişeyi bırak" diyorum.

"Siktir git şişeyi kıçına sokmadan" diye gayet medenice karşılık veriyor.

Elimle tamam, sakin ol işareti yaparak birkaç adım geriye gidiyorum.

"Al voltanı hıyar ağası!"

Telefonu kulağıma götürerek, "Abi senin yüzünden içkimi kaptırdım. Ağzına sıçayım!" diye bağırıyorum telefona. Bir yandan da gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ne güzel tiyatro oynuyorum be! Oyunculuk yeteneğim on numara! Yıllardır hesapların içine başımı gömmekten kendimden bi habermişim! Hem tiyatrocuyum hem de katilim.

Heriflerden dayak yemeden hemen voltamı alıyorum. Arsadan uzaklaşırken kapüşonumu kafama geçiriyorum, ilk gelen minibüse atlayarak Merdivenköy'de mezarlıkların önünde iniyorum. Mezarlıkların arasındaki yoldan geçerek, caminin arkasındaki mahallelere dalıyorum, bir o sokağa, bir bu sokağa girip çıkıyorum; sokaklarda kim-

secikler yok, bir sokakta kabanımı çıkararak sırt çantamdakiyle değiştiriyorum. Sakalı, bıyığı, gözlüğü çıkarıp çantaya atıyorum. Bir taksiye atlıyorum, Caddebostan sahilinde iniyorum. Sahil çok soğuk. Dalyan'a kadar yürüyorum. Soğuk içime işliyor. Dalyan'dan yine bir taksiye atlayıp Göztepe'de iniyorum. Göztepe Parkı'nın içinden geçerek Bağdat Caddesi'ne çıkıyorum. Eve girer girmez kendimi yatağa atıyorum. Sabah on bire kadar deliksiz uyumuşum. Sabah canım sıkılmadan kalkıyorum.

Birkaç gün sonra televizyonda sahte içki yüzünden bir kişini öldüğünü duyuyorum. Acaba diğer serseri ne durumda? Polis araştırmasını sahte içki üreticileri üzerinde sürdürüyor; tek bir kişiyi aramıyor ki! Eğer o serseri kurtulsa ve beni tarif etse bile, polisin peşime düşeceğine ihtimal vermiyorum. Kamera kayıtlarına baksa bile, eve dönerken İstanbul turu attığım için beni enselemesi neredeyse imkânsız. Yine de bu sahte içki cinayetlerine son vermeliyim. Üçüncüde yakayı ele verebilirim. Önce şu malzemelerden kurtulmalıyım. Tuvalete gidiyorum, kalan metil alkolü, gliserin yağını tuvalete döküp sifonu çekiyorum. Şişeleri iyice yıkadıktan sonra onları bir torbanın içine koyup torbayı da sırt çantama yerleştiriyorum, evden çıkıyorum. Evden epeyce uzaklaştıktan sonra kapağı açık bir çöp konteynerine şişeleri atıyorum. Eve dönüyorum. Peki, şimdi ne yapacaktım? Tam heyecan anaforlarında dönerken yine o can sıkıcı hayatıma geri mi dönecektim? Oysa şu son birkaç haftada ne çok şey yaşamıştım. Kendimi bulmuş, üstün yeteneklerimi keşfetmiş, bu dünya için gereksiz birkaç tipi diğer tarafa postalamıştım. Zeki bir insan olduğumu kanıtlamıştım. Yeniden hayata sarılmıştım.

Günler günleri kovalıyor, haftalar geçiyor; sahte içki olayı unutuldu. Can sıkıntısıysa yeniden yakama yapışıyor. Onunla baş edemeyeceğimi anlıyorum, yeniden öldürme fikrinin zihnime yerleşmesine izin veriyorum. Bu sefer sahte içkiyle olduğu gibi uzaktan kumandayla değil, bizzat ellerimle birini öldürmeyi düşünüyorum. Belki bu karar benim için intihar ama başka çıkar yol bulamıyorum.

Rezzan'ı arıyorum ve onu çok özlediğimi, onunla birlikte olmak istediğimi söylüyorum.

"Beş yüz lirayı verecek misin tatlım?"

"Vereceğim."

"Öyleyse bekliyorum. Seni zevkin doruklarına çıkaracağım aşkım."

"Ben de seni yavrum."

Yarın akşamüstü için randevulaşıyoruz. Yeşil kabanımı, sakalımı, bıyığımı, gözlüklerimi hazırlıyorum. Ertesi gün Rezzan'la buluşma saatini zor ediyorum. Bir taksiyle Ümraniye'ye gidiyorum, çarşıda iniyorum. Boktan, ruhsuz, iç karatıcı, hiçbir estetiği olmayan apartmanların kapladığı ara sokaklarda epeyce turladıktan sonra Rezzan'ın evinin önüne gelince, telefonla arayarak kapıda olduğumu haber veriyorum. Pencereden perdeyi aralayıp elinde telefonla bana bakıyor, beni sakallı, bıyıklı görünce şaşırıyor, içeri gelmemi işaret ediyor, apartmanın otomatına basıyor. Apartmanda birileriyle karşılaşarak görgü şahidi yaratmak istemediğim için merdivenleri koşarak çıkıyorum, kimseyle karşılaşmadan Rezzan'ın evine kendimi atıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Üzerinde diz kapaklarına zar zor ulaşan parlak bir elbise, ayaklarında en az bir metre yüksekliğinde topuklu ayakkabılarla karşılıyor beni şıllık.

"Niye bunları taktın ayol, çok komik olmuşsun."

"İyi söyledin. Sana komik olmak için taktım."

"Ayy, yerim seni komik erkeğim."

Sakalı, bıyığı, gözlüğü çıkarıyorum. Kendime çekip dudaklarına yapışıyorum kahpenin.

"Yavaş ol, hayvan!" diyor gülerek. Elimden kurtulup koca kıçını sallaya sallaya salona gidiyor. Ben de arkasından onu takip ediyorum. Koltuğa oturup yiyişmeye başlıyoruz.

"Önce beş yüzü alayım sevgilim" diyor parmağıyla para işareti yaparak.

"Amma paragöz oldun ha!"

"Sana güvenmiyorum."

"Bak şimdi çok gücendim."

Cüzdanımdan beş yüzü çıkarak uzatıyorum. Parayı sayıp sehpanın üzerine koyuyor, "Nerede kalmıştık" diyerek üzerime atlıyor.

Bir süre kanepede yiyiştikten sonra yatak odasına geçiyoruz. Soyunup yatağa giriyoruz. Biraz sonra ona yapacaklarım beni heyecandan gebertiyor.

"Çok gerginsin, rahatlasana ayol."

"Rahatlat beni."

Bütün hünerlerini sergiliyor. Daha önce hiç yanaşmadığı pozisyonları bile deniyoruz. Bugün bütün cömertliği üzerinde, anlaşılan aldığı beş yüz liranın karşılığını hak etmeye çalışıyor. Nasıl olsa birazdan parayı fazlasıyla hak edeceğini nereden bilsin ki zavallım!

"Seni bağlamamı ister misin?" diyor.

"İsterim."

Dolaptan kırmızı ipleri çıkarıyor, sırtüstü yatağa uzanıyorum, kollarımı yatağın demirlerine uzatıyorum, usta bir denizci gibi düğümler atıyor, beni en küçük bir hareketten yoksun bırakıyor. Üzerime oturuyor, "Kontrol bende sev-

gili kölem" diyor sadistçe gülerek. Elini havaya kaldırıp yanaklarıma üç-beş tane sıkı tokat attıktan sonra dudaklarıma yapışıyor. On dakika beni zevkten dört köşe yapıyor.

"Ben de seni bağlayabilir miyim?" diyorum.

"Olmaz."

Siktir, diyorum içimden.

"Niye kız?"

"Çünkü sen benim kölemsin. Köleler sahibesini bağlayamaz."

"Daha önce bağlamama izin veriyordun?"

"Bugün vermiyorum."

"Yüz lira daha versem bu kölelik anlaşmasını bir kereye mahsus bozabilir miyiz?" diyorum sırıtarak.

İşaret parmağını çenesine götürerek, "Hımmmm" diyerek düşünüyor sonra, "Bir kereye mahsus olabilir" diyor paragöz karı.

"Öyleyse, çöz beni."

Çözüyor.

"Hadi yat bakalım" diyorum.

Yatağa sırtüstü uzanıyor. "Yüz liranı alırım!"

"Tamam be vereceğiz."

Kollarını arkaya uzatıyor. Aynı şekilde bağlıyorum.

"Çok sıkma, canımı yakma."

"Tamam."

Sen az sonra can yanması nedir göreceksin güzelim, diyorum içimden. Tamamen kontrolüm altına girince memelerini, karnını öpmeye başlıyorum. Kafam birazdan yapacaklarıma takılı olduğu için onu öpmekten, okşamaktan zevk almıyorum.

Odadan çıkıyorum.

"Nereye?" diye sesleniyor arkamdan.

"Geliyorum."

Mutfaktan kocaman ekmek bıçağını alarak geri dönü-

yorum. Bıçak o kadar büyük ki, Michael Myers'ı bile kıskandırabilir.

Rezzan bıçağı görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Korkma yavrum, sadece oyun oynayacağız" diyorum yatıştırıcı bir ses tonuyla. Bıçağın ucunu memelerinin arasında gezdirdikten sonra karnına doğru iniyorum. Bana güvense de çok tedirgin. Tekrar memelerine geri dönüyorum, bıçağı meme uçlarına dokunduruyorum. Meme uçları iyice büyüyor. Bıçağı dikleştiriyorum, yine tenine sürterek iki memesinin arasına dayıyorum. Bıçağı hafifçe tenine batırıyorum. Canı yanınca, "Hop, yeter bu kadar" diyor. "Bir kaza çıkacak."

"Ben de onu istiyorum."

Elimle ağzını kapatıyorum. Gerçekten bu işi yapabilecek miyim? İçkiyle adam öldürmeye hiç benzemiyormuş.

"Bundan sonra olacaklar pek hoşuna gitmeyecek" diyorum ve bıçağı tenine yavaşça sokuyorum. Tıpkı tereyağına girer gibi direnmeden giriyor tenine. Kocaman açılmış gözlerle başını sağ sola çevirmeye, bağırmaya çalışıyor. Kanlar fıskiye gibi fışkırıyor. Midem acayip bulanıyor. Her tarafıma kan bulaşıyor. Gözlerine bakarak onu öldüremeyeceğimi anlıyorum. Keşke bu karıya da sahte rakı içirseydim. Bok vardı bu şekilde öldürecek! Bütün gücümü toplayarak gözlerimi kapatıyorum ve bıçağa abanarak içine sokuyorum. O kadar çok kan çıkıyor ki, birlikte kan banyosu yapıyoruz. Bedeni hareketsiz kalınca gözlerimi açıyorum. Cansız gözleri sonuna kadar açılarak tavana dikilmiş.

Sonunda başarmıştım. Ben Tanrı'ydım. Yataktan çıkıyorum, banyoya gidiyorum, duşa giriyorum. Duştan çıktıktan sonra küveti iyice yıkıyorum, delil melil adına ne kaldıysa delikten gönderiyorum, yatak odası ile tuvalet arasındaki taşları siliyorum. Giyiniyorum, dokundu-

ğum yerleri mendille sildikten sonra evde işim bitiyor. Rezzan'ın salondaki masanın üzerinde duran cep telefonunu alıyorum, son arama kaydını siliyorum, telefon rehberindeki adımı ve numaramı da yok ettikten sonra telefondaki parmak izlerimi de bir güzel temizliyorum. Bıyığımı, sakalımı, gözlüğümü takıyorum, kabanımı giyiyorum, kapüşonu kafama geçiriyorum, havluyu katlayıp sırt çantama tıkıştırıyorum. Apartmanda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra dışarı çıkıp kapıyı sessizce kapatıyorum, tokmağı silmeyi ihmal etmiyorum. Sessizce merdivenlerden aşağıya iniyorum. Sokağa çıkıyorum, hızlı adımlarla mahallelerin arasında kayboluyorum. Ümraniye'nin neredeyse bütün mahallelerine girip çıkıyorum, güvenlik kameralarıyla beni takip edemeyeceklerinden iyice emin olduktan sonra bir taksi çevirerek Bostancı'ya gidiyorum. Sahilde inip ara sokaklardan eve kadar yürüyorum.

Birkaç gün sonra gazeteler *mistress* cinayetinden bahsediyor. Sinan denilen biri şüpheli olarak gözaltına alınmış. Kapı çalıyor. İki izbandut gibi herif kapıda dikiliyor. Kimliklerini gösteriyorlar. Adları Serdar ve Mustafa'ymış. Cinayet Büro'da görevliymişler. Başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyor. Beni nasıl bulduklarını bir türlü anlamazken, cinayete kurban giden müdürümüz için ifademe başvuracaklarını söylediklerinde derin hem derin bir 'oh' çekiyorum hem de Alp Müdür'ün öldürüldüğünü öğreniyorum. Onlarla birlikte Gayrettepe'deki Asayiş Şube Cinayet Büro'ya gelmemi çok da nazik olmayan bir dille ifade ediyorlar.

Otomobilin arka koltuğunda bizim Ozan ile Necip'i da görünce hem şaşırıyorum, hem seviniyorum hem

de çok rahatlıyorum. Gerçekten beni Alp Müdür cinayeti için Emniyet'e götürdüklerinden emin oluyorum. Yol boyunca Alp Müdür'ü kimin öldürdüğüne dair beyin fırtınası yapıyoruz. Katilin kim olduğunu tahmin edemiyoruz. Aslında ben biraz tahmin ediyorum ama onlara Bülent'ten bahsetmiyorum. Gayrettepe Emniyet Binası'na girerken bir daha buradan sittin sene çıkamayacağıma dair bir hisse kapılıyorum; moralim çok bozuluyor. Bina kollarını açarak bir daha geri vermemek üzere beni içine alıyor. Kimlik kontrollerinin ardından alt kata indiriyorlar bizi, tek tek sorgu odalarına alıyorlar. Odada tek başıma bir saat bekliyorum. Çok dikkatli konuşmalı, açık vermemeliyim. Yalnızca müdürün öldürülmesiyle ilgili soru soracaklar. Müdürü ben öldürmediğime göre, heyecanlanmadan sorulara cevap verip buradan güle oynaya çıkacağım. Kimse beni diğer cinayetlerle ilişkilendirmiyor. Ağzımdan bir şey kaçırmazsam, buradan elimi kolumu sallayarak çıkıp gideceğim.

Galip adlı Cinayet Büro amiri karşıma oturuyor. Herifin masmavi gözleri üzerimde ısrarla dolanıyor. Elindeki dosyayı masaya koyuyor. Herifin bakışları o kadar rahatsız edici ki ve o kadar kuşkuyla bakıyor ki, sanki benim katil olduğumu biliyor; bir an her şeyi itiraf edesim geliyor ama kendimi hemen toparlıyorum. Beni hiç ilgim olmayan bir cinayetle alakalı sorgulayacaklardı. Alp Müdür hakkında soru sormasını beklerken Hasan Karakaş'ı tanıyıp tanımadığımı soruyor. Yumruk yemiş gibi sarsılıyorum. Yakayı ele verdiğimi anlıyorum. Ne kadar inkâr etsem de bu herifler bir yolunu bulur, beni konuştururlardı. Tanımadığımı söylüyorum. Hasan Karakaş'ın öldüğünü söylüyor. Bunu bildiğimi tabii ki söylemiyorum. Benim darp edildiğimi hatırlatarak, beni darp edenlerden birinin Hasan Karakaş olduğunu

söylüyor. Şikâyetçi olduğum kişilerin adlarını niye bilmediğimi soruyor ve yine o kuşkucu bakışlarını üzerime dikiyor.

Şimdi hatırladığımı, hatta herifin öldürüldüğüne sevindiğimi söylüyorum. İlahi adaletin yerini bulduğunu ekliyorum, sırtımı sandalyeye yaslayarak rahatladığımı gösteriyorum. Benim katil olduğuma dair ellerinde en ufak bilgileri, hatta kuşkuları bile yok.

Konu Alp Müdür'e gelince rahatlıyorum. Alp Müdür'ü ben öldürmediğim için ne sorarsa sorsun cevabım hazır. İşimle ilgili birçok soru soruyor. Cinayet saati nerede olduğuma dair o klasik soru da geliyor. Annemle olduğumu söylüyorum. Gerçekten cinayet saati annemdeydim. Biraz sonra bizi evden toplayan polislerden biri sorgu odasına giriyor. Galip'e dışarı gelmesini söylüyor. Odadan çıkıyorlar. Beş dakika sonra Galip Başkomiser tekrar odaya dönüyor. Gülümseyerek katilin teslim olduğunu söylüyor. Katil bizim Bülent'miş. Gitmeme izin veriyorlar. Emniyet'ten çıkarken rahatlıyorum ama yine de arkamda iz bırakmak iyi olmamıştı. Bir biçimde polislerin kayıtlarına girmiştim. Gerçi, o serserileri Beyoğlu İlçe Emniyeti'nde ilk şikâyete gittiğimde kendi ellerimle girmiştim kayıtlara. Ama nereden bilebilirdim daha sonra o serserileri öldüreceğimi?

Birkaç gün sonra endişelerimde ne kadar haklı olduğumu anlıyorum. Dışarıdan eve döndüğümde apartmanın kapısında iki polis otomobilinin beklediğini görüyorum. Benim için geldiklerini adım gibi biliyordum. O başkomiserin bana dik dik bakan mavi gözlerindeki kuşkudan anlamıştım bunu. Bülent teslim olduğuna göre, bana Alp Müdür cinayetiyle ilgi ne sorabilirlerdi ki tekrar? Mutlaka diğer cinayetler için beni arıyorlar. Bu kesin! Kaçmaya karar veriyorum. Hapishaneye girmem.

Orada aklımı oynatırım. Planlı cinayet işlediğim için kesin müebbet verirler, üç kişiyi öldürdüğüm kanıtlanırsa, iki ya da üç kez müebbet yiyebilirim. İçeride can sıkıntısından geberirim.

Kaçacaktım. Eğer kaçamayacağımı anlarsam, aklımdaki tek kurtuluş yolunu denemeye kararlıydım.

Şu anda Kadıköy'e gidemezdim, çünkü çarşı, iskele her taraf sivil kaynıyordu. Telefonum zırlamaya başladı. Arayan annemdi.

"Emin, sen neye bulaştın oğlum, polis geldi, seni sordu?"

Boku yemiştim. Beni cinayetten arıyorlardı. Ne yapacaktım? Nereye gidecektim? Evinde saklanacağım hiç bekâr arkadaşım yoktu. Hem kim bir katili evinde saklamak ister ki? En iyisi akşama kadar yakalanmadan sokaklarda dolaştıktan sonra gece karanlığında gizlice eve girmekti. Sivil polislerin eline düşmemek için kalabalık mekânlardan uzak durmam gerekiyordu. Hava da çok soğuktu. Kabanımın kapüşonunu kafama geçirdim. Hiç değilse beni biraz olsun tanınmaktan korurdu bu kaban. Ara sokaklardan geçerek Moda'ya kadar yürüyorum. Gazete bayisinden acil durumlarda gazete okuma pozu verip yüzümü kapatması için bir gazete satın alıyorum. Moda İskelesi'nin oradaki Nero'ya giriyorum, kahvemi alarak üst kata çıkıyorum, kuytu köşedeki bir koltuğa yerleşiyorum. İçerisi sıcak, sakin ve güvenli. Gazetemi açarak okumaya başlıyorum, bir süre sonra sıcaktan mayışıyorum, gözlerim kapanıyor.

Gözlerimi açtığımda cep telefonumun saatine bakıyorum. İki saat uyumuşum. Telefondan yerimi tespit edebilecekleri aklıma gelince kendime küfürler savuruyorum. Telefonu kapatıp kartını çıkarıyorum. Tuvalette ikisini de çöpe atıyorum. Elimi yüzümü yıkayarak kendime geli-

yorum. Karnım acıkmış. Nero'dan çıkıyorum. Telefonum olmadığı için kendimi yarım hissediyorum. Kapüşonu kafama geçiriyorum. Moda Caddesi'nde bir kebapçıya giriyorum. Karnımı doyuruyorum. Saat akşam sekiz olmuş. Polisler gitmiş midir acaba? Hiç zannetmiyorum. Neyse, nasılsa ben arkadaki yangın merdiveninden apartmana gireceğim.

Mühürdar'dan Yoğurtçu Parkı'na iner, oradan dolmuşa atlayarak eve giderdim. Fakat bu planımdan hemen vazgeçiyorum. Çünkü ara sıra Asayiş ekipleri Kalamış'ta çevirme yapıyorlar. Dolmuş tehlikeli. Riske giremem. En iyisi yürümek. Moda Caddesi'nde bulunan Migros'un yanındaki kahveye giriyorum, boş bir masaya geçip çay söylüyorum. Dikkat çekmemek için gazetemi açıp okuduğum yerleri yeniden okuyorum. Aklıma yıllar evvel okuduğum Rıfat Ilgaz'ın *Karanlık Geceler* adlı romanı geliyor. O şairin adı neydi ya, neyse işte, adam polisten köşe bucak kaçarken helak oluyordu. Sabahçı kahvelerinde pinekliyordu. O sabahçı kahvelerinde kahvenin ortasında gürül gürül yanan sobalar vardı. Sonunda kaçmaktan yoruluyor ve bir bekçiye teslim oluyordu.

Yaşlı amcalar sohbet ediyor, masalarda gençler kâğıt oynuyor. İki çay, bir kahve içtikten sonra saat dokuza doğru kalkıyorum. Sıkılmıştım. Yorulmuştum. Yatağıma girip uyumak istiyorum. Kadıköy Anadolu Lisesi'nin önünden yokuşu iniyorum, Yoğurtçu Parkı'na giriyorum. Parkın lambaları, rüzgârdan hışırdayan ağaçların eşliğinde bir korku filmi sahnesini andırıyor. Etrafta kimsecikler yok. Bir biçimde İstanbul'dan kaçacak, görünüşümü değiştirerek bir Anadolu kasabasında kendime yeni bir yaşam kuracaktım. Kimliğimi de değiştirdim mi, kimse ben olduğumu anlayamazdı.

Parkın tam ortasında bir kafe var. Hava soğuk olduğu

için yine canım sıcak bir şeyler içmek istiyor. İçeri giriyorum. Kafe sıcacık. Bir masada gençler oturmuş, sohbet ediyorlar. Başka masada yaşlı bir amca bulmaca çözüyor. Bir diğer masada da adamın teki gazeteyi yüzüne kadar çekmiş, okuyor. Ben de tanınmamak için aynı şeyi yapmayı düşündüğümden gülümsüyorum.

Cam kenarındaki masaya geçiyorum, garson geliyor, bir fincan çay söylüyorum. Garson gidiyor. Kabanımı çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum. Garsonu çağırıp bir kâğıt ve kalem istiyorum. Hemen getiriyor. Kaçış planlarımı yapmak için kolları sıvıyorum. Plan yapmayı severim. Ama ne kadar iyi plan yapmış olsam da sonunda yakayı ele vermiştim.

Beni sahte içkilerden değil, kesin bu Rezzan orospusundan dolayı yakaladıklarını tahmin ediyorum. Bülent'in Alp Müdür'ü öldürmesiyle polisin karşısında boy gösterince heriflerin radarına girdim. O Galip denilen başkomiser kül yutmaz bir tipti. Cinayetler arasındaki bağlantıları kurdu. Ulan Bülent! Hem kendini yaktın, hem beni!

Eğer bu gece polislere yakalanmadan eve girebilirsem, işin en önemli kısmını atlatmış olacağım. Yanıma para alıp sabaha karşı evden çıkar, trenle Adapazarı'na gider, oradan Anadolu'ya geçerim. Acaba hangi şehre gitsem? Türkiye haritasını gözümün önüne getirmişken bileğime soğuk bir demirin değdiğini hissediyorum, kelepçe bileğime geçiyor, şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda, sorgu odasında bana kuşkuyla bakan o mavi gözlerle karşılaşıyorum.

"Merhaba, sizi gökte ararken yerde bulduk" diyor başkomiser Galip elinde gazeteyle sırıtarak.

Kekeleyerek, "Beni nasıl gördünüz?" diyebiliyorum. Ağzımdan sözcükler güçlükle dökülüyor.

"Karşı binada oturuyorum" diyor. "Canım senin gibi çay çekti, tesadüf ya işte!"

"Gerçekten çok büyük bir tesadüf."

"Uzat bakalım diğer bileğini."

MACERAPEREST KİTAPLAR

Yaprak Öz Berlinli Apartmanı • Farahnaz'ın Çiçeği • **Evren Buda** Seni Kurtaracağım • **Elvan Sayar** Krem Bahane Cinayet Şahane • **Demokan Atasoy** Konuşulmayan • **Erol Üyepazarcı** Korkmayınız Mister Sherlock Holmes! • **Suphi Varım** Sokratis Ölüler Şehrinde • Sokratis ve Siyahlı Kadın • Sokratis ve Cinler • Sokratis Ölülerin Peşinde • Sokratis'in Oyunları • **Alper Kaya** Bütün Kuralları Yık! • **Nuray Atacık** Bukalemun • Fener Balığı • **Deniz Gürsoy** İkinci İntikam • İlk İntikam • **Ercan Akbay** Yağmurdan Önce Sami Tuzcu Dosyası • Akılçelen Dr. Sinan Us Dosyası • Fotoğrafçılar Kulübü Nadia Groza Dosyası **Armağan Tunaboylu** Park Cinayetleri • Karakol Cinayetleri • Konsey Cinayetleri • Resim Cinayetleri • Yıldız Cinayetleri **Çağatay Yaşmut** Benim Canım Ailem (Başkomiser Galip Hikâyeleri) • Moda Cinayetleri • Dr. Ceyda'yı Kim Öldürdü? (Başkomiser Galip Hikâyeleri) • Kadıköy Cinayetleri • Beni Yavaş Öldür • Şarkılar Susunca • Beyoğlu Çıkmazı **Kathryn İzgi** Sırdeniz **"Mısır" Polisiyeleri / Elizabeth Peters** Kumsaldaki Timsah • Firavunların Laneti • Mumya Sandukası • Vadideki Aslan • İsis Rahibesinin Esrarı **Jeremiah Healy'nin "John Cuddy Polisiyeleri"** Muhbir • Kuğu Dalışı • Tıpkı Uyku Gibi • Kurbanlık Koyun • Kör Atış **Hazırlayan Lawrence Block** Ustaların Seçtikleri **Lawrence Block'tan "Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları"** "Gönülçelen" Hırsız • Kütüphanedeki Hırsız • Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız • Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız **Lawrence Block'tan "Matthew Scudder" Polisiyeleri** Çiçekler Ölürken • Ölmeyi Bekle • Herkes Ölür • Kötüler Bile • Bir Dizi Ölü Adam • Şeytan Biliyor ki Ölüsün • Mezbahada Dans • Bıçak Sırtı • Kutsal Bar Kapandığında • Ölmenin Sekiz Milyon Yolu • Buzkıracağı Cinayetleri • Ölümün Ortasında • Cinayet ve Yaratma Zamanı • Babaların Günahları **Lilian Jackson Braun'dan "Jim Qwilleran Maceraları"** Brahms Dinleyen Kedi • Kırmızı Gören Kedi • Çenesini Tutamayan Kedi • Kanepe Atıştıran Kedi • Tersten Okuyan Kedi **John Harvey'in "Charlie Resnick" Polisiyeleri** Çocuk Cinayetleri • Neşter Darbeleri • Kötü Muamele • "Yalnız Kalpler" Cinayetleri **"Richard North Patterson" Polisiyeleri** Birinci Dereceden Cinayet • Bir Çocuğun Gözleri • Son Karar • Suskun Şahit **Çağan Dikenelli** Yüreksöken Cinayetleri • Kör Fahişe Bıçağı **Barbara Nadel** Uyuşturucu Kafesi **Julian Rathbone** Bıçak Atmada Üstüme Yoktur • Ölüm İlacı **Lee Child'ın "Jack Reacher" Gerilimleri** Düşman • Öldüren Kumpas **Val McDermid'den "Kate Brannigan" Polisiyeleri** Kadın Genleri • Temiz İş • Kırık Çete • Ters Tepki • Öldürücü Darbe **"Carol Jordan / Tony Hill" Polisiyeleri** Deniz Kızları Şarkı Söylüyor • Kandaki Tel **Fantastik / "Clive Barker" Kitapları** Ezelistan • Muhteşem Gizli Gösteri • Kan Kitapları (Birinci Kitap) • Kan Kitapları (İkinci Kitap) • Kan Kitapları (Üçüncü Kitap) • Galilee • Kabal • Kutsanma Ayini **Dizi dışı / Lawrence Block** Büyük Kasaba

OĞLAK GÜZEL KİTAPLAR

Dünyamızı Biçimlendiren Olağanüstü Bitkiler
Helen ve William Bynum

❦

Yemek Damak Tadının Tarihi
Paul Freedman (ed.)

❦

Larousse Gastronomique

❦

Tarihin Süzgecinde Mutfak Kültürümüz
Deniz Gürsoy

❦

Turkish Cuisine in Historical Perspective
Deniz Gürsoy

❦

Gizli Örgütler
Jean-François Signier (ed.)

❦

Emperyal Çağ
Robert Aldrich (ed.)

❦

Tarih Boyunca Akdeniz Uygarlıkları
David Abulafia (ed.)

❦

Tarihteki Yetmiş Büyük Yolculuk
Robin Hanbury-Tenison (ed.)

❦

Eski Dünyanın Yetmiş Büyük Gizemi
Brian M. Fagan (ed.)

❦

Bütün Zamanların Yetmiş Büyük Savaşı
Jeremy Black (ed.)

❦

Playboy, Barmenin Rehberi
Thomas Mario

❦

Çerkes Güzeli
İrvin Cemil Schick

❦

Bir İstanbul Albümü
Constantinople, An Album

OĞLAK KLASİKLERİ

George Sand Indiana • Hayatımın Hikâyesi • Leone Leoni • **Ahmet Rasim** Şehir Mektupları • **Ahmet Haşim** Bütün Kitapları • **Karl Marx-Friedrich Engels** Komünist Parti Manifestosu • **Guy de Maupassant** Gündüz ve Gece Hikâyeleri • Bir Hayat • Horla ve Diğer Fantastik Hikâyeler • **Soseki Natsume** Küçük Bey • **Dante Alighieri** İlahi Komedya • **Émile Zola** Germinal • Rahip Mouret'nin Günahı • **Pierre Loti** Aziyade • **Victor Hugo** Sefiller • **Stendhal** Kızıl ile Kara • **Namık Kemal** Vatan yahut Silistre • **Anatole France** Kırmızı Zambak • **Charlotte Brontë** Profesör • **Choderlos de Laclos** Tehlikeli İlişkiler • **Honoré de Balzac** Kibar Fahişelerin İhtişamı ve Çöküşü • Köylüler • Vadideki Zambak • Goriot Baba • **Alexandre Dumas** Üç Silahşörler • Üç Silahşörler 2 Yirmi Yıl Sonra • **Marquis de Sade** Aşkın Suçları • Erdemle Kırbaçlanan Kadın • İkinize de Yer Var Bütün Hikâyeleri: I • Aşkın Suçları Bütün Hikâyeleri: II • **D. H. Lawrence** Gökkuşağı • Oğullar ve Sevgililer • **Nahid Sırrı Örik** Sultan Hamid Düşerken • **Mithat Cemal Kuntay** Sarıklı İhtilalci Ali Suavi • Üç İstanbul • **Giovanni Boccaccio** Decameron • **Niccolò Machiavelli** Prens • **Edgar Allan Poe** Bütün Şiirleri • **Gustave Flaubert** Madam Bovary • **Şemseddin Sami** Taaşşuk-ı Tal'at ve Fitnat • **Robert Louis Stevenson** Define Adası • Dr. Jekyll ve Mr. Hyde